

Det norske språk- og litteraturselskap 1955.
Dorothe Engelbretsdatter: *Samlede skrifter. I.*
Siælens Sang-Offer.
Utgave ved Kristen Valkner.
Teksten er lastet ned fra bokselskap.no

Samlede skrifter I

Siælens Sang-Offer

Dorothe Engelbretsdatter

1678

Christian Cassubes ettertrykk. Tittelkobber.

DEtte Siaelens Sang-Offet, digtet oc sammenskreffvet aff den meget Hæderlige oc Gudfryctige *Matrone* Dorethe Engel brits Daatter haver Jeg med lige Lyst oc Forundring igiennemlæst, befindendis baade udi Sangene den reene Lærdoms oc Christelige Trois rette Øffvelse, saa oc udi *Componisten* oc Sangersken den Hellig Aands kraftige Naade oc Virckning til Lærdom, Tøist, oc Formaning ved et

Created at 10/6/2010, from URL:http://www.nslnorge.no/visning/NSL_Engelbretsdatter_Siaelen.html
skrøbeligt Qvindelig Redskab. Saa derfor ligesom fordom de hellige Matrones
Deborø, Elisabeths oc Mariæ Aandelige Loff-Sange ere agtede saa højt, at de udi
den hellige Skriffte ere indførte saa som Guds Aands egne Ord oc Sange: Saa
holder jeg oc dette voris Hæderlige Matrones Aandelige Sang-Offer vel værd at
komme til Trycken oc annammis blant andre voris Gudelige Sange, til
Gudfryctigheds daglige Øvelse; Hvorudi oc efterkommers Apostelens Formaning
Col. 3. 16. Lader Christi Ord boe rigeligen iblant eder i ald Viibdom, lærer oc
paaminder eder self med Psalmer oc Lofsange oc aandelige Viser, i det J siunge
yndeligen i eders Hierter for HERren.

Bergen den 16. Jan. 1677.

N. E. Randulff.

JESu Christo
Guds og Mariæ Søn den store
Fredsens Første og
Evige Konning
Være Loff og Ære, Viibdom oc Tack,
Kraft og Styrcke fra Evighed til
Evighed Amen.

○ Naadigste JESu allerkiæreste Saliggjører, hvorledis kand jeg fuldtacke dig for
alt det gode du haffver bevist mig din U-værdige Tienerinde, der jeg var intet,
skabte du mig med dit krafftige Ord efter dit Billede, der jeg var fortabt i
Synden, igienløste du mig med dit dyrebare blod, jeg fortørnede dig saa mange
Aar med Ulydighed, men du har sparet mig aff Langmodighed, mine
Mißgierninger fortiente din Vredis straff, men din Barmhiertighed beteede mig
en Velgierning efter den anden, at kalde mig til Poenitentze, du har altid været og
forbliffver i Bedrøffvelse min Trøst, i Skrøbelighed min Størcke, i Mørcked mit
Lius, min Befrielse i Fristelse, i Farlighed min Skiold, i Nød og Død mit Liff og
Salighed. Ah frommeste JESu, jeg er for ringe til al den Miskundhed og Troskab,
som du har bevist din Tienerinde, oplad dog mine Læber, at min Mund kand
forkynde din Priis, og som du i Naade ansaa *Mariam, Deboram, Hannam* og
andre hellige Qvinder, der de prisede dig med Loff-Sang, saa annam aff mig een

Syndig Qvinde dette min Siælis Sang-Offer, som jeg i dybeste ydmyghed frembær og *dedicerer* dig min Siælis Brud-gom; Lad dig behage det din Haand og Aand selff i mig Vircked haffver. Du Hierternes Randsager veedst at dette mit Sang-Offer er icke voxen mig paa Læberne, men oprunden aff inderste Siæl og Sind, hvorledis torde jeg ellers komme frem der med for dit hellige Ansigt; Som siger mit Barn giff mig dit Hierte, hvad skiøtter du om Læbernis Bulder, naar Hierted er langt fra dig, min kiereste JESu? Du har selff baaret Jld til dette Sang-Offer, og gjorde det brendendis i Aanden, saa min Siæl, der i Medgang vaar kold og søfnig, er i Gienvordighed bleffven fyrig og Aarvaagen; din tucktende Haand drog Sucke aff mit Steenhaarde Hierte, Taare af mine tørre Øyen, og Psalmer af min tilluckte Mund; Min Siæl vaar icke saa opløftet til dig der du gafst Velsignelser, som der du togst dem igien, ny Sorg foraarsagede ny Sange; Du min JESu paaminder mig ved din Tienere David: Offre HERren Tack: Forsmaa derfor icke dette mit Sang-Offer hvor udi jeg loffver dit Nafn: Du annammede Guld, Mørha og Røgelse, som de Viise aff Østerland Offrede dig i Bethlehem; Annam og naadelig Troens Guld, it Angerfult Hiertis Mørha og Bønnens Røgelse, som jeg Synderinde Offrer til dig i Himmelen: Jeg offvergiffver dig min JESu mig med Liff oc Siæl til it Offer, omfaffne mig her med Naadsens Arme saa Jeg hisset paa din store Seyers Dag Offrer dig Tack og Loff i hellig Prydelse altid oc Evindeligg, Jmidlertid vær Naadig og Trofast mod din allerringeste

Tienerinde

Dorothe Engelbritz-Datter.

Til Læseren.

DEn Hierte-fromme Himmel-Gud

Med sine Pund er rede,

Og deeler dem særdelis ud

Til hver som ham vil bede,

Personerne hand ey anseer,

Hans Hænder er jo runde,

Hvad hand vil dennem unde:

Een part maa nøyes med de smaa,

Og somme faar de store,

Saa der skal være Forskiel paa

Hver effter deris Fore.

Jt lidet Pund har Jeg og faat

Aff samme Naade-Gaffve,

Dog er det for mig meged gaat,

Mon Jeg det skulde grafve

J Jorden saa det puttis ned?

O! ney, Jeg med min Tunge

Vil prise HERrens Miskundhed,

Som lærde mig at siunge.

Hver Fugl med sit Næb quiddre maa,

Sin Skabermænd at loffve,

Hvi skal min Mund da stille staa,

Og ey det samme voffve?

Hand steder til at skinne fri

Den klare Jacobs Stierne,

Saa den maa ogsaa liuse i

En skrøbelig Qvinde Hierne.

Saa vel hand spiser Bierne,

Som hine stercke Biørne,

J blandt de store Ørne.

Nu mit SANG-OFFER Jeg frembær

Som alt er *offereret*

Min Siælis Brudgom, ham i sær

Har jeg det *dediceret*

Hand veed at her den bare Mund

Ey om hans ære melder,

Men at det op aff Hiertens grund

Som aff een Kilde velder.

Det setter og i mig it Mood,

Naar jeg ickun besinder,

At Gud før haffver været good

Ved mange andre Qvinder.

Een Cananeiske Qvindis raab

Hand icke slet forsmaade,

Og Anna Knæfald, Bøn og Haab

Bevegte ham til Naade.

Hand glæde jo Elisabeth,

Hun var udi hans minde

Og giorde Hierted frisk og let

J den Blodsottig Qvinde:

Hand saae og milt til Lydia,

Tabitha ham behagte,

Men Vaare uforsagte:

Maria icke bleff forkast,

Som ham med Taare møder,

Hun holt i Troen JESum fast,

Og laa saa ved hans Føder.

Jeg lader denne Siæle Ven

Alleene for mig raade,

Hand trøster mig aff Himmelen

Aff sin sædvanlig Naade.

Udsat har Jeg Eenfoldelig

De Efterskrefne Sange,

Jt Echo Jeg forventer mig,

Fra Thronen at erlange:

Om Stijlen gaar end noget Laut,

Jeg har dog got i Sinde,

Tilgifvis bør der i min Faut,

Jeg er ickun en Qvinde

J Simpelhed som jeg formaar,

Er disse sammenføyed,

Men vel og herlig Jeg mig staar,

Er Gud med mig fornøyed.

Nu Læser, see Jeg beder dig,

At naar du læser dette,

Og Fauter ofverslette:

Er icke Rimene saa net,

Som de vel burte være?

Da lad dem være slet og ret

Naar Gud kun faar sin Ære.

Lad dig og ey forundre det,

At Qvindfolck som er ringe,

Vil ogsaa gierne være med

Hvor HErrens Loff skal klinge.

Saa ønsker Jeg at du med mig

J hannem dig maa glæde,

Til vi med Fryd i Himmerig

Halleluja skal qvæde.

Det ønsker af Hiertet *D. E. D.*

Tilladelse til Trycken.

SJelens Sangaffer som aff den Gud-gifne Siel *Dorothea* Engelbrets datter, Gud til Priis oc Ære, i dette Dicte-Verck er opofred, forbinder Templens Sangere oc Sangersker i begge kiøn, til Sangerinden i hendis kiøn. Effterdi hun aff Glæde i den hellig Aand, med de Lærde i GUDs Sang, hafver saaledis i stæmmed, at hendis søde Sange med Zions Sange ofver ens stemme: Oc her inted høris, uden Svar paa andet: Lofsangers igiennem skingrende Gienlyd til Gud af Hiertet; Paa Guds Naade-Rastes igiennem trengende Liud til Hierted. Hvorfor Sangene ej alene fortiene, at opsettis iblant Templens Sange med Jernstilen, men end oc at være i deris Munde, som en Guds Lof hvilcke Velsignede aff Gud med Naade, Velsigne Gud med Psalmer oc Lofsange, paa det de omsider af Naade, maa blifve værdige at høre oc siunge den Nye Sang for Stolen oc Lammet Evindeligg.

En Aandelig Sang.

Siungis som
Den signede Dag er os beteed.

1.

STrax Jonas kom til Ninive,
Og talte om Guds Vrede,
Lod Folcket Poenitentze see
Da lærde de at bede,
Jndflyde til Guds Miskundhed,
Og satte sig i Asken ned,
Med Bøn og Graad de Fasted,
Og frycted for hans store Magt,
Aflagde saa all Synde-Pragt,
Og Secke paa sig kasted.

2.

Der Nathan kun een Lignelse
For Konnig David førde,
Til Ruelse og Anger Vee
Da sig hans Hierte rørdte,
Der Gud een gang til Peder saae
Gick Taare aff hans Øyne vraa,
Hand strax sit Fald begræder:
Men jeg som een ulydig Brud

Saa offte hører Christi Bud,
Og dem dog offver træder.

3.

Nu jeg som vecker JESum tit
Til aller-største vrede,
Vil nu og som en Ninivit
Jgien om Naade bede,
Med David vil jeg gjøre Bod
Og falde ned for HERrens Fod,
Med Peder vil jeg græde
Saa fra det Selskab packe mig
Som sidder her svigactelig
J onde Folckis Sæde.

4.

Jeg med Manasse færdig er
Mit Hiertis Knæ at bøye,
Nu Synden dybt mig giennem skiær,
Da falder jeg til føye,
Og med Maria er bered
At kaste mig for HERren ned,
Som een Bodfærdig Synder,
Jeg vil ham Toe med mangen Taar
Og Tørre med mit Hoffved Haar
Det Bad jeg veed hand ynder.

5.

Og saa som den Forlaarne Søn

Hen til sin Fader skyndet

Gaar jeg til JEsum med min Bøn

Og siger jeg har syndet

Som Tolderen der vendted trøst

Saa vil jeg bancke paa mit Brøst

Og effter Naaden hige

Med Røffveren jeg beder nu

Ah HErre kom dog mig i hu

Og giff mig Himmerige.

6.

Naar kun een Synder vender om,

Da sig Guds Engle fryder,

Og JEsus som er mild og from

Sig Naade-fuld erbyder,

Det var ham ey saa angenem

Om der i flocke-tal kom frem

Ni og Halfemtsens Tiuffve,

Som stoled paa self hellighed

Og var til Anger ubered,

Hans Ord kand icke liuffve.

7.

Jeg holder det for ingen skam

Min Ondskab at bekiende,

Og hen til Christum det Guds Lam

Var Naaden ey at stole paa,
Da maatte jeg i støcker gaa
Og mig til døde sørge,
Nu er mit Hierte til ham sendt
Med Taare sprengt med Troen tendt,
All Verden det maa spørge.

8.

Vil Sathan end anklage mig,
Min Frelser mig forsvarer,
Om Lowen truer haardelig,
Min Sag da JEsus klarer.
Bær Verden end til mig et Nag,
Forgieffvis gjør hun sig u-mag,
Mig skal ey Døden skrecke,
Oplader Helffvede sin Mund,
Og vilde sluge mig i Grund,
Den Magt kand Gud og svecke.

9.

O Jesse Qvist O Davids Rood,
O Himmel-høy Regenter,
All Verden falder dig til Food
Og alle Elementer,
Jt Knæ-fald for din Naadsens Dør,
Med heldet Hoffved jeg nu gjør,
Du det til tacke Tager,

Jeg veed at icke du forsmaar
Den Graad som mig i Øyen staar,
O Hierternis Randsager.

Siungis som
Vdi din store Vrede.

1.

SOm Hiorten mødig skriger,
Og til Vandkilder figer,
Saa lengis nu min Siæl,
Hun pleyer stedtze Tørste
Alt effter Liffsens Første,
Den Gud JmmanuEl.

2.

Hand veed best hvad mig mangler,
Hvor mange Syndsens Angler,
Sig fester i min Krop,
Og de betrøcte Lemmer
Med Fange-Redskab klemmer,
Fra Foden indtil Top.

3.

Den gamle Adams nycker
Til Synde-Lyst mig rycker
Og styrter dybt i Nød
Naar jeg til Laster iler
Den daarlig Eva smiler

J mit forderffved Kiød.

4.

Fra Gud er Jeg fordreffven,

Og ilde staar jeg skreffven,

Ah JEsu beed for mig,

Mit Ansigt vil jeg bucke,

Min Siæl skal yde sucke,

Lad det bevege dig.

5.

Du eene est min glæde,

Lad mig ey Trøstløs græde,

Tenck paa dit Blød saa rød,

Der du for mig lodst rinde,

Forløser drag til minde

Du og for mig est død.

6.

J dine dyre Draaber,

Jeg ufeylbarlig haaber

Min Salighed beroor,

See dine Vunder røde,

Saa vel for mig fick bløde,

Som for een Helgen stoor.

7.

Lad derfor Sathan vige,

Naar hand sig vil indsnige,

At giøre Synden læt,

Er jeg endskiønt forrasked,
Da har du mig dog vasked

Udi din blodig Tvæt.

8.

Det lidet Vreden varet,
Har du dit Ansigt sparet

Jckun it Øyeblik!

Mens mig med Naade samler,
Om jeg iblandt end famler

J dine Bud og skick.

9.

Du som paa alting skønner,
Giff act paa mine Bønner,
Bøy Øret til mit Raab,
Saa vil jeg da fremtræde,
Og dine Fødder væde
J Graad og Taare-Laab.

10.

Mens jeg saa til dig skynder,
Da skiul dog mine Synder,

Kast dem i Haffved ned:

Løs mig aff Siæle-Vaade,
Giør det O Gud aff Naade,

Ey for min Værdighed.

11.

Ansee din Tienerinde,
Jeg har nu got i sinde,

Og recker effter dig

Med begge mine Hænder,

Saa Øyene jeg vender

Beent op til Himmerig.

Siungis som

Hiertelig jeg nu lengis etc.

1.

SOM en bedrøffved Fange,

Seer Angergiffven ud,

Saa gaar jeg Hierte-bange

Til dig O Himmel-Gud,

Du rette Siæle-Hyrde

Antag dit Tabte Faar,

Nu syndsens tunge Byrde

Mig offver Hoffved gaar.

2.

Mit Kiød og Blod til Dyder

Er dog saa Flinte-hart,

Men feyl og slemme Lyder

Har friheds gang og fart,

At hvordant Bladet vendis,

Da kiger Synden frem,

Og hendis Mercke kiendis

Hos mig paa hvert it Lem.

3.

Saa det er icke skaaren

J mine Klæders Søm,

Mens mig i Kiødet baaren,

Den Byld er altid øm,

Aff stoor indvortis qvide,

Jeg tit maa bliffve red

Og i een haard Nødd bide,

Sligt fører Synden med.

4.

Det gode at udføre,

Staar icke i min Magt,

Til det jeg burte gjøre

Er Kiødet alt for svagt,

Med Ruelse jeg klager,

At syndsens Regiment

Jo meer og meer tiltager,

Og bliffver icke endt.

5.

At boo i Verdens Hytte,

Er kun it Synde-Møn,

Langt bedre var at flytte,

Fra dette Babilon,

Og fra de ondis Skare,

Som løber om i tund

Med deris fange Snare

Og Smigre-fulde Mund.

6.

Der Gud med Naadsens Øye

Til Peder haffde seet,

Da gick hand ud at bøye

Sig fra det Selskab leet,

Som vaar hos hannem sancked

J Høye Præstens Sal,

Sit Synde-fald hand ancked

Med Taare uden tal.

7.

Jeg veed at Christus siger,

Naar en Ugudelig

Fra syndsens Veye viger,

Og ret omvender sig,

Da skal ham ey tilregnis

At hand tog vilt affsted,

Mens i Guds Hænder tegn

Med stor Barmhiertighed.

8.

Hand kalder ad de Trette

Der mest besvered er,

Og vil den Byrde lette

Det løffte Gud har loffved
Er mig en Salig Trøst,
Saa bøyer jeg mit Hoffved;
Og slar mig for mit Brøst.

9.

Jeg vil og icke skaane
Mit Raab for Himmelen,
Som den der vilde laane
Tre Brød udaff sin Ven,
Faar jeg dem icke heele
Da lad dog Naade see,
Og mig ickun meddeele
En Part aff Smulerne.

10.

Saa lader jeg mig nøye
O Hierte-fromme Gud,
Med hvis du vil tilføye
Din Synde-fulde Brud:
Giff da min Siæl den glæde,
At hun maa nyde Roo
Op i dit Himmel-Sæde,
Ah der er got at boo.

1.

GUD staar saa Naadig med udstracte Arme
Mod it ulydigt Folck som gjør ham harme,
Og loffver at meddele dennem Trøst.
Endog de slar sludøre til hans Røst.

2.

Hand locker først med venlig Ord og Miner,
Naar det ey hielper, da hand siden Piner
Og bruger icke meere Naade-vinck,
Men truer hart med vredis Tegn og blink.

3.

Vi søger ham saa sielden med det gode,
Og løber villig til Vellystens Rode,
Den brede Vey er læt at vandre paa,
Hin sneffre Stj er vanskelig at gaa.

4.

Maa icke JESus der paa engang ancke,
At hand staar ude og saa tit faar bancke,
Paa vore Hierters Dørre som er luct,
Naar vi til Synde-Veye tager fluct.

5.

Op! op min Siæl, og aabne dog dit Kammer,
Hør, JESus slar der paa med Naadsens Hammer,
Slip nu ald verdslig søssel af dit Sind,
Stat hastig op og strax luck hannem ind.

6.

Vil du med Poenitentze lenger sale,
Og ligge hen i Synden som i dvale?

Ah ney, stat op og klar din fule Sag

Mens det end heder her i Dag, i Dag.

7.

Maa skee i Morgen er det alt for silde,
Om du dig da til Bood beqvemme vilde,

Haff Naadsens Tiid nu der for vel i agt

At icke Passen bliffver dig forlagt.

8.

Min JEsu see jeg giffver dig mit Hierte,
Opfyldt med graad og syndsens skiulte Smerte

O tag det an: det hører dig dog til,

Jeg meer end gierne dig det unde vil.

9.

Slet ud de gamle skrumpne Synde-Ryncker,
Ansee din Brud, der jamrer sig og klyncker,

Tenck ey paa min fremfarne daarlighed,

Som er saa groff at ieg self skemmis ved.

10.

Du har it Faders Hierte til mig draged,
Naar jeg min Nød og Trang for dig har klaged

Thi blues jeg ey ved at giøre Bood,

Fordi jeg seer du JEsus est saa good.

11.

Min Tiliid vil jeg paa din Naade feste,
Bodfærdig Taare giffver jeg til beste:

Mit Haab og mood som før nedslagen laa,
Skal nu bered for dig min JESu staa.

12.

Saa græde-fuld til dig jeg Øyen vender,
Og veed du fromme HERre icke nender,
At støde mig vredactig bort igien,
Jeg flyr til dig du rette Siæle-ven.

Siungis som

Vil Gud vor HERre ey med os staa.

1.

DE som er til Guds Rige fød,
Veed her aff liden glæde,
Det Taare-blandet Kummer-Brød,
Maa de saa jeffnlig æde,
Og kiender icke Verdens Fryd,
Men Hierte-Suck og Klyncke-Lyd
Er ey for dennem fremmed.

2.

Nu stødis de aff Modgangs Vind,
Nu bruser Kaarsens Bølger,
Nu velter sig og sorgen ind,
Nu Fienderne forfølger,

Nu stormer syndigt Kiød og Blood,

Nu Tordner Verden dem imood,

Saa tung er deris Skiebne.

3.

Som Svalen faar de pibe tit

Og kurre som een Due,

Aff Mennisken kun vyrris lit

Een hver vil dennem Kue,

De vandrer giennem Torne-Riis

Den trange Vey til Paradiis,

Det er saa HErrens Domme.

4.

Her maa de udstaa Vinters Tvang

J Kaarsens haarde Skole

Saa Angstens Nat hun siunis lang,

Dog kand de der paa stole

At siden kommer glædsens Vaar

Som hver een Suck og Græde-Taar

Til Himmel-Fryd forandrør.

5.

Strax effter Regn den Soel saa blid,

Er med sit skin tilstæde,

Saa haffver alting her sin Tid,

At frydis og at græde,

Vi kand ey leffve uden Meen,

At bære gode Dage.

6.

Ved megen Trengsel bør vi jo,

Til Himmerige gange,

Og med den Svend som fantis tro,

Een Naade-Løn erlange,

Hvem vil da veyre sig her ved,

At gjøre HErrrens Kalck beskeed,

Mens det saa vel betalis.

7.

Du maa nock her een stacked stund,

J Jammerdalen lide,

For det udvalde Guds samfund,

Og Paradisit stride,

Om Vandet op til Siælen gaar,

At drugne dig det ey formaar,

Gud vil dig Haanden recke.

8.

Dog findis ingen sicker roo,

J disse vandrings Lande,

Gack ud fra Verdens Jericho,

Som har de onde Vande,

Beed JESum din trofaste Ven,

Ledsage dig til Himmelen,

9.

Led mig og did JmmanuEl,
Jeg er jo en aff dine,
Ah handle Naadig mod min Siæl,
Vilt du end Kroppen pine,
Din Tienerinde er bered
At fare hen til dig i fred,
Og frydis blandt din Skare.

Siungis som
Kommer til mig sagde Guds Søn.

1.

HVo som er aff en sterck Natur,
Behøffver icke nogen Cur,
Men de som ere svage,
For dem er Lægen yndelig,
Ved hannem de forventer sig,
En Trøst mod deris Plage.

2.

Nu er der ingen Læge til,
Der bedre hielpe kand og vil,
Hvad siugdøm os antaster:
End du O Mester JESu Christ,
Din Haand Curerer altid vist,
Med sunde Læge-Plaster.

3.

J blandt de svage er jeg Een,
Og har mangfoldig Synde-meen,

Ah! JEsu mig helbrede,

Din Legdom hoffver mig saa vel,
O! heel der for min siuge Siæl,

Haff Naadsens Cur til rede.

4.

Jeg er det Menniske der falt
Blant Røffvere, som med gevalt

Nær sloge mig til døde;

En Præst drog frem og hialp mig ey,
Leviten gick forbi sin Vey,

Der jeg saa laa og bløde.

5.

Vær du dog den Samaritan,
Der tager sig min Jammer an,

Og læger mine Vunder;

Gyd Naadsens Olje i hvert Skaar,
Med krafftig Viin rens mine Saar,

Jeg troor du mig det under.

6.

Du løste den Spedalskis Baand,
Og racte ud din Hielpe-Haand,

Paa hans udsprengte Lemmer,

Endog den siuge var u-Reen,

Der hand med Bøn i stemmer.

7.

Den blinde Mand hos Veyen sad,

Ham gjorde du og Hierte-glad,

Der hand dig effter raabte,

Og svarte ham saa blidelig,

Hvad vilt du jeg skal gjøre dig,

Hand fick da det hand haabte.

8.

Den Qvinde som i nogle Aar,

Aff Blodgang var udmød og Saar,

Hun klaged dig sin Smerte,

Og samme stund forlindring fick,

En Krafft fra dig til Hende gick,

Hun treffed ret dit Hierte.

9.

Antag og mig din svage Lem,

Jeg er dog og saa en aff dem,

Som mest din hielp behøffver;

Ah! maatte jeg der er saa øm,

Kun røre ved dit Klædis Søm

Da Miskundhed du øffver.

10.

Mens jeg igien tilbage staar,

Saa læg O! Gud og mine Saar,

Heel dennem saa jeg bliffver let,
Da maa her Kroppen staa sin ret,
Paa Siælens Cur jeg bier.

Siungis som
Jeg ved it Evigt Himmerig.

1.

NAar du O! HÈrre tucter mig,
Da Riset vil jeg kyße,
Og verge mig med Bøn og skrig,
Saa ingen skal mig tyße.

2.

Aff Vanart jeg saa offte tør,
Til vrede dig opegge,
Og Synden, som sig icke bør,
Er som min kiæle Degge.

3.

Brug icke Vredens skarpe Riis,
Naar du mig her vil nefse,
Lad det alt skee paa Faders viis,
Og mig med maade refse.

4.

Saa stor er nu min synds talent,
At du mig bør hudflenge,
Men regn dog ey min faut saa plent,

At Retten faar sin gienge.

5.

Din Haand jeg icke kand undfly,

Jeg usle Synderinde,

Drog jeg op til den høye Sky,

Du viste mig at finde.

6.

Saa straff nu her og lad mig løs,

Sla til med Faders Hierte,

Jeg gaar fordvalt i syndsens døs,

Thi faar du Kroppen snerte.

7.

Naar Børn slet ingen affve faar,

Saa bliffver de for kaade,

Men naar en Fader dennem slaar,

Da holdis an om Naade.

8.

Giør Riset lint, qvist ey for hart,

Du vedst hvad jeg kand taale,

Far icke frem med grumheds fart,

Saa jeg skal pinlig skraale.

9.

Dit Riis vil jeg O! Fader kier,

Med mine Taare væde,

Som ey der for maa græde.

10.

Jeg er den Ufructbare Green,

Som bær kun vilde Druer,

Og Synden tørrer mine Been,

All Saft og Krafft udsuer.

11.

Min Barne Ret har jeg forspilt,

Er bleffven syndsens slaffve,

Med hende løb jeg om saa vildt,

Som en der var aff laffve.

12.

Derfor O Fader gjør du vel,

At du mig her vil temme,

Men sla mig icke slet ihiel,

Sperr Siælen ey i klemme.

13.

Bryd ey i tu det knuste Rør,

Som sig paa dig forlader,

Udsluck og ey det tendte Hør,

Barmhiertighedsens Fader.

14.

Du har jo dette Naade-Naffn,

At elske den du tucter,

Tag mig forlaarne Barn i Faffn,

Lad Riset skaffe Fructer.

15.

Men skal det vilde Kiøds Natur

Til Lydighed opveckis,

Da faar det under Risitz Cur

Nedbøyes og Haand-kneckis.

16.

Hvo paa sit Legom lider tvang,

Hand lader aff at synde,

Til Himmerig blant Engle sang

Hand gierne sig vil skynde.

Siungis som

Nu vel-an vær frisk til Mode.

1.

NAar jeg mine feyl vil skue

Fra min Ungdom indtil nu,

O! hielp Gud hvad maa jeg grue,

At det rister i min hu,

Siden jeg var Ung og Spæ,

Og kom nys fra Moders Knæ,

Til jeg nu er bleffven Myndig

Har mit Leffned været syndig.

2.

Hvor i Jeg har leffved her,
Dog er det min største klage
Som mig mest i Hierted skiær,
At jeg icke tiene kand
Min trofaste Skaber-Mand,
Og hans ære saa udføre
Som jeg billig burte gjøre.

3.

Uden skrømt maa jeg bekiende
At mit Kiød til Dyd er strit,
Aldrig gaar een Dag til ende
Uden jeg jo falder tit:
Syndens Mengd er tyck som Græs,
Og jeg slæber paa det Læs,
Hun som Dynd i mine Lemmer
Hvert it Ledemod udskiemmer.

4.

Den modstander som een Byrde,
Jeg i Barmen bær omkring,
Hun vil Qvæle mig og Myrde,
Saa det sees i alle ting,
At den syndig Adams Rood,
Er hos mig som Nyre-grood,
Jeg er offver strød med Synder,

5.

O! hvad Middel skal jeg finde,
Som kand løse dette Aag,
Og befri mig Synderinde
Fra saa mangt it Synde-Tog,
Jeg er klenlig og forsvag
Min formue i den Sag,
Kand dog indtet meere due,
End een Macte-løse Flue.

6.

See jeg vil it Raad optencke
Som min JESu teckis tør,
Og hans Hierte til mig lencke,
Ved it Fald for Naadsens Dør,
Jeg har nu saa trygt og fast,
Troens Arme om ham kast,
Saa min Bøn og Klage-stemme
Skal i Anger-Taare svemme.

7.

Vilt du Gud til Retten gange,
Bleg og skam-rød maa jeg staa,
Og som een Gioldbunden Fange,
Strax med blussel under gaa,
O! forskiud din Datter ey

Til dig som all Sorg forandrer,

Saa med disse Ord jeg vandrer.

8.

Jeg har Syndet, Syndet HERre,

Jmod dig og Himmelen,

Og er icke verdt (disverre)

At naa Barne-Naffn igien,

Men see nu, du Davids Søn,

Jeg nedkaster mig med Bøn,

For dig rette Siæle-Læge,

Lad det Siun dig dog bevæge.

9.

Jeg kand icke fra dig rende,

Om jeg skjønt aff Verden løb,

Drog jeg end til Haffsens Ende,

Heller dybt i Jorden krøb,

Far din høyre Haand dog med,

Som mig naaer paa hvert et sted,

Og vil jeg mig end forklare,

Ah hvad kand jeg mod dig svare.

10.

Medens du kandst mig husvale,

Saa tilsted da, O Guds Lam,

At jeg end een gang maa tale,

Det gaar ud paa Betlerj,

Aldrig est du for mig frj

Før jeg Naade-svar maa vinde,

Som den Cananeiske Qvinde.

11.

Du min Skrøblighed best kiender,

At jeg ey fuldkomme kand,

Hvordant jeg mit Løffte vender,

Saa det hos mig har bestand,

Fest i mig din Lydighed

At den saa maa holde ved,

Jndtil jeg min Aand udøser,

Og du Jsrael forløser.

Gudelig beredelse til HErrens hellige Nadere.

Siungis som

Ah HErre from.

1.

Saa tung som Muld,

Jeg Synde-fuld,

For HErren mig nedkaster,

Og hver Minut,

Jeg dog saa Trut,

Til min Forløser haster.

2.

Min syndig Skyld,
Og Pine-Byld,
Mig til dig, JEsu, skynder,
Tilgiff da nu,
Kom ey i hu,
De Purpur-blodig Synder.

3.

Fra Taa til Top
Paa all min Kropp,
Er icke een sund smule,
Jeg blues ved,
Min Daarlighed,
Og syndig Lyster fule.

4.

Nu seer jeg vel,
Jeg synde-Trel
Hvor ilde jeg har leffved,
De gamle Saar,
Der Lægte vaar,
Har jeg paa ny opreffved.

5.

Jeg usle Leem,
Nu kommer frem,
Og kand ey lenger drøle,

Ah læt mit Aag,

Og løs mig dog,

Fra mine Synders Søle.

6.

Jeg kaldis end,

Den bunden Svend,

Som Tusind Pund er skyldig,

Jeg var for gierff

Men ey en Skierff,

Kand jeg nu giøre gyldig.

7.

Hvort skal jeg hen?

Til Himmelen

Tør jeg ey Øyen vende,

Thi jeg mod dig,

For syndet mig,

Gud see til den Elende.

8.

Aff Synde-Nag,

Er Siælen svag,

Ja bange og bedrøffved,

Min ondskabs Jagt,

Har det saa magt,

At Hierted snart er kløffved.

9.

Min Frelser Mand,

En liden grand,

Aff dine Naadsens Krummer,

Kand hielpe vel

Paa Liff og Siel,

Hvor grofft end Synden brummer.

10.

Jt Hierte Brøt

Og synderstøt

Aff Ruelse og Anger

Jeg Offrer dig,

Vemodelig,

Og der med til dig ganger.

11.

Forskyd det ey,

O ney, O ney,

Jeg ved du ey begiærer,

En Synders død

Der i sin Nød,

Sig gandske dig forærer.

12.

O! kiere Gud,

Din syndig Brud,

Du mildelig annamme,

Jeg tør ey kny,

Hvor skal jeg fly,

Giør mig dog ey til skamme.

13.

Min JESu blid,

Toe mig nu hvid,

Og mine Mackler rens,

Hver Synde-plæt,

Du reendt udslæt,

Nu jeg giør Poenitentze.

14.

Og offver mig

Forbarme dig,

Min Byrde du affvelte,

Ah! see her til,

Mit Hierte vil,

Aff Anger-graad nær smelte.

15.

Jeg er saa øm,

Lad Naadsens Strøm,

Mig gandske offvergyde,

Saa skal min Bøn,

Til dig Guds Søn,

J Troens Taare flyde.

16.

Jeg flyr da ind,
Med Hu og Sind,
Til dig O evig Fader,
J dine Saar
Som aaben staar,
Min Siæl sig toer og bader.

17.

JmmanuEl,
Spis dog den Siæl,
Som er aff dig Giestbøden,
Med Manna sød,
Med Himmel-Brød,
Nu har jeg det fornøden.

18.

Dit Legoms Krafft,
Din Sidis Safft,
Min tørre Siæl lad vedske,
Det Kilde spring,
For alle ting,
Kand mig allene ledske.

19.

Med Reverentz,
Og Poenitentz,
Gaar jeg op til dit Alter,

Vil bliffve qvit,

Fra min habit,

Og gamle Synde-Palter.

20.

Ah! lad mig ey,

Paa denne Vey,

Utrøsted gaa tilbage,

Aff Hiertet glad,

Lad mig den Mad,

Til Salighed antage.

**Tacksigelse efter Christi hellige Legoms og
Blods Annammelse.**

Siungis som

O Menniske begræd din Synd saa stor.

1.

O! Fryd og glæd dig nu min Siæl,

Din JESus og JmmanuEl,

Har fuldbract din begiering,

Nu har du været HErrens Giest,

Nu er hans Hierte til dig fest,

Ah hvilcken stor Foræring!

See Lammens Bryllups Tractament,

Gaff hand dig som een høy Præsent

Dig ledsked aff sin Kilde,

J Brød hans Legem du nu fick,

J Viin hans Blod en Himmel drick,

Tack dog din Frelser milde.

2.

Nu est du HErrens reene Brud,
Som før var Syndsens Skumpelskud,

O vel hand dig forløste,

En Tærepending har du faat,
Som gjør i Liff og Død dig gaat,

Om Hierted end vil brøste,

Jt Cordial mod Alskens Nød,
Jt Paßord mod den bittre Død,

En Smag paa Himmerige,

Thi JESus klared har din Sag,
Og under dit brøstfeldig Tag,

Hand vilde selff nedstige.

3.

J gaar varst du med Synden klemt,
J Dag er all din Feyl forglemt

Ah! en Lycksalig Glæde,

Gud i din Jorde-tunge Krop,
Lod Naadsens Soel saa rinde op,

At du aff Fryd maa græde,

Hand har tilgiffved all din Gield,
De Synder der var tung som Field,

Dig nu ey meere trycker,

Den Handskrifft som dig var imod,

Er strøgen ud med Christi Blod,

Og reffven slet i stycker.

4.

Hvad vilt du giffve ham igien,

Som er dig saadan Trofast Ven,

Og dig saa vel Trackterer,

Giff hannem det som du formaar,

Græd saa i mens du har en Taar,

Til hand hos dig formerer,

Det gode som nu er begyndt,

Med Bønnen dig til JEsom skyndt,

Og loff da Ærens Konning,

Der værdig haffver funden dig,

Saa du ved dette Maaltid rig

Est bleffven til en Dronning.

5.

Forsøm dig icke men strax gack,

Til din Brudgom med tusind tack

Lad dine Knæ nedsencke

Bed ham fremdelis vocte dig,

At du ey meer forsettelig,

Lar dig til Synden lencke,

Tenck, tenck paa Guds Barmhiertighed,

Som hand nu haffver dig beted,

Og leff saa ham til ære,

Sky Synden som en gift og Pest,

Hun har dig dog alt ondt indblest,

Saa du vel maatte kiære.

6.

Haff Troens Lampe altid tendt,

Brudgommen du med glæde vendt,

Begyndt da nu at streffve,

Og Kiemp imod dit Kiød og Blood,

Ryd ud den fule Synde-Rood,

Som kom dig til at beffve,

Elsk saa din Næste uden Had,

Og hielp de Arme, gjør dem glad,

Lad paa dit Leffned kiende,

At du har været saadan Giest,

Som til den Evig Jubel Fest,

Sig Fryder uden Ende.

En Sang om Døden.

Siungis som

Træd sagt her an.

1.

J Verden er,

Vort Leffned ickun Møye,

Det veed en hver,

Kand det os da fornøye,

At vi lang Tid, at vi, at vi, at vi lang Tid,

J uro qvælis her.

2.

Og kand dog ey,
Paa Liffved være sicker,
O ney, O ney,
Naar *Mors* paa Døren picker,
Da faar vi til, da faar, da faar, da faar vi til,
At gaa all Kiødsens Vey.

3.

Merck det min Ven,
Du skalt og en gang flytte,
Din Tiid far hen,
Saa som en Veffvers Skytte,
Før du vedst af, før du, før du, før du vedst af,
Er lidet meer igien.

4.

Saa gaar du da,
Til Jorden voris Moder,
Det vedst du ja,
Thi strecke Been den Broder,
Trut passer paa, trut passer, passer, passer paa,
Og snapper dig her fra.

5.

Hand visker om,
En effter anden henter,
Heel Olm og grum,
Giør ingen Complementer,
Men tar i fleng, men tar, men tar, men tar i fleng,
Da heder det: kom, kom.

6.

Saa med it Kiør,
Hand ufortøffved hopper
Paa Dør paa Dør,
Med disse falmed Kropper,
Hand bøyed ned, hand bøyed, bøyed, bøyed ned
Som hine svage Rør.

7.

Vi er som Brusk,
Snart kand os Døden knecke,
Naar hand gjør Rusk,
Bland usle Orme-Secke,
De tumler om, de tumler, tumler, tumler om
Og far for ham som Musk.

8.

Paa Herre Port,
Hand buldrer effter Bytte,
Saa knap og fort,
Som paa en Hyrde Hytte,
Og fører dem, og fører, fører, fører dem
Til Graffven fæl og sort.

9.

Om nødigt de,
Vil følge naar hand bancker,
Faar det dog skee,
Med sine lange Skancker,
Hand dennem naar, hand dennem, dennem, dennem naar,
De falder for hans Lee.

10.

Saa er all Pragt,
Til idel Støff og Aske,
Holt sagt; holt sagt,
Du som for høyt vil braske,
Med verdslig ting, med verdslig, verdslig, verdslig ting
Giff kun paa dette agt.

11.

O Sæl er den
Som sine Tancker vender
Til Himmelen,
Naar Aanden aff ham render,
Og venter da, og venter, venter, venter da,
Jt bedre Liff igien.

12.

Saa Døden er,
En Trøst for alle Fromme,
Som Lengsel bær,
Til Zions Hus at komme,
J Evig Fryd, i Evig, Evig, Evig Fryd,
At skue JEsom der.

13.

Til Dødsens Dantz,
Lad villig os indtræde,
Ey holde stantz,
Saa faar vi Himmels Glæde,
Blandt Englene, blant Engle, Engle, Englene,
Ah hvilcken herlig kantz.

14.

Min JESu Sød,
Giff mig din Tienerinde,
En Salig Død,
Saa kand jeg offvervinde,
Al Uselhed, al Usel, Usel, Uselhed,
Og hvile i dit Skiød.

Her effter følger andre Aandelige Sange
at siunge effter hosføyede *Melodier*:

I.

En Jule-Sang.

1.

PAa Jorden Fred og Glæde,
Maa vi med Jubel qvæde,
O Salig Jule Nat,
Nu er os Føed og baaren,
Den JESse Roed udkaaren,
Og rette Himmel-Skat.

2.

Velkommen Frelser milde,
Velkommen JESu lilde,
Ah vær velkommen hid,
Fryd dig du Zions Dronning,
See nu er Ærens Konning,
Føed i en salig Tid.

3.

O Bethlehem med ære,

Du lykkelig maa være,

Mens det sig saa tildrog,

At dig al Verdens Frelser

Som os nu alle helser,

Til Føde-By antog.

4.

Hand det ey ilde tycker,

At Armod hannem trycker,

Og at hand lider Kuld,

Paa Straa sig tager Leye,

Den som har self i Eye,

Al Verdens Skat og Guld.

5.

Hand Pruncked ey med Puder,

Lod svøbe sig i Kluder,

Og førte ingen Pragt,

Med Asen-Stold hand teckis,

Men ey der offver sveckis,

Hans Herredømmis Magt.

6.

Een Krybbe var hans Vugge,

Hand lader sig ey rugge,

Endog hand var Guds Søn,

Saa Verdens stolte facter,

Aldelis hand foracter,

7.

Hvad kunde ham dog tvinge,

At hand saa slæt og ringe

Sig dybt fornede lod,

Og tog blant Øxen Leyer,

Een Larff hand neppe eyer,

Om Hoffvet heller Fod.

8.

Du JESu vilde stige,

Her ned til Jorderige,

J saadan ussel Stand,

At hielpe os aff vaade,

Ved din bondløse Naade,

Som voris Frelser Mand.

9.

Nu sig een Engel skynder,

Og Hyrderne forkynder,

Som gick paa aaben Marck,

At denne Nat med glæde,

Ned til os vilde træde,

Den Himmelske Monarck.

10.

Hvor offver de forskreckis,

Dog fryd i dennem veckis,

Een Engel trøster dem,

Hand sagde J strax iler,

Og seer hvor Barnet hviler,

Som er i Bethlehem.

11.

Der var een Himmel-Skare,

Og hellig Engle klare,

Forsamled om den Sag,

Som sang da Gud til ære,

Paa Jorden Fred at være,

Og Folked een behag.

12.

Jeg med min svage Tunge,

Vil Hosianna siunge,

Dig nyfødt søde Noor,

Sig alle Knæ maa bøye,

Og Prise i det høye,

Dig Liffsens Første stoor.

II.

Nyt Aars Sang.

1.

FAr vel far vel forledne Aar,

Nu far da vel du gamle stygge synd,

Gud gifve at du aldrig faar,

Her efter denne Dag, hos mig meer fynd,

Ach JESu, JESu træd dog under food,

Hvad jeg dig hid indtil har brøt imood.

2.

Kom Nyt Aar kom ah kom med Gud

Og gack dog ind i een Lycksalig Tiid

Før med dig dette glæds-kabs Bud

At min Forløser mig nu er bliid

Det vil jeg holde som een Ære Krantz

Og skatte for it Eddelt Nyt Aars hantz.

3.

Kom Frelser Mand giff mig ny Krafft

O du ny fødte JEsu HErrens Søn

Aff dig udflyder Himmel-Safft

Som kand opkveckne mig til fyrig Bøn

Din Aand Ledsage mig paa rette Vey

Saa jeg ey vildis hen til Syndsens Rey.

4.

Jt Aar gaar bort, it trinner frem

Jeg blifver dog alt paa min gamle skick

Og i hvert Ledemod og Lem

Saa ofte føler ømme Synde-stick

Een Pæl i Kiødet bær jeg her omkring

Der strider mod min Aand i alle Ting.

5.

Dog har du Gud til denne stund

Aar effter andet været mig saa from

At jeg har leffved karsk og sund

Og fant min Brødkurf endnu aldrig tom

Om sorgens mørck sig trengte i mit Huus
Lodst du met Trøst opgaa dit Naade-Lius.

6.

Men JEsu du varst spæ og Ung

Og ickun neppe Otte Dage naaer

Strax falder Skiebnen dig saa tung

At du fick dine første Smerte-Saar

Og udgaf saa dit dyrebare Blod

Jdet du dig for os omskiære lod.

7.

Hvem kand med tack udgrunde her

Den ubegribelige Miskundhed

Som du beviser mig og hver,

Om Nat og Dag jeg holt i Bønnen ved

Og med mit Ansigt dybt til Jorden steg?

Da Var min Loff mod dig dog alt for veg.

8.

O du al Verdens Frelser Mand

Skab it nyt Hierte i mit haarde Bryst

Som aff ret Anger smelte kand

For min Udulighed og Synde-Lyst

At jeg her effter dig kand tiene saa

Jeg for din Domstoel icke blegne maa.

9.

Og gjør Barmhiertighed i tusind Led

Den Svend dig Eyed mange Pund

Der hand i Ydmyghed kun knællede ned

Da strax forlodst du hannem ald den Gield

Og icke meere saa til hans uheld.

10.

Skal jeg ved Dødsens visse Bud

Med mine Fædre helse Grafvens Grøft

Før dette Aar er løben ud

Saa blifver Siælen op til Himlen løft

Jeg villig og med glæde vandrer fra

Den Synde-fulde Verdens Sodoma.

11.

Jt Zoar mig til rede staar

Som er Guds Rige Frydefuld og blid

Med Paulo ønsker jeg og Traar

At maa forløsis og snart komme did

Aff Lengsel finder jeg mit Hierte svagt

Til min Gienløser og hans Himmel-pragt.

12.

O Trøstelige JEsu Naffn

Som har alleene denne Kraft og fynd

At det tilfører Siæle-gaffn

Og kand fordriffve Sorgen og al Synd

Det er it Smycke og ret Eddel Steen

Een Perle uden makel skøn og reen.

13.

Det er et Klenod paa mit Bryst

Hvor ved jeg yndelig stafferis ud

At og min JEsus selff har lyst

Mig at antage til sin egen Brud

Kom Brudgom kom nu kom da naar du vil

Med Siæl og Legom jeg dig hører til.

III.

**JEsu Christi hellige Pinis og
Døds Salige Brug og
tilegnelse.**

1.

JEsus som af Kierlighed,

Fra sit høje Himmel-sæde,

J Fornedring vilde træde,

Og kom her saa usel ned,

Hand for vore Synder lider,

Fattigdom og Verdens skam,

Mod alt saadant hand ey strider,

Men er taalig som it Lam.

2.

Din forsmædelse, min Gud,

Og din ringe verdslig ære,

Paa mit Hierte, som een Brud,
Om end Stolthed sig indsniger,
Da har jeg dit Smycke paa,
Saa det Lyde skamfuld viger,
Og sin fremgang ey kand faa.

3.

JESus i Gethsemane,
De Blod-sprengte Taare sveder,
Og sin Fader ydmyg beder,
Om det muligt kunde skee,
Denne Kalck at maa borttagis,
Som for hannem var i-skienkt,
Da med dødsens Angst hand dragis,
Paa sit Ansigt neder senkt.

4.

Disse Taare, denne Strid,
Dig i Urtegaarden møder,
Det var mine Synders bøder,
Du Clarerte samme Tid,
Ah derfor min Bøn anskue,
Saa jeg Naadig Audientz,
Aff din Smerte-Sved maa sue,
Mig til Hiertens Poenitentz.

5.

JEsus bleff Forraad med Svig,
Judæ Kys, fick da sin Gienge,
Som for Tredeve Sølf-Penge,
Solte ham Forrædelig,
Strax med Blus, med Sverd og Stenger,
Tregte sig en Skare frem,
Og med Vaaben om ham henger,
Som hand var en Morder slem.

6.

HErre du som ved en Kys,
Bleffst saa underfundig greben,
Og paa alle sider kneben,
Om mig end med Falskheds grys,
Nogen Hade fuld antaster,
Da giff mig Spagfærdighed,
At jeg Sorgen paa dig Kaster,
Og dit Fodspor holder ved.

7.

JEsu du dig fange lodst,
Og aff Skaren offervinde,
Ja som en Mißdeder binde,
Da forlat du ene stodst,
Og til Annas bunden føris,
Thi det kom dem saa til Pas

Til din U-ven Caiphas.

8.

Du sactmodig O Guds Lam,
Som paa Morder viis forfultis,
Og Uskyldig Næffve-knultis
Om mig nogen bliffver gram,
Saa jeg her maa tribuleris
Uden Skiæl, aff bare had,
Skal jeg Dommerne leffveris,
Mag det saa jeg bliffver Glad.

9.

JESu du med spaat, og spee,
Lodst dit Ansict offver-spøtte,
En Kindhest den anden møtte,
Alle tordte dig belee,
Og med Pidsker du hudflengis,
Fuld aff Ribler var din Krop,
Purpur Kaabe dig omhengis,
Blodig i fra Taa til Top.

10.

Denne Spaat, det Spøt, de Slag,
Du min JESu ledst med Smerte
Lad indtregis i mit Hierte,
At det føler Syndsens Nag,

Og de fule Lyster spegis,
Som gaff dig saa dybe Saar,
Ah lad det her ved bevegis,
At du sligt for min skyld faar.

11.

JEsus til en Marter blef,
At i Blood hans Legom svemmed,
Hans velsigned Hoffved klemmed,
Torne-Kronen der ind dref,
Da forhaanlig hver mand skrege,
See it Spir den Konge bør,
Fingre effter ham de pege
Og i Haanden gaff it Rør.

12.

Denne Krone, dette Blood,
Den foract, de spodske miner.
Dig udmatted JEsu piner,
Er Qvitantze fuld og good.
Mine Synder at Rantzone,
Lad det dyre kiøb bestaa,
Saa mig der ved Liffsens Krone,
J dit Rige settis paa.

13.

JEsu du med Vold og Skrig

Og da som een Orm tilredis

Menniske Varst du ey lig

Saa til døde du fordømmis

Alle raabte da Kaarβfest!

Bort med ham lad ey forsømmis

Thi det er for Folked best.

14.

Denne Dom, og dette Raab

Som du Lifsens Første taalte

Der alt Folked mod dig skraalte

Kand tilføre mig det Haab

At naar du din Dom vil holde

Naaden maa for Retten gaa

Det kand din Miskundhed volde

Og den død du togst dig paa.

15.

JEsus it Spectackel da

Og it Verdens Spot fick være

Hand sit Kaars self maatte bære

Ud til Steden Golgatha

Hvor de lode ham Kaarβfeste

Og martere grummelig

Mellem Røffver os til beste

Lod hand der ophenge sig.

16.

Dette Kaars, og denne tvang

Du at drage varst tildreffven

Lad der under være bleffven

Mine Synder ved den gang,

Giff at jeg saa maa Kaarβfeste

Mit forderfved Kiød og Blød

HErre gjør der i det beste

For den smerte du udstod.

17.

JEsu du var sted i Nød,

Og til Kaarsit fest med Nagler,

At dit Blød paa Jorden hagler,

Og som Strømme nederflød,

Dine Hænder, dine Fødder,

Blef igiennem boorede,

At indtil dit Hierte Rødder,

Varst du fuld aff Verck og Vee.

18.

Diβe Nagler Hull og Saar,

Dig udpined JEsu trenger,

Der du blot og nøgen henger,

De al Salighed formaar,

Dine blodig Vunders huler,

At de der udi sig skiuler,

Til din Vrede lader aff.

19.

JESus for Uvenner bad,

At de icke maatte lide,

Hvad de giøre de ey vide,

Fader dennem det forlad,

Men de spotted ham dog Trygger,

Sagde: tui hvor deylig du,

Templen bryder, og opbygger,

Est du Gud saa hielp dig nu.

20.

HErre mild og Hierte-From,

Som for dine Fiender beder,

Der saa ilde dig tilreder,

Lad ey Heffn hos mig faa rom,

Med din forbøn mig forhverffve,

Evig gaffn og Salighed,

Du som ingen vil forderffve,

Lius og offver mig din Fred.

21.

JESus til sin Moder saa,

Og bevegtis offver hende,

Gaff Disciplen det tilkiende,

Som derhos da monne staa,
Hende skulde hand annamme,
Qvinde see det er din Søn,
Strax fuldkommet bleff det samme,
Fra den Dag ved JESu bøn.

22.

Menniskens Trofaste Ven,
Du som mit i dødsens Smerte,
Aabnede Miskundheds Hierte,
See til mig aff Himmelen,
Naar jeg sørge-fuld her vancker,
Ja er Enlig, og forladt,
Dine Øyen, dine Tancker,
Vendt til mig min Siælis Skat.

23.

JESus Verdens Frelsermand,
Maa bespottis aff en Røffver,
Men den anden Bønnen øffver,
Og til HERren sagde hand,
Tenck paa mig udi dit Rige,
JESus svarte blidelig,
Du i Dag skalt sandelige,
Gaa til Paradis med mig.

24.

Der du end paa Kaarsit hengte,

At paa Røffveren du tenkte,

Vær mig Arme ogsaa huld,

Om dit Rige jeg nu beder,

Tenck paa mig JmmanuEl,

Effter Paradis jeg leder,

Der hen lengis og min Siæl.

25.

JESus ved den Niende Stund,

Med høy Røst hand raabte Eli,

Eli Lama Asabthani,

Og det kom af Hiertens Grund,

Som da voris Frelser kiære,

Viste alting var nu klart,

Skrifften at fuldkommed være,

Vendted hand og Døden snart.

26.

Denne Fristelse og Qval,

Dig forlatte JESu klemmer,

Lad husvale mine Lemmer,

Til jeg faer i Graffvens Dal,

Du med Løffte dig erbiuder,

Jngen at undfalde vil,

Naar mig Fristelser indskiuder,

Da dit Løffte flyr jeg til.

27.

JEsus der Vandsmæcted var,

De saa Ubarmhiertig plagde,

Mig nu Tøster hand da sagde,

Bitter drick de hannem bar,

Tog Jsop, med Edick blandet,

Og det holte til hans Mund,

Hand at dricke fick ey andet,

J den sidste dødsens Stund.

28.

Du udmatted tørre Mund,

Som antogst den bittre ledske,

Giff min svage Tunge vedske,

Naar jeg faar den sidste blund,

Lad din bedske drick formilde,

Dødsens Angst, og strenge smag,

Ledsk mig da aff Liffsens Kilde,

Som udflyder Nat og Dag.

29.

JEsus spaat paa Kaarsit led,

J hans Sag var hver mand Dommer,

Holt see om Elias kommer,

Sagde de, oc tar ham ned;

Edicken som de frem bar,

Siger hand, som saa blef plaged,

At det nu fuldkommed var.

30.

Verdens skam til dødsens Braad,

Ledst du taallig JEsu fromme,

Alting vilde du fuldkomme,

Hvad dig Skrifften hafde spaad,

Ah lad det mit Hierte røre,

Til Lydactighed mod dig,

Hvad jeg ey kand fyldest giøre,

Det fuldkomme du for mig.

31.

JEsus der var Gud og Mand,

Med høy Røst nu atter taler:

Fader jeg min Aand befaler,

Dig i Hænder sagde hand,

J det bøyde hand sit Hoffved,

Og gaff Aanden ud paa stand,

Er saa sødelig hen soffved,

Jngen det beskrieffve kand.

32.

Du som har din Aand befalt,

J din Faders Guddoms Hænder,

Der du dig fra Verden vender,
Lad de Ord du haffver talt,
Her mit sidste Mundheld bliffve,
Naar aff mig udfar min Aand,
Saa jeg den maa offvergiffve,
J din Faderlige Haand.

33.

JEsu nu er Striden dempt,
Nu er Angsten offvervunden,
Nu er spaat og hug forsvunden,
Nu er Torne Kronen glemt,
Nu er borte blodig Smerte,
Nu er lægte dine Saar,
Nu er ledsked vel dit Hierte,
Nu er Kaarsit dig ey svaar.

34.

Loffved være dig Guds Søn,
Som saa mandelig har kiemped,
Alle Fiender du ned demped,
Og gick self for os i Bøn,
Verdens Jammer bør vi lide,
Som er Timelig og læt,
Og for Paradisit stride,
Til det sidste Aandedræt.

IV.

Paaske-Sang.

1.

O Triumph Victoria;
Seyer, Priis med Gloria,
Aff fuld Mund med Fryd vi qvæder,
Thi den mæchtig Slange Træder,
Aff sin Graff er gangen ud,
O! høyloved være GUD.

2.

Salig Paaske Dag saa bliid,
Ah du ønskelige Tiid,
Jdel Glæde er forhaanden,
Lifsens Første er opstanden,
Med stor Krafft og Majestet
Liffvet haffver hand beret.

3.

Verdens Frelser med frit mood,
Som een Helt af Graffven stood,
Jngen kunde hannem hindre,
Men see icke dog dismindre,
Vilde hand i Jordens Bug,
Hvile med sin Svede-Dug.

4.

Som en Dødning uden Liff,
Hand paa Tredie Dag laa stiff,

Hand med Seyervindings komme,

Træder frem med Magt og Vold,
Som een Himmel-Hertug bold.

5.

Alle Fienders Magt hand bandt,
Død og Dieffvel offvervandt,

Helffvede og syndsens Rige,

Maatte packe sig og vige,

Samson voris dyre Helt,
Har det Selskab neder felt.

6.

Jngen tør mod hannem kny,
De faar alle giffve ly,

Den aff Juda stercke Løffve,

Deris Harnisk tordte røffve,

Og forstørre denne Hær,
Nu Triumphen JESus bær.

7.

Død hvor bliffver da din Braad,
Stumped er din hvasse Aad,

Helffvede hvor er din seyer,

Du den icke meere eyer,

Vig kun aff med al din splid,
Du forgieffvis haffver strid.

8.

Morder-Engel, gack forbi,

Første føde er nu fri,

Liffvet er os naadig skiencked,

Voris Dørstock er bestencked,

Med det reene Christi Blod,

Loff skee Gud som var saa god.

9.

Solen som bar Sørge-dract,

Skinner nu i fulde pragt,

J som før var Hierte-bange,

Seer den rette Kaaber Slange,

Hand som er ophøyed nu,

Og sled Dødsens Baand i tu.

10.

Bort du gamle Surdey vig,

Du est icke nøttelig,

Nu det søde Brød vi æder,

Paaske-Lammet det os glæder,

Vi gaar af Egypti Land,

Fra Trældommens haarde Band.

11.

HErre det har sig saa vendt,

Din Langfredag er nu endt,

Nu maa Døden for dig bucke,

Nu skal Qvinderne ey sucke,

Som til Graffven Sørgelig,

12.

Der Maria stood og græd,
Uden for dit Leyersted,
Keeg hun ind og saa to Engler,
Sidde med sneehvide hengler,
Men du varst med Siæl og Krop,
Fra de døde standen op.

13.

Effter du gickst aff din Graff,
Da dig først tilkiende gaff,
For Maria som saa saare,
Ledte effter dig med Taare,
Der hun hørde dig ickun,
Da Rabuni siger hun.

14.

Du varst de Disciplers Lius,
Som gick Angst til Emaus,
Og Apostlene du glæder,
Der du mit iblandt dem træder,
Som da Natten trenger frem,
Trøsted du en hver aff dem.

15.

Naar min Tiid er løben hen,
Og det gaar ad Afftenen,
Bliff da hos din Tienerinde,

Din nærværelse oc Krafft,
Mig til Trøst og Ledske-Safft.

16.

Synd og Sorrhig, Nød og Vee,
Skiulis med min Jorde-Blee,

Saa naar din Basun skal klinge,

Jeg af Graffven glad maa springe

Og da JESu følge dig,
Lige op ad Himmerig.

V.

Himmelfartz Sang.

1.

SJunger at det giffver klang,
Og i Lufften lyder,
JESus med sin Himmel gang,
Skyer giennem bryder.

2.

Siunger med Basuners Røst,
Leger nu paa Zimler,
Israel har hand forløst,
Vi i glæde vrimler.

3.

Offver alle Engle Choer,
Hand med Kraft er gangen,

Ja tog Fengslet Fangen.

4.

Nu er Dieffvel, Synd og Død,

Af dig JEsu bunden,

Verden, Helffvede, og Nød,

Har du offver vunden.

5.

Tratz for disse Fiender grim,

Du bær Seyers Krone,

Cherubim og Zeraphim,

Sveffver om din Throne.

6.

Himmel-Hersker vi med Tack,

Dig ey kand berømme,

Som kuldkaste dette Pack,

Med dit Herredømme.

7.

Nu der alting er saa klart,

Svingis Fredsens Fane,

Du har med din Himmel-fart,

Liffsens Vey vilt Bane.

8.

Siunger, siunger HERren Priis,

Siunger Loff den Konning

Som har aabned Paradiis,

Fryd dig Zions Dronning.

9.

O jeg er saa vel til freds,

Christus er min glæde,

Og paa Jorden alle steds,

Maa nu Folcked qvæde.

10.

Mens du hos Guds høyre Haand,

Sidder en Regenter,

Da giff mig din Hellig Aand,

Som dit Rige venter.

11.

Maa jeg see din Herlighed,

Du som Triumpherer,

Da fra Verden jeg i Fred,

Villig fort Marcherer.

12.

Her er jeg en Fremmed Giæst,

Saa som mine Fædre,

Himmerig mig tiener best,

Der er jeg langt bædre.

13.

Der kand jeg for Thronen staa,

Og med Engle Tunge

Ja med Krands, og Krone paa,

Dig *Laudamus* Siunge.

14.

Kom min Fader kom min Trøst,

Kom jeg beder atter,

Og annamme dog med Lyst

Mig som er din Daatter.

VI.

Om den Hellig Aands Udsendelse.

1.

VELkommen salig Pintze Dag,

Du est al Verden til behag,

Og glæder hver en Christen Siæl,

Som elsker sin JmmanuEl.

Halleluja.

2.

Nu voris Triumphator kiær,

En Seyer vindings Krone bær,

Da ma vi frydefuld og gild,

Til ære siunge HERren mild,

Halleluja.

3.

Der hand fra Verden tog Valet,

Og var til Himmelfart beret,

Da siger hand Disciplerne,

Hvad store Ting der skulde skee.

Halleluja.

4.

Jeg gaar til min, og Eders Gud,

Saa vil jeg Naadig sende ud,

Min Hellig Aand ved Guddoms Kraft,

At giffve tørre Hierter Safft.

Halleluja.

5.

Ti dage effter samme Tiid,

Den Hellig Aand saa mild og blid,

Kom ned i hans Disciplers Huus,

Saa som it veldigt Veyr og bruus.

Halleluja.

6.

Som fyrig Tunger lod sig see,

Hans Aand strax paa Apostlene,

Der gjorde dem saa Viib og Klog,

At de flux talte alle Sprog.

Halleluja.

7.

Forkyndte da Guds vunder verck,

Og bleffve i hans Lærdom sterck,

Saa Røcted gick om hans Person,

Blandt mangel fremmed Nation.

8.

Og somme bleff der ved om vendt,
Som Christum før ey haffde kiendt,
De trode da og fick sin Daab,
Og løb saa it Lycksaligt Laab.

Halleluja.

9.

Du HERre som med Guddoms magt,
Dig alle Ting har underlagt,
Sendt mig og nu din Hellig Aand,
Saa løsnis strax mit Tunge-Baand.

Halleluja.

10.

Lad Troo og Haab med Kierlighed,
Hos mig til enden holde ved,
At Hierted bliffver Synde-fri,
Saa hand sit Tempel faar der i.

Halleluja.

11.

Min Due med Guds Olie Blad,
Giør mig med dine gaffver glad,
Og trød hos Gud i Bøn for mig,
Jeg veed hand er Miskundelig.

Halleluja.

12.

O! JEsu vær min hulde Ven,
Naar Jordisk glæde viger hen,
Og giff mig aff din Himmel-Trøst,
J steden for den Verdslig Løst.

Halleluja.

13.

Naar dødsens Angst og bitterhed,
Udtrycker mig den kolde sved,
Strid med din Tienerinde da,
Saa jeg maa skillis vel her fra.

Halleluja.

14.

Du est min Skat og Himmel-deel,
Mit Edle Klenod og Juveel,
Vær dog derfor min Læne-Staff,
Jndtil jeg puttis i min Graff.

Halleluja.

VII.

Om de hellige Englers Beskiermelse.

1.

Gud du Allerhøyeste,
Dine Gierninger er gieffve,
Hvad du biuder det faar skee,
Jorderig maa for dig beffve,

Jngen kand i mod dig streffve,

Hellig HErre Zebaot.

2.

Dog est du een fuldtro Ven,

Din Barmhertighed det volder,

At du under Mennisken,

Dine Himmelske Herolder,

Som er hellig Engle-Hær,

Der sig nær til dennem holder,

Og saa trygt paa Armen bær.

3.

Der Elias mangled brød,

Da maa sig een Engel skicke,

Som i hungers haarde Nød,

Bar ham baade mad, og dricke,

Der hand dybt i slummer laa,

Saa hans Been vansmæctis icke,

Paa den Vey hand skulde gaa.

4.

Der de trende Mænd var spendt,

J Jld Ounens fyrig Lue,

Bleff it Haar paa dem ey brendt,

Der lod sig en Engel skue,

Og jeffn side hos dem gick,

Jldens Magt at underkue,

Saa de ingen skade fick.

5.

Hærsker, og JmmanuEl,

Jt Mirackels verck du øffver,

Mod din Tiener Daniel,

Der hand blant vild-bidske Løffver,

Bleff i Hulen Nederkast,

At da Engle dennem døffver,

Og holt deris Strube fast.

6.

Der nu Abraham gick hen,

Og sin Jsack vilde slagte,

See da kom af Himmelen,

Een Guds Engel som udrakte,

Sine Fingre om hans Sverd,

Og med Jsack det saa magte,

At det nock var tackis verd.

7.

Engle Leyred sig om Job,

Som een sterck bebebnd Skantzze,

Mod det bistre Sathans Lob,

At der ved strax maatte stantzze,

Denne Helffveds Lencket Gast,

End ham Maal var forekast.

8.

Ah at jeg dog maatte see,

Disse brendende Jlds Luer,

Som for Jacob lod sig tee,

Der hand dig i Drømme skuer,

Offver Himlens Stige staa,

Saa jeg der aff Trøst udsuer,

Naar jeg skal fra Verden gaa.

9.

Himmelens og Jordens Gud,

Du som Aanderne fremsender,

Giff til dem befaling ud,

At de ogsaa hos mig lænder,

Jeg som er dit Creatur,

Saa de bære mig paa Hænder,

Og er som mit Skiul og Skuur.

10.

Jeg din Tienerinde vil,

Hierteds Knæ for dig nedbøye,

Saa du steder mig da til,

At jeg maa udi det høye,

Mine Øyen glad opsla,

Og til Englerne mig føye,

Med it søt Halleluja.

VIII.

En Aandelig Sang.

1.

FOr Himmelen vil jeg nedfalde,
Med raabende, og ydmyg Bøn,
Saa det skal op i Skyen skralde,
Og giennem Luften gifve døn,
Med Troen vil jeg JEsu fatte,
Og tusind Taare til ham skatte.

2.

Een knused Aand hand ey forsager,
Som Sorg for sine Synder bær,
Det offer bedre ham behager,
End al den ting paa Jorden er,
Der effter jeg min Sag nu stiller,
Og aldrig paa hans Naade tviler.

3.

Hand lyder grandt paa deris stemme,
Der aabner ham sin skiulte Nød,
Om end een Moder kand forglemme,
Det Barn hun har til Verden fød,
Saa vil hand ey sin skabning hade,
Og ingen Trøstisløs forlade.

4.

Hans Ord er Honning-sød og milde,

Hvad skal jeg med dig Ephraim,

Skal jeg tilrede dig saa ilde,

Som Adama og Zeboim,

Ah! ney, mit Hierte i mig brydis,

Før nogen Synder skal forskydis.

5.

Som Hønen hid, og did sig svinger,

Til hun kand sine Unger naa,

At tecke dennem under Vinger,

Saa trolig passer JESus paa,

Og fiæler os med sine Feyre,

Den Naade vil hand ingen veyre.

6.

Ja som en Gardner flittig giemmer,

De Urter som mand ynder best,

Og skiuler dem naar hand fornemmer,

Sludactig veyr og Storme-blest,

Saa varer HERren alle sine,

Naar Modgang bruser og tør hvine.

7.

En Affvels Mand sit Korn og hyller,

Saa snart som Himlen bliffver sort,

At førend Regnen det bort skyller,

Gaar hand der med i Laden fort,

Saa haster Gud med sine Neger,
Naar Angstens Uveyr paa dem peger.

8.

Methusalem og andre Fædre,
Bleff skiulte før det onde kom,
Thi HERren vilde dennem bedre
End at de saa hans vredis Dom,
Jmod den første Verdens Synder,
Til Himmerig hand med dem skynder.

9.

Saa har hand og med Joseph iled,
Som slap hen i den beste Tiid,
Hans Been i ro saa salig hviled,
At hand sit hafde offver striid,
Før Pharao Tyrannisk Løffve,
Mod Jsrael Vold tordte øffve.

10.

Paa Samuel og HERren tenckte,
At førend Philisterne,
Jsrael hart med Feyde trengte,
Da døde hand og fick ey see,
Den Angste-fulde Hierte-qvide,
De strax der effter maatte lide.

11.

Josiaë Bøn der flød i Taare,

Saa hand med hver en Lem og Aare,

Til sine samled bleff i Fred,

At ey hans Øyen skulde skue,

Jerusalems Ulyckis Lue.

12.

Ah HErre tenck paa disse Tider,

Nu Verden er saa fuld aff Svig,

Hvor Ephraim mod Juda strider,

Og allevegne hør is Krig,

Manassis og sit Sverd uddrager,

Det mange smerte fuld beklager.

13.

O salig ere dog de Siæle,

Som døer fra Møye, fuld aff Troo,

Dem skal ey Sorgen meere qvæle,

Thi Aanden siger de har roo,

Er Graffven end en fælsom hule,

Kand vi os der dog sicker skiule.

14.

Om det dig HErre vil behage,

At Sverdit og skal recke hid,

O da forkorte vore Dage,

Og giem os i din Himmel blid,

Giør mig din Brud bered og færdig,

IX.

Om den Forlorne Søn.

1.

GUD søger ingen Synders død,
Der sig omvender, og bekiender,
For den HERre sød,
Sin Hierte-Trang og skiulte Nød,
Saa for Mißgierning led,
Vil lade rinde Taare hed,
Og sla,
Sig da,
Aldelis fra,
Vel-lystens Rey, den vilde Vey.

2.

Hvo som med den Forlorne Søn,
J Verdslig gilde leffver ilde,
Uden Bood og Bøn,
Og Esker siden Tienners Løn,
De gaa nu frem med ham,
Ey holde det for nogen Skam,
Al Synd,
Og Dynd,
Med Anger-fynd,

3.

Hand som tilforne holt sig kieck,

Og tordte leffve, som en Greffve,

Den vankundig Gieck,

Fick saa forsmædelig it kneck,

At i sit Snylte-Fad,

Begierte hand lit Svine Mad,

Ey Draff,

De gaff,

Den arme Slaff,

J Hungers Tvang der hand var svang.

4.

Hand som til Hest red hid og did,

Til fods hand lacker, som en pracker,

Bad om Munde-bid,

Og saa ud som den dyre Tid,

Hand gick da som it Spog,

Og gjorde mangan Krinckel-krog,

Med vee,

Og spee,

Det usle Kree,

Da saa sin faut, og spilte laut.

5.

Den Snußhan maatte bliffve blu,

Som var saa slugen, at hand Bugen,

Fylte aff it Tru,

Og sad med Svin i Møg og Gru,

Den Courtisan saa fin,

Der Pimped sig med Øl og Viin,

Ey fick,

En drick,

Ved Buck og Nick,

Med nød it Straa, at hvile paa.

6.

Hand som var vant til prunck og snus,

Maa høre grynten, uden pynten,

J it Svine Huus,

Der var ey meere raad til Ruus,

Hans Svelge-brødre sveg,

Der hand sad nøgen, sulten, bleg,

Med Lack,

Det Pack,

Gaff hannem tack,

Da hand i Nød, bad dem om Brød.

7.

Hand som i Velstand gick saa ranck,

Sig Balsamerte, og braverte,

Ud stafferit blanck,

Plumasen var paa løb,
Og hand med nøget Hoffved krøb,

Hans Leeg,

Ham sveg,

Der Grise skreg,
Al Rigdom svant, og Armod vant.

8.

Forbauste gick hand i sit Sind,
Med Staader-Pose, mangen glose,

Tog hand haanlig ind,
Som propped Vommen før saa trind,

For Silcke-Tøy hand bar,
En Larffved Vennick neppe har,

Det drat,

Saa brat,

Fra dette skrat,
At al hans Stads, falt i Morads.

9.

Hand som før laa paa bløden Seng,
Maa som en Kluder, uden Puder,

Legge sig med spreng
Blant Svine Compagni i fleng,

Hans spil Lut, og Fiool,
Forandris til it Purcke-Bool,

Saa bart,

Og snart,

Foer met en fart,

Al glæde hen, hand sad igien.

10.

Den Cavalier som brasked før,

Den samme Juncker fick da duncker,

Og bleff tersked mør,

Aff sine Damer kiørt paa dør,

Hand som med Kaarde gick,

En Hyrde-Staff i Haanden fick,

Hvor bar,

Hand var,

De ham dog slar,

Saa koste-tøy paa Ryggen fløy.

11.

Jn summa, hand løb Tancke fri,

Med Synde-Noder, til hand roder,

J en Svine Sti,

Og fick der mangel Puste-Ri,

Blef saa it Verdens spot,

Og spelte haanlig Banckerodt,

Snart sagt,

Al pragt,

Hand Piste-peb, da Hunger kneb.

12.

Som hand aff alle var forsmaad,

Da først der vancker, disse Tancker,

At hand med sin Graad,

Strax vilde gaa og søge Raad,

Hen i sit Fædern Land,

Og til sin Fader iled hand,

J fryct,

Bort tyct,

Hand da saa snyct,

Var icke seen, at Pille Been.

13.

Og Jamred saa sin Daarlighed,

Al hielp var ude, hand fick tude,

Til hand seyned ned,

Da bleff og Synden hannem led,

Dog slutted saa hos sig,

Min Fader tør annamme mig,

Ved Bøn

For Løn,

Ey som en Søn,

Jeg tiene vil, mens jeg er til.

14.

Saa foor hand Melancholisk frem,
Og Hoffved bøyed, sig forføyed,
Til sit kiere Hiem,
Og bleff sin Fader angenem,
Saa hand forhverffved gunst,
Ved Anger-graad og Bede-kunst,
Gick red,
Affsted,
Og Gulpe-græd,
Foruden Skræp, med Betler Kæp.

15.

Der denne Fader Sønnen saa,
Som it Spetackel, og Mirackel,
Palte-reffven gaa,
Mod hannem lod hand lige staa,
Og skynte sig endda,
Saa snart hand seer ham langt i fra,
Paa stand,
Der Vand,
Aff Øyne rand,
Og i hvert Fed var Miskundhed.

16.

Hand Fauffned hannem med en Kys,
Saa Hierted rørtis at der hørtis,

Hand stilte ham med Faders tys.

Og i den samme stund,

Før Sønnen end lod op sin Mund,

Da var,

Hand klar,

At giffve svar,

Og ham for alt om Halsen falt.

17.

J Troen den Forlorne stood,

Saa hand sin Fader ey forlader

Men falt ham til Food,

Og sagde med bedrøffved Mood:

Ah Fader jeg mod dig

Og Himmelen forsyndet mig,

Nu er,

Jeg her,

Dog icke verd,

Jeg regnis skal blandt Børnetal.

18.

Med banghed klager jeg min ve,

Lad dig forbarme, see jeg arme

Er nu hver Mands spe,

Antag mig blandt Daglønnere,

Og brug mig som it Trel,

O Jeg vil tiene dig saa vel,

Min tiid

Med fiid,

J Ord og iid

Skal holde ved med hørsomhed.

19.

Som jeg U-temmed rendte om,

Saa er jeg spæged og genegeed,

Hos min fattigdom

Til hvis du biuder Fader from:

Nu vil jeg vocte mig

Fra det som kand fortørne dig,

Forlad

Forlad

Og gjør dog glad,

Det tabte Faar som for dig staar.

20.

Har jeg forspilt min Barne Ret,

Ved syndsens Snare bragt i Fare

Med it ondt forset,

Min skyldighed mod dig forgiet,

Da glem dog icke du

Dit Faders Hierte mod mig nu,

Jeg troor,

Miskundhed stoor

Udi dit Bryst, thi giff mig Trøst.

21.

Hans Knæfald, Bøn og Klyncke-skrig,

Hans Hierte-sucke dybe bucke

Ansees Faderlig,

Saa hand tog hannem hiem med sig,

Og Kalffven som var feed,

For ham bleff slacted og tilreed,

Med Mad

Saa glad

Til Bords de sad,

Al feyl var glemt og neder demt.

22.

Da paa hans Finger stack en Ring,

Lod ham afklæde, og med glæde

Gaff strax andre ting,

Det røctedis saa vit omkring,

Hand fick med fryd og roo

Paa sine Føder nye Skoo,

Saa plent

Var ent,

Og ey meer kient

Hans Uselhed og Smerte-Sved.

23.

O mercker det Exempel her,

At Sønnens Smerte Faders Hierte

Dybt igiennem skiær,

Og Kiærlighed til Barnet bær,

Der hand dog kunde let

Forkasted hannem med al ret,

Her seer

Det skeer,

Hand icke meer

Er Sønnen gram, mens fauffner ham.

24.

Kom Synder see dig her i speyl,

Du som saa haster og til Laster

Løber for fult seyl,

Dit facit kand og sla dig feyl,

Besku dit Contrafey

J ham der løb paa syndsens Vey,

Til Fald,

Ved Rald,

Laa hand paa hald,

At i it vip stod hand paa nip.

25.

Nu falder du stat op igien,

Saa faar du til Ven

Den Fader from i Himmelen,

Tenck dig i tide om

Mens du end har respit og rom,

Ja fly

Og sky,

Gack ey paa ny

Til Synde-Jask og Verdens Brask.

26.

Har du da lenge løbet vild

Med den Forlaarne og tilfaarne

Giort dig alt for gild,

Føy dig til JEsam hand er mild,

Søg ham aff Hiertens grund,

Bi icke til den sidste stund:

Men gjør,

Det før,

See Naadsens Dør

Staar aaben nu, kom det ihu.

X.

En af Syndsens Giold besværed

Siæl der beder sin JEsam om Gioldens Forladelse.

1.

Kommer J Gioldbundne Træle,

Som i Angest er bested,
Kommer Naade-Tørstig Siæle,
Lader os ickun staa ved,
At vi aff Gud til denne Stund,
Har baared op ti tusind Pund,
Og mage paa it offverslag,
Hvad raad her er til vederlag.

2.

Der ved aabnis vore Øyen,
Og vi kommer da forkort,
Det os bleff betrod er fløyen,
Og med Synden ganget bort,
En hver U-tro Husholdere
Fick jo al Verden til it spe,
Med blusel sla sit Ansigt ned,
Saa fremt Gud fordred Rictighed.

3.

Jeg en Giældner blandt de største,
En beængsted debitor
Knæler for dig Liffsens Første,
Hvor i al min Trøst berør,
Mit Mundheld er forlad og skon,
Jeg kom til acters, min Patron,
Haff dog med mig Taalmodighed,
Og lad nu Naaden finde sted.

4.

Jngendlunde kand jeg prale,
Som saa dybt i Skyld er sat,
Det staar ey til at betale,
Haffde jeg en Cræsi Skat,
Alt saadant strecked icke vit,
Jeg motte miste min Credit,
Om icke Naadens Kilde-veld,
Bort skylte den bondløse Gield.

5.

Er endskiønt min Effne ringe,
Kand jeg indtet meer formaa,
Da skal Taare-Aadren springe,
Og udstrømme som en Aa,
Du har dog ingen fra dig skut,
Hvor høylig de sig har forbrudt,
Der Etled dig it Græde-bad,
Men ginge fra dit Ansigt glad.

6.

J betaling vil jeg byde,
Mig som jeg her staar og gaar,
Andet har jeg ey at yde,
Du vedst mine slette kaar,
En knusit Aand, it saaret Bryst,
Jt bange Hierte Anger-kryst,

J Trooen jeg antvorder dig.

7.

Som dit Ord mig har bebreffved,

Est du med den brøde tient,

J hvor høyt jeg staar anskreffved,

Har du Himmelens Regent,

Self bødet for mig med dit Blod,

Der du paa Kaarsit nøgen stod,

Lad da Registred faa sin graff,

Lengst ned udi dit Naadis Haff.

8.

For al gielden kandst du demme

Saa den bliffver under tyst,

En bodfærdig at beskjemme,

Der til har du ingen lyst,

Nu medens jeg vil være din,

Da søger du ey min ruin,

Og aldrig nogen dette spør,

At du ey fremmed gierning gjør.

9.

Før mig aff mit Sørge-klæde,

Naadefuld medlidig Gud,

At jeg maa for Thronen træde,

Som en Ære-kroned Brud,

Her nynner jeg i Sorgen hen,

Men naar jeg er i Himmelen,

Da siunger jeg saa det har art

Mit Hellig Hellig Hellig klart.

10.

Der faar ret min attraa gienge,

Jeg som raaber aff fuld hu,

O hvi bier hand saa lenge

Kommer icke den endnu,

Som jeg med lengsel venter paa,

Og neppe lenger kand bestaa?

Her er saa huult og slemt at boo,

Hist nyder Siælen evig Roo.

XI.

En Andectig Sang.

1.

AL Verdens Fryd er som en Damp,

Og vi maa lefve her i Jefnlig Kamp,

Saa dette korte Jammer-grode Lif,

Er fylt med Angst og syndig Tids-Fordriff.

2.

Naar end en Sorg lit offvergaar,

Den anden strax igien for Dørren staar,

Og naar vi mener helst at leffve vel,

Saa knap er Døden effter voris hæl.

3.

Er Verden da at stole paa,
Hvor i vi henger saa som ved en Traa?

Ah ney, kun bort med al forfenglighed,
Jeg har min JEsu til at roo mig ved.

4.

Og pønser stedse paa den Sag,
At jeg forlade kand hvad som er bag,

Ja vrie mig derfra saa som en Aal,
Og jage effter det forsatte Maal.

5.

Med David gjør jeg her it skrig,
Aff dybet til dig Gud i Himmerig,

Du letter dog saa mangen mødig Krop,
Som ret sin Nød for dig vil lade op.

6.

Men blandt dem alle icke du
Har funden en Elendiger endnu,

End mig som er i Synden blot og bar,
Og meer Spedalsk end som Gehasi var.

7.

Jeg troer Maria Magdalen
Ey nær til kunde være saa ureen,

Som jeg der daglig smitter mig med synd
Og drugner moxen i den henge-dynd.

8.

Saa slet formørcked er mit Sind,

At icke Barthimeus var saa blind,

Paa Siælens vegne har jeg al min breck,

Det gifver mig saa mangt it Hierte-kneck.

9.

Jeg maa disver bekiende det,

At ey den halte mand Mephiboset,

Var nær saa Lam at gaa paa sine been

Som jeg at effterfølge dig er seen.

10.

Ah! hielp mig min JmmanuEl,

Saa gjør du større Tegn og meer vel,

End der du gjorde alle disse sund,

Jeg venter paa din hielperige Stund.

11.

Om end jeg svage icke kan,

Med Legoms arme fatte dig saa an,

Som Jacob der hand brødis Natten ud,

Med dig almectig høye Himmel-Gud.

12.

Da vil jeg dog med Troens Arm,

Dig holde fast saa tet indtil min Barm,

At du skal aldrig slippe aff mit Faffn,

Før jeg Velsignis i dit søde Naffn.

13.

Vilt du paa Timen sla mig død,

Og lade mig omkomme i min Nød:

Da vil jeg dog med Job ey fra dig gaa

Men haabe og i Troens Harnisk staa:

14.

Skal jeg skiøndt paa dit heffnens Haff

Som Jonas siuncke ned i dybeds Graff,

Da mit i Døden er jeg dog bered

At holde fast ved din Barmhertighed.

15.

Saa den skal findis i min Haand,

Langt effter jeg har giffved ud min Aand,

Du nænder icke at forkaste den

Som søger at maa nyde dig til Ven.

16.

See Achab var Ugudelig,

Og kun udvortis hand ydmyged sig,

Dog skonede du hannem jo der ved,

Skal jeg da tvile paa din Miskundhed.

17.

Jeg som aff Hierted har nu mood,

Om muligt var at vilde græde Blood,

For Synden som jeg slæber paa min Ryg,

Der stinger om sig som de hvasse Myg.

18.

Jeg ved, o min Trofaste Gud,

Den stolte Phariseers Giestebud,

Var dig og icke nær saa angenem,
Som der Mariæ Taare skyder frem.

19.

Nu du som aldrig har forsmaad,
Bodfærdig Syndere og deris graad,
Bønhør dog ogsaa mig paa nødens dag,
Din Tienerinde er aff samme slag.

20.

Og naar jeg her end har udgræt,
Da vil jeg i mit sidste Aandedræt,
Mig vende til dig HErre Zebaoth,
Naar Enden kun er god, er alting got.

XII.

1.

OM nu mit Hofvet end svemmed i Vand,
Og mine Øyen var en Kilde,
Der Nat og Dag med Taare-strømme rand,
Jeg da ey kunde som jeg vilde,
Begræde mine Synder, som sig bør,
Ej heller nock for dennem sucke,
Dog vil jeg svage breckelig Rør,
For JEsu Ansict mig nedbucke.

2.

Jeg er det tabte Faar, O Hyrde from,

Og paa min egen haand vild løbet om,

Jeg, jeg er den forlaarne Penge,

Giff at jeg nu maa sørge for den Tid,

Som saa unøttig er henfløyen,

At jeg da Evigheden med flid,

Kan stedse sette mig for Øyen.

3.

Dersom du vilde gaa til Doms med mig,

Skrecke-fuld jeg da maatte blegne,

Som ey til Tusind it kand svare dig,

Naar du begyndte at opregne,

Mit feyle-tal og ald min Synde-skyld,

Hvor ved jeg har fortient din vrede,

Med Nag og ond Samvittigheds Byld,

Fick jeg gaa fort til Pø lens hede.

4.

Saa det gick verre til i samme Striid,

End det var gangen deris Orden,

J Core Dathans og Abirams Tiid,

Der blef opslugede aff Jorden,

Om jeg til Bierge raabte: falder ned,

Og at mig Høyene maa skiule,

Formaatte jeg dog inted her ved,

Oc fandt ey nogen sicker Hule.

5.

Derfor undviger jeg din strenge Ret,
Og flyr til din bundløse Naade,
O! min forløser erindre det,
At du alleene Persen Traade
For mig, og for den gandske Verdens synd,
Med dine Rosen-farved Vunder,
Paa din Rantzונים kraftige fynd,
Jeg al min Salighed nu grunder!

6.

Giør da Afregning med mig Frelser kier,
Og min Brøstfeldighed nedsoner,
Saa maa du Pidske og Hudstryge her,
Naar du ickun vil hisset skone,
For dig jeg aabenbarer al min bryst,
Min slemme Sag jeg ey besmycker,
See det giør Nød, som icke giør lyst,
Jeg føler self hvor Skoen trycker.

7.

Mens een klog vandrings Mand, anseer for best,
Som en besverlig Vey skal fare,
At hand belader ey den svage Hest,
Med store Kløff og tyngste vare,
Hvi skulde jeg paa Alderdommen da,

Naar jeg er Svag og skillis her fra,
Og saa der offver tage skade.

8.

Nu vil jeg giøre strax for Synden Bood,
Medens mig Miskundhed tilbydis,
Aff dig, O Siæle elsker! JESu good,
Jngen Bodfærdig Siæl forskydis,
Men for din Lyst til hende er saa stoor,
Da maa du Legomed først døde,
Før end hun dig, i Englenis Choor,
Omfauffner, og med fryd kand møde.

9.

O! min Jmmanuel, lad Naadsens Dør,
Staa for mig Synderinde aaben,
See jeg forlader dig dog aldrig før,
Med min ubluelige raaben,
Skal Ormene end vrimle i mit Kiød,
Mens Jorden spender mig i klemme,
Lad Siælen roo i Abrahams Skiød,
Og qviddre der blandt Engle Stemme.

10.

At jeg saa maa udi din Fryde-Sal,
Sidde til Bords med de Udvalde,
J blandt Propheters og Apostlers tal,

Og for din Throne glad nedfalde:

Kom brudgom! kom, at hente mig din brud,

Som færdig er med dig at gange

Det er nu tid du kiæreste Gud,

Saa kand jeg Kronen snart erlange.

XIII.

Gudelig Beredelse til HErrens

Hellige Nadere.

1.

Nu der Synden blifver mig for svaar,

See da stincker mine Saar,

Som it fuult og skadelig flaad,

Flyder daglig ud med Raad,

Saa giør Synden som er dødsens Braad.

2.

Jngen Fred er udi mine Been,

Jeg har alt for mange meen,

Synden som jeg loffver at sky,

Ypper jeg igien paa ny,

Til hun nu er bleffven tung som Bly.

3.

Og som Svinet søler sig i Dynd,

Velter jeg mig dybt i Synd,

Som it Barn der nylig er tood,

Og strax skidner Haand og Food,

4.

O! mig usle Synde-fulde Krop,

Fra Fodsolen indtil Top,

Er nu ey paa mig noget sundt,

Det maa jeg bekiende rundt.

Synden haffver mig ey bedre undt.

5.

Dødsens banghed griber mig nu fat,

Jeg med Angist er omsat,

Vandet op til Siælen vil gaa,

Jeg har ingen sicker vraa,

Som mig for Guds vrede skiule maa.

6.

Jeg er red, bedrøffved og forsufft,

Synden, Synden har mig skufft,

Og min Sag den staar nu saa slæt,

Thi jeg funden er for læt,

Lydighed mod Gud har jeg forgjet.

7.

Hvad skal jeg begynde med mig self,

Synden bruser som een Elf,

Stor indvortis naggende fryct,

Har mig nu nær under tryct,

Saa jeg moxen gandske er forryct.

8.

Derfor vil jeg ile straxen hen,
Til min Skat og Siæles ven,
Hannem vil jeg løbe i mod,
Og nedfalde for hans Fod,
Ja udgyde Taare som een Flod.

9.

Som een Betler for den Rigis Dør,
Tigger fort og holder kiør,
Saa vil jeg med Bøn holde ved,
Og i Troen gaa afsted,
Raabe til ham om Barmhiertighed.

10.

Ah Forløser vær dog min Patron,
Jeg vil bede om Perdon,
Og afstaa den Syndige dragt,
Brug derfor mod mig ey magt,
Aanden den er villig, Kiødet svagt.

11.

O! min Allerkieriste Brudgom,
Gack dog ey med mig til Dom,
Tret ey mod din smertefuld Brud,
Som nu effter dine Bud,
Flyr til dig du milde Himmel-Gud.

12.

Er end Synden grum og mangefold,

Saa er Naaden i din Vold,

Jngen bliffver fra dig bort støt,

Som med Hierte sønderbrøt

Sin forknusit Aand til dig har knøt.

13.

Der paa jeg og trenger mig nu frem,

Syndefuld paa hver it Lem,

Blodrød er min Syndige id,

Toe mig reen som Sneen hvid,

Du alleene est al min tillid.

14.

Paa din Trøst, trofasthed og behag,

Jeg til Lammens høytids Dag,

Skynder hen med Hiertens Attraa,

Did lad værdelig mig gaa

Med de rette Bryllups Klæder paa.

15.

Spar dog ey dit Legom for mig nu,

Med dit Blod kom mig i hu,

Spiis saa min forhungrede Siæl,

Skienck og ledske hende vel

Saa jeg meer ey bliffve syndsens Træl.

XIV.

Siælens Glæde og Tacksigelse

Efter Naderen.

1.

Vær til freds min kiære Siæl,
Lad nu HERren Raade,
See hand har paany giort vel,
Og tog dig til Naade:
J hans Blod den dyre Brynd,
Est du Renset fra al Synd,
Saa du maa tillige,
Med Zacheo sige.

2.

Salighed er denne Dag,
Mit Huus vederfaret,
Paa det rette Liff een smag
Bleff dig icke sparet,
Himmel-Manna, Engle-drick,
Som een Naade-skienck du fick,
Saa det Spise-Kammer
Slugte al din Jammer.

3.

Strax du fick hans Legoms Krafft,
Bleff din Nød forvunden,
Ved hans Blod den Ledske-Safft,
Er din Sorg forsvunden,
Holt paa denne Naade-Skat,
Hand hos dig har nedersat,

Var dig for hans domme.

4.

Har Sanct Hans ald fuld aff Troo,

Sig for slæt vilt acte,

Til at løse HERrens Skoo,

Og du tordte tracte

Ved hans Bord at sette dig,

Saa det Maaltid Naaderig,

Bleff for dig anretted,

Og din hunger metted.

5.

Hand har løst dit tunge Aag,

Og med Guddoms Hænder

Tegned dig i Liffsens Bog,

See at du erkiænder

Saadan hans Barmhiertighed,

Vær med Hierte-tack bered,

Og lad Taare trilde,

Aff dit Hoffvitz Kilde.

6.

Før varst du saa Anger klemt

Som en fangen Slaffve,

Nu er borte og neddempt

Hver een Synde-taffve,

Paa din Salighed det stod,

Nu har Jesus med sit Blod

Heelet dine Vunder,

Saa al feyl gick under.

7.

Joseph JESu døde Krop

Een ny Graff tilstædde,

Svøbte ham fra Taa til Top

Og saa deylig klædde,

Legg du ham hand er det værdt

J it Hierte reent og skiært,

Saa vil hand sit gode

I sin Vaaning Pode.

8.

Lad du ingen verdslig Ting,

Vellyst heller Qvide,

Lad ey Dødsens Morde-sting

Dig fra Christo slide,

Suck i denne Græde-Dal

Effter Frydens Brude-Sal,

Saa du for hans Throne

Naaer een Ære-Krone.

XV.

1.

Hvor du dig i Verden vender,

Hvordan du din Sag anslaar,

Dit forskreffne Maal du naar,

Tenck at Døden Liffvet ender,

Det kanst du ey offvergaa,

Gud har det beskicket saa.

2.

Kunde du med Vinger ile

Høyt til Morgen Røden skiær,

Døden treffer dig og der,

Hand udsender sine Pile,

Som dig møder hvor du far,

Giør derfor din Sag kun klar.

3.

Viißdom, Rigdom, Raskhed, Velde,

Deylighed og faure Ord

Mod det blege dødsens Mord,

Kand alt sammen inted gielde,

Det er saa den gamle Pact,

Gif paa Døden flittig act.

4.

Jonæ Græskar var vel præctig,

Og i alle maader skiøndt,

Der det voxte og stood grøndt:

Men snart vissen og affmæctig,

Strax at Ormen stack der paa.

5.

Som it Blomster hastigt falder,
Naar det staar i beste floor,
Yndelig og deylig groor,
Saa gaar det med voris Alder,
Thi ald Kiød er kun som Høe,
Falmer og maa snarlig døe.

6.

Somme tilig, somme silde,
Far en effter anden hen,
Saa hver sauffner da sin Ven,
Og til dette dødsens gilde,
Kaldis jo saa snart en Ung,
Som en Gammel, svag og tung.

7.

Davids Barn det lille Hierte,
Maatte strax aff Vuggen fort,
Døden reff det hastig bort,
Og i Nain hand med Smerte
Slog ihiel en Encke Søn,
Acted ey den Ungis Bøn.

8.

Saa i Mandoms Aar og Alder

Drepte i Bethanien,

Lazarum Guds egen Ven,

For hans Tyranni og falder,

En graaherdig Simeon,

At undfly gjør ingen mon.

9.

Salomon var viis og mectig,

Fick dog vandre Kiødsens Vey

Døden skoned hannem ey,

Absolon saa skøn og prectig,

Maatte med sin krusid Lock,

Følge hen i samme flock.

10.

Døden tordte David felde,

Dog hand var Guds egen Mand,

Høy aff Kongelige stand,

Hvad kand Nabals Rigdom gielde,

Hand fick packe sig her ud,

Og gaa fort med dette Bud.

11.

Kunde vel fra Døden svinge

Sig den raske Hasael?

Ney, hand naadde hannem vel,

Samme Morder tør end tvinge

Hand som straa for Døden foor.

12.

Vi seer tit, som for Exempel,

Menniskens de tørre Been

Ligge bar blandt grus og steen,

Haanlig kast omkring Guds Tempel,

Da er icke Herre-Mend

Kiendt i fra en fattig Svend.

13.

Men før Døden Hierted krenker,

En fornøden Ting det er,

Du betracter sidste fær,

Og mit i din velstand tencker,

At du vandre skal engang,

Her fra og til Graffven trang.

14.

Vi er dog som Pillegrime,

Og som en Udlendings Mand,

Boor her i it fremmed Land,

Er ey sicker nogen Time,

Ved og icke hvad Minut

Vi aff Døden bliffver skut.

15.

Salig er da den som vaager,

Og har Lampen vel forsit,
Saa hand tør kun frycte lit,
Naar end Døden aff sit Kaager
Skyder ud sin Morder-Piil,
Og neddræber i en iil.

16.

Jeg er ferdig at hen slenge
Vandrings Kæppen naar Gud vil,
Og gaa fort ad Himlen til;
JEsu bi dog icke lenge,
Kom og hendt din Daatter hiem
Til det ny Jerusalem!

XVI.

Mod Tvil og Mißhaab

Om Guds Naade.

1.

DAGlig Forfarenhed giffver tilkiende,
At tit de Fromme i Troen er Svag,
Naar deris Leffned skal tage en Ende,
Thi som de ere med Døden i tag,
Da lader Sathan sig allermest mercke,
Med sine Fristelser haarde og stercke.

2.

Hand som gemenlig kand tencke og vide,
At ret paa nipped de pleyer da staa,

Og det for alvor saa gielder at stride,

Om Offvinding og Seyer at faa,

Naar engang Siælen i Himlen er gangen,

Hand da ey meer kand tage den fangen.

3.

Derfor geskefftig sig hastig fremskynder,

Til at opmutze al Lyde og Breck,

Breyder dem saa deris groffveste Synder,

Truer med straffen, og øffver sin treck,

Mener dem der ved i Mißhaab at føre,

Naar de med smerte alt saadant maa høre.

4.

Om end Hugormen dig høylig anfecter,

Og til urolighed reyser dit Sind,

See at du Synden for JESu ey necter

Angre den saa at du væder dit Kind,

Hvor der kun teer sig sand Ruelse inde,

Der kand den fule Aand ingen rom finde.

5.

Du Ufeylbarlig maa lide paa dette,

At Gud for Christi Retfærdigheds skyld,

Vil dine Synder aldelis udslette,

Saa din Samvittigheds Svie og Byld

Endelig stillis, og skal sig forandre,

At du ret Veyen til Himlen kand vandre.

6.

Frelseren vil at ved Legomens Pine,
Og giennem Sindetz bekymring vi skal
Trenge os effter den Regel og Line,
Fra denne kedsomme Hytte og Dal,
Op til det Evige bør vi at stunde,
Som hand os heller end gierne vil unde.

7.

Tirrer dig Sathan med videre rencker,
Og dig paaminder din Troo er for veg,
Hand er alt bunden med Mørckhesens Lencker,
Holt dig til JESum og stat som en Eg,
Alting ved ham du til veye kand bringe,
Omskiønt dig tøckis at Troen er ringe.

8.

Tenck dog det er din Forløseris tale,
At ja en liden Troo og er en Troo,
Hvad kand i Verden dig bedre husvale,
Sla derfor ickun dit Hierte til roo,
Kand og en liden Troo flytte Bierge,
Hvi skal du dig da med Mißhaab besverge?

9.

Jngen Fordømmelse findis i naagen,
Som har i Christo indplanted sin Siæl,
Deris Mißgierning udslettis som Taagen,

Da kand Bodfærdighed vinde Guds Naade,
Tvil der paa icke i ringeste maade.

10.

Vil da den Helffvedis Løffve oprippe,
At du har loffved forbedring saa tit,
Der dog dit løffte strax pleyer at glippe,
Hvorfor din Frelser nu vyrer dig lit,
Saa tør du icke stort skiøtte hans Skvalder.
JESus Miskundig paa ny at dig kalder.

11.

Der er blandt Helgen vel de i Guds Rige,
Som her paa Jorden var verre end du,
Og gick i Synden Guds Billed ulige:
Men see hvad Salighed nyder de nu,
Der de paa Christi forjettelser trode,
Bleff dennem skiencked det Evige gode.

12.

Mercker du det O Svagtroende Hierte,
Kom ihu JESus har kjøbt dig saa dyrt,
Med Torne-Kronen hand Blodig i Smerte,
For dine Synder paa Kaarsit bleff myrt,
Skulde hand glemme at hielpe paa sine,
Nu det kun kaaster en Naade-fuld Mine.

13.

Gaar du til Skriften og der udi leder,

Findis Exempler, Læs dennem med fynd,

See til Manassis, til Paulus og Peder,

De var jo groffve og fulde af Synd,

HErren dem derfor dog icke forskyder,

Der deris Taare Bodfærdig udflyder.

14.

Hand faa sit Ansict vil ingen forkaste,

Uden de hannem har glemt og forlat,

Som det gick nogle forhærdede gaste,

Judas, Achitophel, Cain, slig Skrat,

Hvilcke fra Synden ey slo sig til hvile,

Før de paa Naaden slet monne fortvile.

15.

Stod end hver Menniskis Synd til at skue,

Med deris store Ubodelig Gield,

Var det mod Naaden ickun som en Thue,

At kunde lignis ved Klipper og Field,

Lad fordi nu icke Belials Becke

Troens Gnist i dig fra JEsu afskrecke.

16.

Raab du med Bruden i ydmygste maade,

Kom HERre JEsu, kom Siælis Brudgom,

Løs mig aff Dødsens og Fristelsers Vaade

At jeg saa trøstig naar Tiden er om,

Maa i din Brudesal frydelig springe,

Hvor mit Halleluja liflig skal klinge.

XVII.

Mod Vtaalmodighed.

1.

SAA snart du mercker at Gud dig antaster,

Med Siugdom, Sorg og anden Legoms vee,

Der sprecke-fuld i dine Lemmer knaster,

Da tenck kun ickun du arme Menniske,

J hvordan Lyckens Hiul sig for dig snoor,

At icke Møye op af Jorden groor,

Saa sterck og stoor.

2.

Ulycken voxer icke nogen sinde

Paa Ager heller i den grønne Eng,

Aff Lufften ingen Siugdom kand nedrinde,

Saa uforvarende til dig i fleng,

Men Synden volder at du qvælis saa,

Den Luer op aff Hierteds vraa

Som Jld i Straa.

3.

Est du paa Legomed ald fuld aff Smerte,

Saa du fast meere ingen udvey ved,

Og siunis at dit Sucke-knusit Hierte

Tør yppe sig til Utaalmodighed,

Da slut dog at du verre har forskylt,

Est tyck opfyldt.

4.

Det er alt hende som dig grim tilreder,

Søg kun den Fiende hos dig flittig op,

Som Josua hand efter Achan leder,

Da finder du fra Foden indtil Top

Langt fleere Røde-fuld og Synde-Skaar,

End paa dit Hoffvet er udsprungne Haar,

O slette Kaar!

5.

Naar du har funden det som gjør dig bange,

Og vendt dig ydmyg til din JEsom om,

For Thronen og hans Domstool skalt du gange,

Som en Mißdeder for den Verdslig Dom,

Bekendt Bodfærdelig din Synde-Daad,

Toe dine Kinder gjør dem giennem vaad,

Med Anger-graad.

6.

Du maa vel frycte dig for Evig Pine,

Og derfor glad annamme HErrens Tuct,

At du skal siden ey i Pølen hvine,

Og fra hans Ansict bliffve udeluct,

Kyß da paa Riset og tack hannem til,

Som her paa Faders viis udqviste vil

Dit Synde-spil.

7.

Du som dog har fortient at hand hver Time,
Dig burte Pidske med de store slag,
Og bruge saa hin groffve Feye-Lime,
Men see hand handler naadig i den Sag,
Saa offvergiff dig ham med Liff oc Siæl,
Om hand end gandske vil slaa dig ihiel
Giør hand dog vel.

8.

Gud leed langt større vee for dine Synder,
Der hand saa blodig bleff paa Kaarsit hengt,
Og derfor icke dig disverre ynder,
Naar Hierted er i Anger-taare sprengt,
Det Barn hand elsker maa jo lide Tvang,
At det iblant faar siunge Jammers Sang,
Saa mangen gang.

9.

Thi Plag dig icke med utallig griller,
Men bøyd dig villig under JEsu Cur,
Hand giffver dig de beste Kaarsens Piller,
Og lemper dennem effter din Natur,
Tilforne var din Siæl aff Velstand Svag,
Forderffved aff langvarig Roo og Mag
Fra Dag til Dag.

10.

Mand Perser haardeste den beste Drue,

Den skønne Hvede maa ja driffis tit,
Det fine Guld maa først i Jldens Lue,
Saa rensis at det bliffver fulhed qvit,
De fromme prøffvis nær paa samme art,
Og giennem Kaarsens Sold har her sin fart,
Ja tryckis hart.

11.

Jo meere Noe Arck aff Bølger trengis,
Jo nermer gick den op ad Himmelen,
Saa gjør en Siæl som effter Christum lengis
Hun far ved drøffvelse til hannem hen,
Jo meere Kaarsens Vande reyser sig,
Jo meere tracter hun saa Hiertelig
Til Himmerig.

12.

Og Jacobs Børn de aldrig før saa jaged
Hen til det yndelig forjette Land,
Som der de bleffve i Ægypten plaged,
Og drack i Ørcken bittert Mara Vand,
Til Paradisit vi saa sielden traar,
Naar Verdens Vellyst os til haande gaar
Aar effter Aar.

13.

Som den Forlorne Søn aff hunger dreffven,
Med Bønnen søgte til sin Faders boo,

Til din Forløser, og bed ham om roo,
Hand har udkaaret sin bestemte Stund,
Paa hvilcken du igen skal bliffve Sund
Aff hans Miskund.

14.

Den krafftisløse Mand som laa i Jammer
Langsomlig Tid hen ved Bethesda Dam
Hand dog Guds hielpe Stund omsider rammer,
Der hand sin Skrøblighed androg for ham,
Ja Qvinden som udi Tolf samfeld Aar,
Aff Blodgang ynckelig udmatted vaar
Og redning faar.

15.

Mens David ligner voris Sorg ved Strømme,
Der rinder bort udi en huij og hast,
Da maa din Lidelse og snarlig rømme,
Naar du din omhu har paa HErren kast,
Hvad er al Jordisk Nød at ligne ved
Den U-forgienglig Fryd og Herlighed
Dig er bered.

16.

Der at Sanct. Stephanus maa JESum skue,
Da bleff hans blodig Saar paa timen glempt,
Al Verdens Steene kunde ham ey kue,
Hand acted Døden ickun for it skiemt,

Det maa jo endelig bevege dig,
Saa du nu strider frisk og Mandelig
For Himmerig.

XVIII.

Om det Evige Liff.

1.

OM Verden med sin Glæde sviger,
Om Lycken icke altid leer,
Om Kaars aff alle Hjørner kiger,
Og stirrende indtil mig seer,
Da veed jeg ingen bedre Raad,
End fly til JESum med min Graad.

2.

Hand skønner best min ringe Effne,
Og seer jeg er aff veg Natur,
Langt meere end jeg selff tør neffne,
Jeg Skrøbelige Creatur,
Hvad er jeg Usle Synde-Form,
En Madick-Seck og Jorde-Orm.

3.

Jeg er forsickred, HERren kiender
Mig, Synde-fuld og svage Krop,
At øde mig hand icke nender,
Naar Angstens Vande velder op,
Jeg er dog kun som bare Støff,

4.

Sit Løffte vil hand aldrig rycke,
Om hand iblandt end bøyer mig,
Jo krummer Træ jo bedre krycke,
Jo meere hand saa Faderlig,
Vil jeffne Kiødets syndig Qvist,
Jo større Fryd jeg venter hist.

5.

Thi vil jeg mine Tancker svinge,
Til dig, som i det høye boor,
At mine Sucke lyt skal klinge,
Hen op i Helligdommens Choor,
Til Paradis jeg lengsel bær,
Oc vemmis ved at leffve her.

6.

Lad Verdens Pile mig ey skrecke
Hvor hart hun Buen spende vil,
Hvad kand al hendis pine klecke,
Mod Glæden som er offven til,
Een Dag hos dig er bedre kaar,
End svefve her i Tusind Aar.

7.

Om Døden meder til mit Hierte,
Jeg er dog som hans Skiude-Pæl,

Een Vinding er det for min Siæl,

Jt Evigt Liff hun der ved naaer,

Hvis herlighed ey Ende faaer.

8.

Den Jammer her er ey at regne

Mod Himmerigis Roo og Fryd,

Om jeg paa Jorden alle vegne

Maa føre mangt it Klage-Lyd,

Da faar min Stemme bedre Klang

J Paradis, blandt Engle-sang.

9.

Der skal al Sorg med glæde lønnis,

Naar jeg gaar ud fra Babilon,

Om mine tørre Been saa grønns

Som Cedertræ paa Libanon,

Da kand jeg HErrens Ansict see,

Og veed aff ingen Verdens vee.

10.

Ah! Naar skal min Forløsning komme,

At jeg fra denne Græde-Dal

Maa fløttis til dig, blandt de Fromme,

Oc tiene i din Fryde-Sal,

Dørvocterske at være der,

Langt heller end een Dronning her.

11.

Mit Hierte du O JEsu lede

Til dig som jeg begiærer helst,

For Jacob var din Trøst til rede,

Hand saa dig og hans Siæl blev frelst,

Hvo dig maa see it Øyeblik

Forglemmer snart al Verdens skick.

12.

Paa Bierget skued ickun Peder

En glimt, aff denne Fryde-fær,

Strax ønsker hand og trolig beder,

At maatte gjøre Bolig der,

Hvad mon ham siunis nu der ved,

Som leffver i den Herlighed.

13.

Hvor ypperlig har Moses glindred,

Saa snart hand dig i siune fick,

Stoor klarhed aff hans Ansict tindred,

Da du hos ham paa Bierget gick,

Thi ved din glantz bleff hand opfyldt,

Langt skønner end han var forgyldt.

14.

O! kunde Moses da saa skinne,

Som saa dig kun den korte tiid

Langt meere jeg, naar jeg skal trinne,

Oc see dig Liffsens klare Soel,
At sidde paa din Ære-Stoel.

15.

Mod al Anfectning kand det trøste,

At du est mig en Naadig Gud,

Om da mit Hierte vilde brøste,

Om Liffsens Lius ret nu gick ud,

Saa er dog Siælen fuld aff Fryd,

Og venter paa Basunens Lyd.

16.

Hvor søt skal mine Øyen blunde,

J Graffven, med god Fred og mag,

Fra alle Verdens Qvide-stunde,

Og hvile indtil Domme-Dag,

Til Røsten fører mig det Bud,

Stat op du Døde kom her ud.

XIX.

Trøst mod Dødens komme.

1.

NAar Tiden sagte skrider ud ad Enden,

Naar Hiuled bugner og er svagt aff renden,

Naar Liffsens Lius vil miste glantz og skin,

Saa Døden ilende sig til os sniger,

At vi i Mørckheds Lande nederstiger

Med sidste Trin.

2.

Da bør vi derfor ey Mißmodig skreckis,
Om end det Jordisk Tabernakel kneckis,

Thi hvo ved Troen Leffver her i Gud,

Hand tør vel Døden under Øyen skue,
Men de som leffver uden Gud maa grue,
For Dødsens Skud.

3.

Hvo som har leffved vel, dør aldrig ilde,
Hand trenger sig herfra til Liffsens Kilde,

Og kommer ey for Dommen sig til qual,

Men løsis fra sin tunge Træle-Byrde,
Oc gaar til Christum den trofaste Hyrde,
J Frydens Sal.

4.

Thi Gud med løffter hannem har forjettet,
At Synden er nedsonet og udsletted,

Ved JEsu dyrebar, og røde Blood,

Naar Verdens glæde hannem Rygen vender,
Da hviler Siælen glad i HErrens Hænder,
Med freidigt Mood.

5.

En Christen Siæl sig icke dert undsetter,
For dødsens Anstød og hans spreng-spetter,

Men siger trøstig og frimodig ud,

Saa som at David til Achimaas taler:

Med glædskabs Bud.

6.

Nu du som Christi Skole effterfulte,
Vilt du for Døden veyre dig og skulte,

Hand som beslutter al din Uselhed,

Og spender dig fra Aag og Sørge-stunde,
At dine Øyen skal saa Salig blunde,
J Roo og Fred.

7.

Giff ham en venlig vinck og Locke-Mine,
Hand ender al din Sorg oc Legoms Pine,

Din Siæl i Abrahams udvalde Skiød,

Skal nu saa fryde-fuld aff Engle bæris,
Og Du her effter aldrig meer besværis,
Med nogen Død.

8.

Det første Mennisken til Verden træder,
Da skriger de jo strax og Hierte-græder,

Og siden slæber i den Jammer-Dal,

Jgien bekymmerlig de hende slipper,
At dødsens Angst med Taare-Sved udtipper,
J Tusind Tal.

9.

Her kandst du din Udlendings Stand beskue,
Det gaar med dig, som det gick Noe Due,

Der slap aff Arcken og fandt indted rom,

Hvor paa den sine Fødder kunde hvile,
Før hun igien til Arcken maatte ile,
Og vende om.

10.

Hvem vil da ønske lenge her at leffve,
Og saa Urolig Qvide-fuld omsveffve,

En Vandrings Mand traar til it Hvile-sted,

Og de Søfarene effter Hauffnen figer,
En Strids Helt for it Bytte modig Kriger,
Med Tapperhed.

11.

See til at du den gode Strid kand stride,
Holt fast ved Troen, lad den icke glide,

Nu JESus kalder ad dig i sit Naffn,

Dit Klenod naaer du som en Seyervinder,
Din Vandrings Staff du icke meere finder
Men Liffsens Haffn.

12.

Din meste Tid i Møye er bortgangen,
Du varst i Verden saa som Syndefangen,

Paa dette brusende oc vilde Haff,

Nu ingen Klage-skrig dig lenger følger,
Nu skiullis du fra Kaarsens Storme-Bølger,
Udi din Graff.

13.

Du skalt fra Trældom og til Frihed føyes,
Fra ringe Stand, til Herlighed ophøyes,

Fra Leye Gods, til Evig Himmel-Arff,

Ja fra Udørcken op til Himmerige,

Jn Summa: Hvor du indted vedst at sige,

Aff trang og tarff.

14.

Fra Vinters tvang, til den deylig Sommer,

Der seer du JESum den Retfærdig Dommer,

At sidde paa sin Majestetis Stol,

O! skynd dig, skyndt dig, lad ald Verden fare,

Din Brudgom vil dig pynte og forklare,

Lius som en Soel.

15.

For hvert it Græde-Korn du mødig saade,

Skal du nu Høste Fryde-Neg aff Naade,

Og dine Been der var som bare Rag,

Vil Gud med Kiød, og Aarer sammen sancke,

Saa de skal skinne klar og Stierne-blancke,

Paa Domme Dag.

16.

Du ved din Troo og syndsens Anger-smerte,

Est som it Jndseyl sat paa JESu Hierte,

Kandst du da føle Dødsens fryct og sting,

Om end din Jndvold i dig vilde reffne,

Da var det mod din glæde dog at neffne,

En ringe Ting.

17.

Du som en Brud til Lammens Bryllup bydis,

Der skal din Siæl stafferis ud og prydis,

J Engle Skick, med Krands og Krone paa,

Og glintze puur, som Guld og Eddelstene,

J hvide Klæder og med Palme-Grene,

For Thronen staa.

18.

O! far da vel, du usle Verdens glæde,

Din Synde-Lyst, vil jeg med Foden træde,

Jeg gaar fra Sorg til min Jmmanuel,

Nu smager mig kun søde Himmel-Tancker,

Paa JEsu kaster jeg og strax mit Ancker,

Hvil da min Siæl.

19.

Din Tienerinde som nu Trøster andre,

Kom HERre glæd og mig naar jeg skal vandre,

Før mig med ære til mit Fædern Land,

Min Reyse Tøy jeg villig sammen-Packer,

Tag Siælen naar det flux ad Afften lacker,

Min Frelser Mand!

XX.

Om de Frommis glædelige

Tilstand effter Døden.

1.

NAar Gud til sine Udvalde fremsender,

Strecke-Been med de udtørrede Lender,

Hand paa halff Veyen bereed dennem møder,

Om hand end plutzelig stinger og støder.

2.

Naar da det skrøbelig Leerkar saa breckis,

At de Naturlige Lemmer forsveckis,

Saa er dog Siælen frimodig og trøstig,

For hun først bliffver i Paradis løstig.

3.

Og deris Borgerskab er i Guds Rige,

Saa at al Jordiske søssel maa vige,

Medens de dør dog den stund de end leffve,

Da fører Døden god Budskab og Breffve.

4.

Hand som for dennem er icke saa Fremmed,

Effter de ere med Christo indlemmed,

Og fra all Møye til Rolighed iler,

Saa deris Siæle ad Døden kun smiler.

5.

Icke med Skreck det i Legomed isner,

At de i Døden bortmulmis og visner,

Men med det Himmelske er saa beblandet,

De neppe giffver sig Tancker om andet.

6.

At udgaa fra denne Jordiske Hytte,

Det er i Faderens Bolig at flytte,

Til den Guds Stad hvor Jerusalems Mure,

7.

Til saa utallige Helgenis Siæle,
Som ey kand sigis med Menniskens Mæle,
De for Guds Ansiet med Glæde fremstiger,
Hand er det Ny Testamentis forliger.

8.

Har de paa Kroppen her haft nogle vunder,
Der skal all mangel og smerte gaa under,
Lader dog David saa høylig forbyde,
J sit Huus ingen at indgaa med Lyde.

9.

O! da langt mindre vil Christus tilstede,
At de for ham i hans Bopæl skal træde,
Som er behefted med ringeste Mackel,
Men de skal straale som Himmelens Fackel.

10.

Icke Mephiboset meere der halter,
Borte er Latzari Triffser og Palter,
Lea hvis Øyen var røde og svage,
Har da paa ingen U-sundhed at klage.

11.

De skal aff Graffven opstaa uden Trengsel,
Og udgaa ligesom Joseph aff Fengsel,
Frisk udgick Daniel Løfvernes Grube,
U-skad slap Jonas aff Hvalfiskens Strube.

12.

Naar da Basunen paa Domme Dag klinger,
Færdig og friske aff Jorden de springer,
Siælen i Legomed gladelig ganger,
Og med saa søde Ord kierlig undfanger.

13.

Ah! vær velkommen du kieriste Søster,
See din Lifsalige Stemme mig trøster:
Du som har skiultis i Klippernis Reffve,
Skal nu hos Christum i herlighed sveffve.

14.

Nu er Bedrøffvelsens Vinter forsvunden,
Storm og Elendighed er offervunden,
Nu skal vi glintze saa blanck som en Engel,
Jført med Saligheds Klæde og hengel.

15.

Du som har hiolped mig Kaarsit at bære,
Nu skal vi Kronis tillige med ære,
Du som i Verden med mig maatte græde,
Nu skal vi begge omgiordis med Glæde.

16.

Siunge høy hellig og staa for Guds Throne,
Til med erlange Retfærdigheds Krone,
Himlens Hærskare skal ønske os Lycke,
Med vor Ophøyelsis prydelig Smycke.

17.

At vi er sluppen fra Jammer og Møye,

Og fra det Sathan os kunde tilføye,

Saa vi i Helffvedis Pine ey sucker,

Men nu med glæde for Lammed os bucker.

18.

Jsraeliterne frydet sig meged,

Jorden den beffved saa haffver de skreged,

Der de kun skuer at Salomon Kronis,

Jngen Vindskiblighed hos dennem skonis.

19.

O! da langt billiger bør vi os fryde,

Som nu Guds Ansigt maa skue og nyde,

Hand som er Kroned med Ære og Seyer,

Jordens og Himmelens Herlighed eyer.

20.

Ah! saa høyloffved i Tusinde maade

Være, den HErre som eene aff Naade,

Os har forløst, og selff vilde forklare,

At vi maa glindre blandt Englenis Skare.

XXI.

Om den yderste Dom.

1.

NAar all Verdens høye Dommer,

J sin Himmel-Herlig Pragt,

Paa den store Dag frem kommer,

Da i Lufften hand med Magt

Lader sig saa veldig skue

At al Jorderig maa grue.

2.

See hand kommer som en snare,

Og som Liunet i sin gang,

Før sig nogen tager vare,

Smelder høyt Basunens klang,

Saa maa Leffvende og Døde

Alle for hans Domstoel møde.

3.

Der vil bliffve brag og bulder,

Jngen kand for ham bestaa,

Strax opladis alle Rulder,

Regenskab det gielder paa,

De faar ud aff deris Huler,

Jngen Affkraa dennem skiuler.

4.

Hver faar løn som de har leffved

O hvor skal det da gaa til,

Al vor gierning staar anskreffved,

Om vi det end dølge vil,

Saa der findis blant saa mange

Nogle glad, og somme bange.

5.

Tvende gick aff deris Fengsel

J Kong Pharaonis Tiid;

Begge ey med lige Lengsel,

Thi ulig vaar deris iid;

Een til Ære-stand fremtræder,

Een med skiendsel Galgen klæder.

6.

Saadan forskiel U-feylbarlig,

Gaar i alles paahør ud,

Mellom dem der vandret varlig,

Og de som foracted Gud,

Hine milt aff ham antagis,

Disse fra hans Ansict jagis.

7.

Sathan Menniskens anklager,

Viser frem sit Regne-Bret,

Deris fauter hand andrager

For den høye Dommers ret,

Og forsmædelig skamfuter,

Dem der vaare hans Canuter.

8.

Saa vil HErrens Dom udbryde,

Mod de onde gaar den fort,

Som saa gresselig skal lyde:

J forbandede gaar bort;

Da maa Giederne med qvide

9.

Og til Pø lens Jld nedslengis,
Qvælis uden nogen Roo,
Der i Sathans klemme trengis,
Som en Fugl i Høgens Kloo,
Hvor de gnelder da som Huelpe,
Og det maa dog inted hielpe.

10.

Om en liden Ledske-Draabe
J den Svogel-blandet Dunst
De saa Pine-fuld skal raabe,
Men det er dog alt omsunst,
Jngen redning er for Handen,
Jngen medynck er hos Fanden.

11.

Evig, Evig skal de brende,
Som her Christi Bud forlod,
Og hans Ord ey vilde kiende,
Men hen døde uden Bod.
Vi vil gaa fra deris Domme
Og nu tale om de Fromme.

12.

Som i Kaarsit maatte græde,
Med attraa til Himmelen,

Naar de haffde Gud til ven,

Og i Troen er bort døde,

Disse Faar hand selff vil føde.

13.

Som Jsraels Børn de ginge

Giennem Jordans dybe Vand,

Og da effter tilsagn finge,

Canaans Fructbare Land,

Saa til Paradis ved Trengsel

Disse gick fra Verdens Fengsel.

14.

Giennem Døden indtil Liffved

Har de trenged sig med magt,

Og er icke meere Huiffved,

Klagelig med Sørge-dragt,

Men opløffter deris Hoffved

Fryde-fuld som Gud har loffved.

15.

Hand som een miskundig Dommer

Lader sig saa Naadig see,

Og til dennem siger: kommer,

Kommer i Velsignede,

Arffver nu hos mig det Rige,

Som er laffved til for slige.

16.

Deris Talsmand vil hand være,

Dommen gjør dem ey forfang,

Lifsens Krone skal de bære

Med stoor Fryd og Frelse-sang,

Paa den Høyre-Haand de lander,

Og blandt Engle-orden stander.

17.

Der skal ingen glæde skorte,

Der har Taare ingen magt,

Der er Synd og Smerte borte,

Der er Døden ødelagt,

Der er hvile uden Møye,

Der er helligt i det Høye.

18.

Dronningen aff Saba hørte

Meged om Kong Salomon,

Og den prectig stat hand førte,

Hans Forstand og Klædebon,

Der hun saa hvad hand betyde,

Var det meer end Rycted lyde.

19.

Det skal de Udvalde hende,

Der seer HERrens Herlighed,

Som skal aldrig tage ende,

J den Høytid skal de bliffve,
Som ey nogen kand beskriffve.

20.

HErre giff mig Synderinde
Paa den Dag een naadig Dom,
Saa jeg hist i Fryd maa finde
Mine Børn og mit Afkom,
Som er for i Veyen ganget
Og har deris Maal erlanget.

XXII.

Om Verdens Vstadighed.

1.

HErre lad dog vel gelinge,
Dette indfald jeg nu fick,
At min Pen som kun er ringe
Tør optegne Verdens skick.
Jcke meer end jeg kand skionne,
Seer jeg: hun er svigefuld,
Og i siune bedre end i Rønne,
Hver mands Ven og ingen huld.

2.

Verden fører sig saa offte
Med sit vringilvuren Sind
J een u-forskammed Koffte,

Og snoor først det Laadne ind,

Siden legis vende Kaabe,

Trommen faar it andet liud,

O! gid ingen effter hende maabe,

Thi mand kiender vel det krud.

3.

Tør du Verden sicker tiene,

Est du Jo een Voffve-Hals,

Vil du dig paa hende læne,

Byder hun dig sorg tilfals,

Hun formaar lidt andt end sucke,

Er saa falsk som hun er stoor,

Derfor er det vanskeligt at plucke

Haaret aff een skaldet Broor.

4.

Hendis gunst som Vandetz Buble,

Holder icke lenge streg,

Een maa effter Lycken gruble,

Een bær idel glæde-Neg,

Hvo der vil for hende kneyse

Hand far fremst i Herre-fær,

Men gjør dog ickun forlaaren reyse,

Naar hun vender sig paa tvær.

5.

Giffver Verden Smille-gummer,

Skalcken hun bag Øret har,
Næse-fnysend grofft hun brummer,
Jnden Legen ende tar,
Var dig vel for hendis rencker,
Hun er Lumsk og snedig, sledsk,
Naar hun slar omkring med sine svencker,
Bliffver hendis Lyster bedsk.

6.

Somme pleyer hun Cassere,
Mencke dem det tørre Brød,
Andre herlig maa Florere,
Guldet regner dem i Skiød:
Nogle skumper hun og napper,
Har dem som en Træde-broo,
Andre luller og saa læst som klapper,
Jngen Schalck staar til at troo.

7.

Strax naar Lyckens-vogn vil helde,
Actis icke meere Kiøb,
Verden skyder til med velde,
Saa den Næring gaar paa løb,
Lircke-Maanet er alt ude,
Tag da hende der igien,
Naar paa traæen kommer først en knude,

8.

Det er ey alt Guld der glimrer,
Om det skjønt end sticker aff,
Og for Folcke Øyen skimrer,
Verden som en kalked Graff
Er udvortis blanck oc flincker,
Som hun var aff bare Guld,
Men indvortis hun af falskhed stincker,
Og er som glasseret Muld.

9.

Dantz ey effter hendis Pibe
Naar du meener til profit,
Du vilt Guld med giøbnet gribe,
Da forgisser du dig vit,
Hun har icke bedre gaffver,
End som Veyred i Apriiil
Mit i Soelskin Skyerne fremtraffver,
Saa det mørcknis i en Jil.

10.

Hun er dig saa Tro som Svaler,
Der om deylig Sommers Tid
Sig med lyst hos os forhaler;
Men naar Vinteren ublid
Trenger frem med Jis og kulde,

Alting bliffver dumt og sort,

Da ey lenger ere de os hulde,

Packer sig og flyger bort.

11.

Saa ved Verden det at passe,

Hun gjør Food paa Nødens Dag,

Spuder Jld som een Haffgasse,

Det faar du til færelag,

Datum holdis icke lenger

Du gaar bag aff denne dantz,

Og faar giffve Told og lærepenger,

Nap i Veyred effter kantz.

12.

Vær med Dema ey saa daarlig,

At du elsker Verdens Spil,

Saa du faar det da saa haarlig

At du JESum glemme vil,

Bort med hendis usle ære,

Holt dig til din Skaber Mand,

Saa vil hand de gaffver dig beskiære

Som ey Verden giffve kand.

13.

Hendis Fryd er som een Skygge,

Hendis Venskab som it Vær,

Som saa Galde-blandet er,
O! Gud styrcke mine Tancker,
Og regiere mine Trin,
Saa de ey til hende meere vancker
Hun gaar under med sit skin.

14.

Vil end Verden mod mig Trampe
Min forløser gjør det got,
Vil hun end mod Braaden stampe,
Ende tager hun med spot,
Lad saa Verden kun betemme
Naar jeg har min Gud til Ven,
Hendis Aes skal mig dog lidet skremme,
Staar jeg vel med Himmelen.

XXIII.

Om onde Tunger.

1.

J Eg vil for H Erren qvæde,
Og veed hand hører til,
J ham bestaar min glæde,
Om onde Folck end vil,
De Tunger mod mig Skiærpe,
Som hugger hemmelig,

At de skal sagte sig.

2.

For skarpe Sværd maa springe,

Og falde mangen een,

Den onde Tunge-Klinge

Giør dog langt fleere meen,

Og skiær saa dybe flærrer,

Saa som en Rage-Kniff,

Og Halsen vit opspærrer

Til Syndig Tids Fordriff.

3.

Hvem kand med magt undløbe

Een Edder-blandet Mund,

Der slar med Tungens Svøbe

Jnd paa sin Næstis Grund,

Er Ordene end sliske,

J Barmen fødis dog

Forbaargne Basiliske,

Mit blandt det søde Sprog.

4.

Til andris feyl at luge,

Er færdig mangt it Skrat,

Og Tungen saa tør bruge,

Som de slet var opsat,

Saa Sprecke-siug og bitter

Med Mundens Affvins Tag,

De seent og tillig fritter

Om Nyt i fremmed Sag.

5.

Discursen har sin gienge,

Og knipper Munden gaar,

Saa Ord da som smaa Dreng

Bered hos dennem staar,

Adskilligt sammen-packer,

Og kand i samme stund

Strax Trøcke Almanacker,

Aff een fortræden Mund.

6.

Om mangel ned til grunde

Udi een Skeefuld Vand,

Sin Næste siuncke kunde,

Hand brugte ey een Spand

Og gjør sig tit een latter

Ved andris Undergang,

Men sig Lycksalig skatter

Som leffver uden tvang.

7.

En part er jo saa klaage,

Og kand med Munden staage,

Jndtil de self faar troo

Hvad tøy der aff udslipper,

Som offteste er tandt,

Og hine henge-Lipper

Stadfæster sligt er sandt.

8.

Du der saa gider sverme,

Og tit een Løgn ret plent

Kand riste aff dit Erme,

Som den stod for dig Prent,

Tenck naar sig Bladet bøyer,

Est du i Ord end snygg

For dine falske Løyer,

Staar du dog siden stygg.

9.

Om Ebled høyt end henger,

Det falder eengang ned,

Hør du som Munden vrenger,

Tag her kun varsel ved,

Du kandst og hastig tumble

Aff Lyckens høye Green,

Det kand snart for dig skumle,

Du staar paa svage Been.

10.

Før andris Dør du feyer,
Men slæt forglemmer din,
Og deris fauter veyer
J Laad og i Qvintin,
Toe dine Smitte-Pletter,
Ryct dine tycke Skiel
Før du paa andre skvetter,
Tør dig bag Øret vel.

11.

Din Broders Skiæff du nøye
Kand see saa aabenbar,
Men Bielcken i dit Øye,
Du bliffver icke var,
Den lader sig vel finde
Dig maaler Skieppen fuld,
Du skalt der paa ey vinde
Een Skat aff lutter Guld.

12.

Tør Synd dig ey antaste,
Og du est Engle-reen,
Da prøff om du tør kaste
Den første Heffne-Steen,
Vil du Rætfærdig være,

Den skal os vidne bære,
At du staar der iblandt.

13.

Vil du saa sammentrilde
Al din selfgiorte Roes,
Da maast du dig indbilde
Den er indvortis foes,
Du bær og Synde-fructer,
Stick Haanden i din Barm,
Vel muligt der saa lucter,
Du snart kand faa en harm.

14.

Set kun der paa een Prøffve,
Øff saa din Svadse-kunst,
Min Frelser kand dig døffve,
Du møyer dig omsunst;
Act kommer ey i Pungen
Rist sagte ud din Kram,
Du est end icke sprungen
Derfra for uden ram.

15.

Jiß Fuglen jo saa trygger,
Mit ud paa Havids Jis
Sit Rede sickert bygger,

Og der paa hendis viis

Udlegger Æg og Unger,

Som uskad titter frem

Om Bølgerne end runger,

Det hindrer icke dem.

16.

Mit Fiæle-sted jeg søger

Hos min JmmanuEL,

Naar onde Tunger spøger,

Da skiuler hand mig vel,

End praler de og pucker

Med Nebbed lad dem sla,

Som Hønen naar hun klucker,

Gud redder mig der fra.

XXIV.

Morgen Sang.

1.

Nu er det tid at vaage,

Den mørcke Natte-Taage,

Gaar under og forsvinder,

Saa Dagen blid oprinder.

2.

Den deylig Soel fremtræder,

Som heele Verden glæder,

Min Siæl stat aff dit Leye,

Og dig mod JEsum neye:

3.

Med Morgen Røden ile,

Tack ham for Natte-hvile,

At under Troens Vinger,

Dit Hosianna klinger.

4.

Lad dine Knæ nedsjuncke,

Lad dine Taare fluncke,

At Vand som Strømme rinder

Langs ned ad dine Kinder.

5.

Hand sig om dig har Leyred,

Dig Englene ey veyred,

Som hos din Seng og Bolig

Opvartet dig saa troilig.

6.

At du paa dine Lemmer

Ey nogen breck fornemmer,

Hvor gridsk end Fienden svermed,

Est du aff Gud beskiermed.

7.

Beed dog den fromme Fader

At hand dig ey forlader,

Men denne Dag bevarer

8.

Fra Verdens onde Ugle,

Fra Sathans sorte Fugle,

Fra hastig Død og Jammer,

Fra Vrede, Had og Klammer.

9.

Ah min trofaste Hyrde,

Lad heller ingen Byrde

Med Tyngsel mig besvære,

Meer end som jeg kand bære.

10.

Boo saa hos os i Naade,

Og dine Præster raade,

At søge dit Naffns Ære

Med uforfalsked Lære.

11.

O! Gud giff Kongen glæde,

Ophøyt Hans Stoel og Sæde,

Hans Anslag lad vel Lyckis,

Og aldrig under Tryckis.

12.

Sendt Redning aff det høye

Hans Fiender at nedbøye,

Stat altid paa hans Side,

Og Lær hans Haand at Stride.

13.

Lad dine Himmel-Helte,
Sla Vognborg om hans Telte,
Beskierme hvis hand eyer,
Og Kron ham saa med Seyer.

14.

Høy Stand saa og den Laffve,
Hvad Naffn de kunde haffve,
Du dennem og beskøtte,
Til deris gaffn og nøtte.

15.

Trøst alle bange Hierter,
Og dem som Sorgen smerter,
De Arme Vederqvæge,
Vær og den Siugis Læge.

16.

Giff Fred i vore Dage,
Stil Krig og Lande-Plage,
Velsigne Jordens Grøde,
Undt os Nødtørfftig føde.

17.

Lad og mig Synderinde,
Den Naade hos dig finde,
At du min Hosbond sparer,
Og mine Børn bevarer.

18.

Naar voris Løb her stillis,
Saa Siæl og Legom skillis,
Naar Krop og Ansigt blegner,
Og vi i Graffven seygner.

19.

Giff da fra al Elende,
Een sød og Salig Ende,
At Siælen til dig iler,
Naar Legomed sig hviler.

20.

O! at vi saa maa vaage,
Med de Jomfruer Klaage,
At du Gud vilde fige
Med os til Himmerige.

XXV.

Aften Psalme.

1.

Dagen viger og gaar bort,
Lufften bliffver tyck og sort,
Solen har alt Dalet plat,
Det gaar ad den mørcke Nat.

2.

Tiden sagte lister sig,
Glaset rinder hastelig,
Døden os i Hælen gaar,

Evigheden forestaar.

3.

Nu een Dag jeg eldre bleff,
Det er som mit Tancke-Breff,
At jeg med min vandrings Staff,
Nærmer helder til min Graff.

4.

Ret nu blincked Solens Lius,
Nu er skummelt i hvert Huus,
Saa forandris alle ting,
Til vi gjør det sidste spring.

5.

Kiære Siæl kom det i hu,
Og der hos bekiendt kun nu,
At du som it Adams Barn,
Velter dig i Synd og Skarn.

6.

Denne Dag est du ey qvit
At du jo har faldet tit,
Reys dig og med Bøn gack hen
Til din Gud i Himmelen.

7.

Beed om Naade, og gjør Bood,
Aabne dine Øyens Flood,
Slip ham icke med dit skrig

8.

Nu min JEsu, Siælis Skat,

Tag her Lossament i Nat,

See jeg har it Hvile-sted

J mit Hierte til dig red.

9.

Lad din stercke Engle-vact

Paa mit Leye giffve act,

At min Søffne-tunge Krop

Skadis ey aff Sathans Trop.

10.

Saa jeg arme Orme-Seck

Jcke veckis op med skreck,

Min Hosbond med Børn og Slect,

Tag og i din Vare-tect.

11.

Vær din Menigheds forsvar,

Ordsens Tienere bevar,

At de maa som Hyrder troo,

Føde dine Faar i roo.

12.

Alle Kongers Konge bold,

Vær vor Arffve Kongis Skiold,

Hand forlader sig paa dig,

Giff ham hvad hand ønsker sig.

13.

At paa ham i mange Led,
Naade-Kilden flyder ned,

Alt det Kongelige Blood

Øse Trøst aff samme Flood.

14.

Lad ham Leffve mange Aar,
Til hand mæt aff Verden gaar,

Giff ham her al Fryd og Fred,

Siden Evig Salighed.

15.

De som ere i hans Raad,
HErre styr self deris Daad,

At de Trolig een og hver

Raader det som tienligst er.

16.

Stil den Siugis Hierte-vee,
Tenck paa de Bedrøffvede,

Vær de Faderløsis Trøst,

Og giff act paa Enckers Røst.

17.

Til een blund staar nu mit sind,
Men førend jeg slumrer ind,

Vil jeg hos mit Hvile-rom

Staa og tencke mig lit om.

18.

At det er saaledis fat,

Jeg eengang den lange Nat

Skal iblandt de dødis Tal,

Soffve i den mørcke Dal.

19.

Fire Fiele er min pragt,

Hvor udi jeg bliffver lagt,

Med it Lagen og lit meer,

Eyer icke saa en Feer.

20.

Alle Verdslig Ting forgaar,

Jeg til Herlighed opstaar,

Naar Gud ved Basunens Lyd,

Kalder mig til Evig Fryd.

NU da i JEsu Naffn, her endis mine Sange, O loffved være Gud, mangfoldig Tusind gange, Jeg troer hand ey forsmaar det Offer jeg frembar. Hand forder icke meer, end hand mig gifved har. Smaa Fugle verper kun smaa Æg som dennem sømmer, Om end min dict er slæt, Guds Kraft jeg dog berømmer, Al Ære hannem skee, ham bør aleene Priis, Saa slutter jeg alting paa simpel Qvindeviis.

Til Læseren.

GUnstige Læser: Efterdi af foregaaende Sange, de 11. første ere udsatte effter Kircke Melodier, som er een hver bekiendt, men de andre 25. siungis med fremmede Melodier, da har ieg ved een Fornemme Mester ladet her hos sette Discanten af hver Melodie, med Ordenis begyndelse af hver Sang, hvor af kand fornemmis med hvad Noder de alle bør siungis, etc.

Suck.

NU min Sang ey meer vil flyde,

Da vil jeg Brudgommen yde,

Dybe Sucke til *Valet*,

Om mit Mæle sig en sagter,

Skal jeg med ydmyge fagter,

Knæle for Guds Majestet:

Moses bleff saa vel fornøyed

Der hand sine Sucke føyed

Lige hen til Trøstens Gud:

Anna neppe Munden rørdte,

Hendis Bøn hand klarlig hørdte

Dog den gick sactmodig ud:

Troens Sucke Hierte-dragen,

Bliffver altid Himmel-tagen,

Og aff HERren ey forsmaad:

Nu da Siæl kanst du ey siunge,

Saa gjør dine Sucke tunge,

Aff Bodfærdig Taare-graad,

Hvad Model du kanst opfinde

JESu Kierlighed at vinde

Der beflit dig stedse paa:

Tyckis Verden haant om dette,

Og vil sette dig til rette,

Da lad det sin fare staa,

J Guds Haand staar al din Lycke,
Hand skal dig for Thronen smykke,

Der har først din glæde art

Beed derfor mens Liffved varer,
Saa du ingen Sucke sparer

Og udvel den beste Part.

I.

Morgen Suck.

REys dig min dyre købte Siæl,
Dog icke som it Verdens Træl,

Men som Guds Tienerinde,

Med Morgen Røden som een Piil
Du suckende til Bønnen iil,

At Øynene kand rinde:

J mens det er saa tilig Dags,
Da fold nu dine Hænder strags,

Som de var sammen nagled.

Tal saa bevegelig med Gud,
At al dit Ansigt vædis ud,

Og bliffver Taare-spragled:

Du JEsu varst min Edle glands,
Der jeg saa Døsig, uden Sands

Laa som it douen Billed,

Slig Naade var jeg icke verd,
Men see min Knællende geberd

Giff mig med al din Christenhed

Jndvortis og Udvortis Fred,

Velsigne Kongens Throne,

Du veygrer dig ey for den Bøn

Der kommer fra it Qvinde Kiøn,

Hvem ved hvad det kand mone.

Saa tager jeg min Gierning fat,

Og tacker for en rolig Nat,

Men hos de Verdslig Søsler

Skal du ey slippe aff mit Sind,

Følg mig da baade ud og ind

Hvor jeg i Huset Nøsler.

II.

Afften Suck.

SAa best som alting siuntis qvick,

Gaff Dagens affskeed os en nick,

At Solens strimer sincker:

Før lod det sig saa morsam see,

Nu Curer baade Folk og Fee

Der Afften Stiernen blincker.

Yd da min Siæl din pligt til Gud,

Du veedst at høyt er Herre Bud,

Hand vil det self saa hafve.

Gid Hierted med den heele Krop

Aff Bønnens Andact blusser op

Naar du frembær din Gaffve:

Med Afften-Offred skynde dig,
Saa hver Blods draabe reyser sig

Ald fuld aff Suck og Taarer,

Hans Naadsens haand mod dig er rund,
Du eyer ham saa mange Pund

Som du har Been og Aarer.

Gud hindre Vold og Fiende Ran,
Strid Veldig med Kong *CHRISTIAN*

Og redde alle dine.

Du Mester udi Jsrael,
See self til hver Nødtørfftig Siæl,

Glem icke mig og mine.

Til Sengs jeg føyer mig nu hen,
Vil Gud jeg vaagner sund igien,

Da strags jeg har ud hviled

Og løffter mine Øyen op
Med Sucke de til Himlens Top

Skal staa som de var spiled.

III.

Morgen Suck.

D'Agen mig saa vel befalder,
Jeg mit Nattøy sammen balder,

Og har Morgen stunden fat,

Siæl opmuntre dig i tiide,

Og forøg din Himmel-Skat:

Det sig hender somme tider,
At du paa en Mundfuld bider,

Før du ud i Lufften gaar,

Bør du da ey meged meere
Dig med Bønnen *conservere*,

Hvor i all din Velfært staar:

Aldrig faar jeg Gud fuldtacked,
Mæled er for kleent og stacked,

Hvad kand dog min tack forsla?

Men nu Solen er oprunden,
Skal min Mund da være bunden?

Ney det blifve langt i fra,

Mig paa Kroppen intet vanter,
Himmel-Vecter og Drabanter,

Stood omkring mig der jeg soff,

Jeg nøed Natte roo og varme
J min Brudgoms Naade-Arme,

Ah saa skee ham tusind Loff!

Gud afverge hver en Tancke
Fra den Gierning dig kand ancke,

Senck de syndig Lyster ned,

Skoen mit Huus fra vredsens Plage,
Lad mig ende mine Dage,

Med en good Samvittighed.

IV.

Aften Suck.

GLassed rinder, Tiden mincker,

Døden Jeffnlig ad os vincker,

Verdsens Herlighed gaar bort,

Skygge verck er voris Vandel

Merck o Siæl, merck denne Handel,

Her er dog dit Leffned kort:

See hvor Dagen alt ned helder,

Natte skaaden mørck udvelder,

Leg paa Hierted Suck med fynd.

Tenck hvor offte du har snubled,

Synden er saa grofft opbubled

Som Vandløbet aff en Brynd:

Skulde jeg mig da formaste

Saa jeg tordte Roo og Raste

Før mig Naaden bliffver vis?

Ney, jeg søger denne Hyrde

Som kand lætte all min Byrde,

Saa har hand og giort til dis:

J hans Naffn vil jeg mig fiæle,

Jnden mine fire Pæle,

JESum jeg herberge vil,

Hvor hand har sit Natteleye

Der bær alting vel i veye,

Vil hand mig i Nat tilføye
Siugdom, Angst, ja dødsens møye
Da gid jeg maa Datterlig
Tacke ham og tie stille,
Nu min Fader skee din ville,
Jngen uret gjør du mig.

V.

Morgen Suck.

OP Siæl det dagis nu omtrent
Paa Himlens høye Firmament,
Den deylig Soel oprinder,
Til Bøn, til Bøn mens du har kaar
Naar andre lumpen Ting forgaar
Dentz Fructer du da finder.
En Vecter jo saa Hiertelig
Mod Morgen stunden glæder sig:
En Fugl ved Dagen frydis,
Trøst dig ved det Liffsalig Ry
At Naaden er hver Morgen Ny
Som offver dig udgydis:
Saa offre da min JEsu tack,
Lad Graaden paa din Kinde Back
Som Hagle Draaber trimle:
Giff hannem Hierted hver en grand,
Hand er detz rette Eyermand,

Til du en gang skal himle.

Holt med din Suck indvortis Choor,

Den Gud i høyen Himmel boor

Hand det saa grandt kand høre,

Og nøyes med den lave Røst,

Der aff it Sucke-bancket Brøst

Sin Loffsang vil fremføre:

Hand som til Miskundhed er van,

For vercked tager villen an,

Lad hannem ickun raade,

Udi dit Kiød boor indtet got,

Den fromme HERre Zebaot

Anseer din Suck aff Naade.

VI.

Aften Suck.

NU flyger alle Fugle op,

Hver Arbeyd-mødig tunge Krop,

Traar effter Hvile-timen,

Til ende er alt denne Dag,

Og Natten triner frem saa spag,

Her hør is ingen stimen.

Bereed dig Siæl til Bøn og Suck,

Giør for din Gud en ydmyg buck,

At Troens Lampe Luer

Saa kaster hand din tunge Synd

Og Naadig dig anskuer.

Gud veed alt hvad der skeer i Løn,
Thi falder end til ham min Bøn,

At hand sin Haand vil recke
Omkring min Seng og Sofve-halm,
Saa Nattens Taage-blandet qvalm

Mit Legem ey skal svecke,
Mens ingen er forsickred paa
Om de kand Morgen Stunden naa,

Døds Timen for os dølgis,
Da ingen Roo jeg søge vil,
Før Hierted siger mig det til

At JEsus med mig følgis,
Saa skal omkring mig hist og her
Staa skreffven ved mit Hoffvedgier,

Her ligger hun og hviler,
Som venter Trøst i Christi Død
Mod Synden og all Verdens Nød,

Og til Guds Rige iler.

VII.

Lengsel efter det Evige Liff.

O At jeg snart maa bliffve qvit
Fra denne dødelig habit,
Hvor med jeg Arme er omgiffven,

Men som en Søn aff Faderen

Til fremmed Steder skickis hen,

Hvor vide hand i Verden vancker,

Til Fædern landet staar hans tancker,

Saa er det med min Reyse-fær,

Jeg Pillegrim er fremmed her

Og kiedis ved at leffve lenger,

Til Himmerige Hierted henger,

Mit Værne hiem er offven til,

Kom søde Død, kom naar du vil,

Jeg er saa tret aff Græde-dalen,

Og sucker effter Fryde-Salen.

Kom tit begierte salig Stund,

J hvilcken jeg med rolig blund

Skal mine Øyen sammen lucke,

J fra all Verdens Sørge-sucke,

Hvi skulde jeg da fryctsom dø?

Mit Leffned er dog kun som Høe

Der bliffver tørt og snart forsvunden,

Naar Time Glassed er udrunden.

Ah ney, jeg vil med Tack og Priis

Fra Jorden og til Paradiis

Med Hierte-lengsel daglig hige,

Og Døden ey en Fodbred vige:

Den Piil gjør kun en liden vee

Der lader sig tilforne see,

Saa giør mig Døden ringe qvide,

Den syndig Jordklump bør jo lide.

Kom Siælis Kiæreste Brudgom,

Kom min Forløser, vær saa from,

Lad mig i Fred hensoffve rolig

Og snart gaa ud fra Kedars Bolig.

Stat op o Gud, reck mig din Haand,

Drag mig med Kierlighedsens Baand

Til Zions Huus i Fædern Landet,

Jeg stunder effter indted andet,

Stat op, det er paa sidste fed,

See nu min Gud jeg er bered,

At vandre til mit hvile-Kammer,

Og der forsoffve all min Jammer:

Luck Dørren op jeg iler hen,

Antag din Brud, min Siælis Ven,

Kron hende, O du Ærens Konning

Til Paradisis Arffve-Dronning:

Saa far jeg glad fra denne Jord,

Min sidste Ønsk er disse Ord:

Gud giffve mig en salig Ende,

Lad Siælen komme dig til hænde!

AMEN, AMEN,

HErre JESu

Amen!

Henvisning til Sangene J dette Sang-Offer.

STrax Jonas kom til Ninive	1.
Som Hiorten mødig skriger	6.
Som en bedrøffved Fange	10.
Gud staar saa Naadig med udstrakte Arme	15.
De som er til Guds Rige fød	18.
Hvo som er aff en sterck Natur	22.
Naar du O HErre tucter mig	25.
Naar jeg mine Feil vil skue	29.
Saa tung som Muld	35.
O fryd og glæd dig nu min Siæl	42.
J Verden er	45.
Paa Jordan Fred oc Glæde	50.
Far vel far vel forledne Aar	55.
JESus som aff Kierlighed	60.
O Triumph Victoria	78.
Siunger at det giffver klang	85.
Velkommen Salig Pintze-dag	89.
Gud du Allershøyeste	93.
For Himmelen vil jeg nedfalde	99.
Gud søger ingen Synders død	104.
Kommer i Gieltbundne Trælle	118.
All Verdens Bryd er som en Damp	124.
Om nu mit Hoffvet end svemmed i Vand	130.
Nu der Synden bliffver mig for svaar	136.
Vær til fretz min kiere Siel	141.
Hvor du dig i Verden vender	145.
Daglig Forfarenhed giffver tilkiende	151.
Saa snart du mercker at Gud dig antaster	158.
Om Verden med sin Glæde sviger	164.
Naar Tiden sagte skrider ud ad enden	170.
Naar Gud til sine Udvalde fremsender	178.
Naar all Verdens høye Dommer	183.
HErre lad dog vel gelinge	191.
Jeg vil for HErren qvæde	199.
Nu er det Tid at Vaage	207.
Dagen viger og gaar bort	213.

TILLEGG I.

1.

Om Bood-Tiden.

Hiertet ieg blotter og Hovedet bøyer

Før min Gienløser, hand ved huem ieg er,

Synden saa Jefnlig til U-dyd mig tøyer,

At og de beste mine Gierninger

Er derved schient, og Synde-blendt

Det gjør mig fæl, hør da min Siæl.

2.

Altid du Synder, og altid maa bøde,

Ved Sand Bodfærdighed du Vinder Spil,

Gach nu med troen din Brudgom i Møde,

Før Naadsens dør for hastig Smechis till,

Andvend med flid den gyldne tijd,

Gud til Behag, i dag, i dag.

3.

Løb med forsigtighed flittig paa Banen,

Medens du endnu est tilpas og Ung,

Lader du Synden forst komme i Vanen,

Blifuer omsider Poenitentzen tung,

Kom det ihu, Vel muligt du

J Dag est Rød, i Morgen død.

4.

Men den tilstundende er io din Gudz,
Døden staar færdig med Leen og Meyer,
Kanst du forbyde ham at Høste pludz
Kun ved et greb dit lefnetz reb
Som moned ax afschiaëris strax.

5.

Træet maa ligge saa som det er falden,
Vaag du derfor og giem disse Ord:
Huad duer ald din Vellystige Ralden,
Om Broder *Mors* ret nu begich it Mord?
Knap ved det Drab til Regenschab,
Du fordris frem, saa det har Klem.

6.

Mangen maa brende iblant de fordømbte,
Og allerede er en Helvedz brand,
Der alt sin bedring forlænge forsømte,
Jndtil at Siælen udaf Kroppen Rand,
Hand maatte fort, og ligger sort,
J Satans Vold, som andre Troid.

7.

Verdens tid er som mand faar det i sinde,
Eengang huer Fierding Aar for dem er noch,
Hos schriftestollen at lade sig finde,
Men Synder siden paa Nye Karfue Stoch,

Undfly du sligt, det er din Plicht,

Og holt god schich, huert øye blich.

8.

Huad gafner Saltet naar Kiødet er Raadet?

Huor til er plaster for it gammelt Saar?

See i en Furj er Leerkaret braadet,

Knasis i Smuler som it potteschaar,

Betench dig da, vær iche stae,

Holt ingen standz, end har du Kantz.

9.

Hine smaa Gniste er lette at sluche,

Unge Træ lader sig og plante om,

Kand mand Vindrue af tornene pluche?

Naar din Natur formedelst Synd er grum?

Og ved det rusch, en tornebusch,

Der bær i bucht, den vilde frucht.

10.

Haster du dog med saa freidig en Ville

Dit smitted Huus geraad at rense tidt,

Og du med Siælen tør sidde saa stille,

Pynter dend intet, eller saare litt!

Som Gud saa dyrt, der hand blef myrt,

Har selv betalt, huor høyt det galt.

11.

Da søg din Frelsere i naadens tid,
Aldrig til hannem du Kommer saa Silde,
At hand jo Fafner dig, set der paa lid:
Huad hand har sagt, det staaer ved magt,
Thi Gach nu bort, og schrift kun fort.

12.

Sig da! Gud være mig Syndere Naadig!
Kanst du ey talle, saa før Suche frem,
Er det forbøden, vær dog ey tuifraadig,
Byd hannem taarer, hand annammer dem,
Du finder Rom, Kom Synder, Komb,
Og vov der paa, Jeg ligesaa.

TILLEGG II

Hid indtil ere aff dette Sang-Offer 37. Sange Tryckte. Effter følger endnu disse
5. herlige Sange, i Tallet denne

Den XXXVIII.

Henviisning til Sangene i dette Sang-Offer.

A.	
ALd Verdens Fryd er som en Damp	124.
B.	
Blant Patriarckens Børn var Joseph Øye-steenen	254.
D.	
Dagen viger oc gaar bort	213.
Daglig Forfarenhed giffver tilkiende	151.
Dend Siæl er værdt at prise	260.
De som er til Guds Rige fød	18.
F.	

Far vel, far vel forledne Aar	55.
For Himmelen vil jeg nedfalde	98.
G.	
Gud du Allerhayeste	93.
Gud sager ingen Synders Død	104.
Gud staar saa naadig med utstracte Arme	15.
H.	
HErre lad dog vel gelinge	191.
Hiertet jeg blotter oc Hoffvedet bøyer	198.
Hvor du dig i Verden vender	145.
Hvor lenge mon ieg end skal vandre	250.
Hvo som er aff en sterck Natur	22.
J.	
Jeg vil for HERren qvæde	199.
JESus som aff Kierlighed	60.
J it Hierte hvor all Verdens Frelser boer	257.
J Verden er	45.
K.	
Kommer J Gioldbundne Trælle	118.
N	
Naar all Verdens høye Dommer	183.
Naar du o HERre tucter mig	25.
Naar Gud til sine Udvalde fremsender	178.
Naar jeg mine Feil vil skue	29.
Naar Tiden sagte skrider ud ad Enden	170.
Nu er det Tid at vaage	207.
Nu der Synden bliffver mig for svaar	136.
O.	
O! Fryd oc Glæd dig nu min Siæl	42.
Om nu mit Hoffvet end svemmed i Vand	130.
O! Sickerhed du Siæle-Pæst	264.
O! Triumph Victoria	78.
Om Verden med sin glæde sviger	104.
P.	
Paa Jorden Fred oc Glæde	50.
S.	
Saa snart du mercker at Gud dig antaster	158.
Saa Tung som Muld	35.
Siunger at det giffver Klang	85.
Som en Bedrøffved Fange	10.
Som Hiorten mødig skriger	6.
Strax Jonas kom til Ninive	1.
V.	

Vær til freds min kiere Siæl 141.

Velkommen Salig Pintze-Dag 89.

Her efter følger Forseelserne udi den første Tryck, som blev oplagt i Christiania af Mickel Thomesan Ao 1678.

DA efftersom mig *C. Cassubio* blev frarøfvede 40. Exem plarier af samme Tryck, som den Hæderlige, Dyd-ædle, oc PriiB-værdige Dicterinde lod udgaa, da foraarsagedis jeg at lade oplegge dette Sang-Offer, icke for nogen umættelig Profit eller slem Vinding oc Begierligheds skyld, *Es. SS. v. 15. 1. Pet. 6. v. 2.*, men sandelig til Guds Ære oc detz Christ-elskende Læseris Forfremmelse, saa oc at forekomme de 40. Exemplariers Defect: Saa det er den retteste oc sandeste Aarsage hvorfore jeg haffver ladet oplegge dette Sang-Offer paa egen Bekostning; mens saa fremt udi Trycken noget er forseet, (hvilcket oc den flittigste *Correctori* kand hendis, hvor om vi icke mindre fra andre Stæder haffver adskillige Exempler.) Da beder jeg den Gudelskende Læsere hand det self vil *Emendere* oc udi beste Maader optage.

Udi Christiani Cassubii Exemplar

i Fortalen oc Versene.

Nota 274

Foruden de forige Vildelser, som mod Forhaabning haffve sig indsnigne, er aff Copiisten oc Correctore forseet at indføre under sin Ordinaire Bogstaff, nestfølgende tvende Sange udi foregaaende Henvisnings Tal, til Sangene udi dette Sang-Offer.

Nemlig under det Bogstaff. N.

Naar du O HErre tucter mig Pag. 25.

Under det Bogstaff. S.

Saa snart du mercker at Gud dig antaster Pag. 246.

Dersom ellers nogle fleere Forseelser udi dette Sang-Offer enten udi Bogstaffverne eller i andre Maade skulde findis, vilde den gunstige Læsere saadant uhesverget lade sig behage self at rætte.

Til den gunstige Læser.

Som jeg ved den Hellig Aands Hielp satte dette mit Sang-Offer sammen effter ringe Efne, og paa egen Bekaastning loed trycke i *Christiania 1678*, ved de ædele *Professorers* Tilladelse, saa og u-maged en Lærd Mand, som med flid betiente Trycken, at ingen grofve Vildelser, ved Tryckerens U-actsomhed skulle snige sig ind; befindis dog strax effter (uden Tvifl paa samme Sted jeg først loed legge Bogen op, mig i Udgangen til største Fortræd) at it glubsk, vanartig, u-forskammed Menniske, der icke tør være Nafned bekiendt, understoed sig, for slem Vindings skyld, at trycke Bogen effter, paa Fuskerviis. Hvo der gjør ont, skyer Lyset. Hand icke alleene udelucte *Melodierne*, men forsmædelig skamskiendte Sangene, saa halfve Vers er forvendt, Ordenis Meening forandred og *Poësis* paa mange Steder forderffved, GUD til Vanære, de Eenfoldige til Forvildelse. At icke derfor saadane Kluder-fauter skal tilleggis mig et simpel Quinde-kion, vil jeg haffve den Gud-elskende Læser henviist til første *Edition* jeg selff loed trycke hos *Mickel Thommessøn*, dog faa *Exemplarier* som blant Venner Rig og Fattig, uden Nøtte-søgelse, er uddeelt.

Og paa det ingen her effter aff saadan, eller dislige Ære-Tiuffve og Landskindere skal blifve bedragen, kjøbe Skum for Sølf og Auffner for Korn, tilsteder jeg den Erlig, Achtbar Mand *Christian Geerdtson*, Boghandler i Kiøbenhafn, samme Sang-Offer (som nylig med fleere Sange er forøged) paa ny at oplegge, i Forhaabning hand som en oprictig Christen bær Omsorg for, at det *correct* med Noederne maa Tryckis, dem til Tieniste der forstaar *Musicen*, og har lyst at lofve GUD med en siungende Mund, saa denne sidste Tryck icke alleene kand svare den første, men end oc blifve dis Yndeligere, naar det fornemmis Bogen er forbedret. Begiærer saa her hos ydmygeligen, at den Dyde-fuld Læser vil holde forberørde Bøger for u-æcte Fostre, der icke er kommen ret til Byes. Jeg kiendis icke ved andre Bøger i dette fald, end de første, og nu disse *Christian Geerdtson* er betroed. Befaler saa Læseren den høyeste Gud, hand forfremme sit værdige Nafns Ære og Sinis Opbyggelse.

Ynsker

Dorothe Engelbretz Daatter.

XIX.

Lengsel efter Himmelen.

1.

Hvor lenge monn jeg end skal vandre,

J Verdens Sumpig Fange-Nest?

Hvor Mesech io blandt alle andre,

Jndtager Pladsen som er best.

Hvor lenge skal jeg bucke?

O! Kedar under dig,

Hvor lenge skal jeg sucke?

Din Hytte Qvæler mig.

2.

Jeg er en Fremmed her i Landet,

Min Far-Dag ligger i mit Sind,

Det Jordiske er Kummer-blandet,

Angst-Bølgen driffver Jeffnlig ind,

Seent Græde-Kilden stillis,

Med meere saadan staag,

Gid jeg maa salig skillis

Fra dette Plage-Aag!

3.

Godvillig effterlod jeg Skaren,

Den Rasende Balstyrig Hob,

Der hader Fred og Kysser Faren,

Som til Affgrunden har sit Lob,

Hos dem mand inted henter,

Jeg tencker lenger frem,

Min Eye-Deel jeg venter,

I Zions rette Hiem.

4.

Mit Hierte din U-Roo erstattis,

Gud glemmer icke gammel Pact,

Hand lader dig ickun udmattis,

J dette Leffneds Tunge Jact,

Og gjør Vilkaaren tynde,

For du med Taare-Bad

Dig U-forsømt skal skynde,

Hen til din Faders Stad.

5.

Hand skiencker her til Elskovs Krandtze

U-Lifflig Lilier, Torne-Tagt,

Paa det min Siæl kand hisset dantze

I hendis Rosen-Ziired Dragt,

Hvi skal hand icke føye

Paa sin Manneer den Brud?

Hand med saa Bitter Møye

Paa Kaarsit valte ud.

6.

Jeg maa derfor min Brudgom ære,

At hand saaledis smycked mig
Med Kaarß, og hvad der hos bør være,
Ham til Gefal, mig nøttelig;
Hans Loff vil jeg formere,
Fordi min Dyre Ven,
Trang Vey lod mig Marchere
Til sig, ad Himmelen.

7.

Langt henne blidelig hand vincker
Ved Ordet, som mig budet bær,
Brud-Salen fuld aff Stierner flincker,
Ah! var jeg allerede der:
Hand vil dog her omvende
Graad, Jammer, Vee og Nød,
Saa dette skal faa Ende
Ved en sød-sagte Død.

8.

Kom JESu! naar min Tro er prøffved,
Annam hvad dit er, Vær saa good,
Som aldrig bliffver dig berøffved,
Du hverffved mig ja med dit blood,
Jeg lengis Naadig Dommer,
Din Skjønhed at besee,
Min Kiæriste hand kommer,

XX.

Dyders Sang paa alle Helgens Dag.

1.

Blandt Patriarckens Børn var Joseph Øye-Steenen,
Den Kierlighed holt ved, Til Jacob hvilte Beenen,
Hand til it kiende-Tegn en spragled Kiortel fick,
Hin Gamle saae sin Lyst naar hand saa Prydet gick.

2.

Nu hver andæctig Lem, Fest-dagen ret besinder,
Hand der i geistlig viis en braaged kiortel finder,
Som er aff Himmelen Dyd-farvet ofver alt,
Hvo den i-fører sig, Gud kiærlig har udvalt.

3.

O! vel det Menniske hvor paa hand setter stempel,
Hver Christen følge da de Helgenis Exempel,
Der sled saa tiden hen i Dydernis Habit,
Og vandred viiselig til de blef Verden qvit.

4.

Vort Evangelium os samme Vey bereder,
Og giffver Klarlig for atskillig Saligheder:
Hver Himmel-baaren Siæl bør tage vel i agt,
Og nøye mercke paa hvad Christus haffver sagt.

5.

Det recker først til den som Aandelig er Usel,
Gaar ved sin Fattigdom for Naadsens Dør med Blusel,

Og da indvortis bar i Haabet læner sig

Paa Guds Fortieniste, saa faar hand Himmerig.

6.

Og de Bedrøffvede der icke er saa grove,

At vende Sorgen an paa Guld og grønne Skove;

Men angrer sørgelig det svare Synde-Tall,

Og søger Jesu gunst, for dem er Trøsten fall.

7.

See den Sagtmodige er med i deris Orden,

Og har Forsickring paa hand skal besidde Jorden,

Jdet hand uden had, skiends ord og Avinds tag

Mod Volds Mænds Offverlast befaler GUD sin Sag.

8.

Den Skare Nyder got som bær en Tørst og Hunger

Hen til Retferdighed, Naar de Vansmæcted Tunger

Saa tør og Hungrig traar i Sindet, Siæl og Krop,

Til Herrens Retviished, da mættis de fult op.

9.

Saa den Miskundige der sin Nødtørfftig Næste,

Med Hierte, Haand og Mund forhielper til det beste,

Og aufler sig ved skienck en Lazarum til ven,

Hand efter gammel skick faar Miskundhed Jgien.

10.

Det gaar dem Lyckelig som er aff Hierted Reene,

Har de i god behold for Frelseren Alleene

Det skidne Syndsens Dynd, skal de Beskue GUD.

11.

Nu den Fredsommelig som vel med alle stalder

Saa vit ham muligt er, og ingen ofver falder;

Men ledsker U-freds Jld, naar Oprør staar i brand,

At stille andris anck, it Guds Barn kaldis hand.

12.

Hvo for Retfærdighed Forfølgelse maa lide,

Har Deel i Himmerig og setter da til side,

At hand aff Mennisken er anseet for it Drog,

Foracten lier snart, hans Frelse kommer dog.

13.

Thi deris Salighed til Slutning icke dølgis,

Som her for Christi skyld bespottis og forfølgis,

Naar alle haande ondt om disse bliffver sagt,

Og hine Liuffver det som sligt har forebragt.

14.

Da maa de glæde sig, og ved den Trøst husvalis,

At det i Himmelen skal dennem vel betalis:

Thi Verdens Arge Pack har saa med Had og Niid

Forfult Propheterne, som var for deris Tiid.

XXI.

Om Glæde effter Sorg.

1.

Er icke Glæden alt stedtze lige stoer,

Offtete det Teer sig Qviide-fult,

Trøsten Siunis skiult,

Den skick har Christus icke Dult.

2.

Du O! Christen Siæl, som følger JEsu Trop,

Vedst jo at Torne blandt Roser skyder op,

Er dit Hierte HERRENS Urte-bed,

Fører det saa med,

Glæden skal være Anger-spæd.

3.

Frelseren i Cana Galilæa var

Og selff til Bryllup, sad hos det Unge Par,

Sorgen trengte ind end ogsaa der,

Hvor hand var saa nær.

Glæden it tag vrej sig paa tvær.

4.

Men Brudfolckeds Klyncken maatte gifve Rom,

Og de bleff Lystig, da HERrens Time kom,

Glæden all Bekymring offvergick,

For den Søde Drick

Giesterne paa det sidste fick.

5.

Flyder Vandet offver i dit Hiertis Kar,

See! din Forløser ved hvad Vand-fadet Tar,

Lad saa hannem fylde, om det giøs,
Naar hand raaber, øs!
Gaar U-feilbarlig Tappen løs.

6.

Karene i Cana fylvit, at de rand,
Da var paa Tiden at giøre Viin aff Vand.
JEsus treffer best dit Hiertis Maal,
Haff ickun gaat Taal,
Hand *tempererer* Angstens skaal.

7.

Jngen bliffver Kroned, før hand haffver strid,
Lad Gud betemme, hand rammer vel sin tid,
Skal du end i Sorg her slæbe frem,
Er i Zions Hiem,
Glæden dißmeere angenem.

8.

Jacob tiente Laban, mødig fick hand gaa,
Før hand sin Rachel til eye kunde faa,
Men hand regned icke nogen tvang,
Falt end Tiden lang,
Alt for hand vented bood engang.

9.

Tien du ickun Gud, hand ved hvad du formaar,
Omskiønt Egyptiske Trengseler opstaar,
Lønnen er dig viß, du faar vel dit,

Hver Tro Arbeyder nyder sit.

10.

Hvad din JESus Loffver, maa du lide paa,
Knusede Hierter hand aldrig vil forsmaa,

Naar da Taare-Perler hagler trind,

Ned ad dine Kind,

Trenger de sig her Offven Jnd.

11.

Hyrderne aff Gerar trettete it Bill,

Og sagde: det Vand, det hører os jo til;

Saa gjør Englerne i Himmelen,

Naar du sender hen,

Taarene til din Siælis Ven.

12.

Har i dette Cana Vandet bitter smag,

Canaans Strømme har hisset bedre Lag,

Paradiisis Fryd gjør alting sødt,

Da er Sorgen bødt,

Veyen for dig har JESus brødt.

XXII.

De Troendis Eeneste og beste Liggende Fæ.

1.

Den Siæl er værd at priise,

Hvis Gierning Kand beviise,

At hand med Gud gjør it,

Og tiener ham Alleene,

Med en Frimodig Geist,

Om Tusind Hindre-Steene

J Veyen var oprejst.

2.

Riig er hand uden Lige,

Som kand til HERREN sige:

Naar jeg kun haffver dig,

Det er alt nock for mig;

Jeg vil da inted skiøtte,

Om Himmel heller Jord,

Rigdommens største Nøtte

Bestaar i disse Ord.

3.

Men see en Mammons Tiener,

Som sig paa Guldets Læner

Og tit gaar tungt til Foods,

Er Arm hos meget Goods;

Hand ligner i hver Pricke

En Vattersotig Mand,

Jo meer hand faar at Dricke,

Jo meere Tørster hand.

4.

GUD ingen Tid begiærte,

Det gjør og aldrig got,

At nogen, ham til Spot,

Paa begge sider Lammer

J Verdens skue-Spil

Hvor hendis Elskov Flammer,

Slar hand med Straffen til.

5.

Det Mand i lengden Rønner,

De Tvende Arons Sønner,

Fordi de foor saa Vild

Og bar GUD Fremmed Jld,

Som Høylig ham Mißhagde,

Lod hand en Jld gaa ud,

Der dennem Ødelagde,

Strax de gick mod Forbud.

6.

Vel da den hand Regerer,

Hvad Verden høyt Skatterer,

Har hastig fode-fart,

Og hun er effter Art

Som Absolons Mul-Esel,

Der bar ham til det brast,

Undløb da hand med Gresel,

7.

Saa fører Verden sine,
Ved hendis Snerre-Line,
Til de med Hud og Haar
Faar deris Bane-Saar,
Og henger fast i Synden,
Qvælt aff it Hierte-Nag,
J slig Elendig Skynden,
Hun vender dem sin Bag.

8.

Bort med den Jordisk bade,
Naar mand skal lide skade
Og Skibbrud paa sin Siæl;
O Daarlig Verdens Træl!
Som setter Gud til side,
For lit sam-fenged Dynd,
Og vil dog icke vide
At det skal være Synd.

9.

See! Joseph Vilde icke
Tilegne sig en Sticke,
Og Kjøbe mindste Grand
J alt Egypti Land,
Det Hoved hannem bedre

Som var tilsagt hans Fædre,

Der Tiente Herren Troo.

10.

Hver sig her effter Rette,

Og ingen *Datum* sette,

Til dette Trældoms sted,

Men altid vel bered

Det Himmelske betracte

Som HERRENS Underdan,

Og Haabe-fulde forvacte

Det rette Canaan.

XXIII.

Sikkerhed langt fra Salighed.

1.

O! Sickerhed du Siæle Pest,

Til Helffved du Vey-Viiser est,

Og mangen Himmelen Berøffver

Som lidet Tencker paa sin Graff,

Maa dog her fra før hand ved aff,

Den bleege Post sit Velde Øffver.

2.

Fortvilelse Tar tunge Tag,

Og gjør vel mangt it Nederlag,

Men Sickerhed langt fleere Døder;

Ti Tusinde for David falt,

Saa U-ligt hine Folcked Øder.

3.

De Sodomiter det Fornam,

Der undergick til Evig Skam;

Den Rige Bonde lod saa dragis,

Til Røsten Klang og gick saa Rat:

Du Daare! see i denne Nat

Skal Siælen fra dit Legem tagis.

4.

Da Balthazar sin Glædsckab dreff,

Kom Haanden og hans Dom beskreff,

Fra Liff og Righed fick hand vandre;

De Philisteer Sad fuld Keck,

Og viste lit aff Samsons Treck,

Før Huusit slo dem paa hver andre.

5.

Der Jonas slumred sickerlig,

En Storm i Haffved Reyste sig,

Og hand med Hvalen fick marchere.

Strax Sissera aff Jael Tog

Den søde Melck, som ham bedrog,

Soff hand, og Vaagned aldrig meere.

6.

Nu Menniske sky din Forliis,

Som maatte fra alt det de eyed;

Hos dig er liden Dyd at see,

Du est som andre Syndere,

Og din Natur til Fald geneyed.

7.

Høy Stand tør ingen lide paa,

GUDS Helgene sig og Forsaa,

Exempler kand vi see og høre:

Kong David og Kong Salomon,

Som til GUDS Bud var Redebon

Loed sig aff Sickerhed Forføre.

8.

O! Synde-fuld fra Moders Knæ,

Skeer saadant ved det grønne Træ,

Hvad vil der da skee med det Tørre?

Bekiendt du est for Skrøbelig,

Og beed din Frelser størcke dig,

Saa Faren icke bliffver større.

9.

Vær aldrig Sicker en Minut,

Du vedst jø Døden kommer but

Naar mand ham allerminst formoder;

Mag det saa med din Hedenfart,

At Siælen bliffver trygt forvart

Hos din Gienløser og Broder.

10.

Haff Saligheden vel i agt,
Her hielper ingen Verdslig Pragt
Stolt Mood, Stor Rigdom, Vellyst, ære:
Lad være hvad det være vil,
Du faar der an, Lav kun dig til,
Dit Kiød skal Ormene fortære.

11.

Om du i Sickerhed dør hen,
Beængsted staar du op igien,
Og for Guds Domstoel offverhøris;
Leg nu paa Poenitentze Flid,
J Graffven er det icke Tid,
Din Jdret skal til Regnskab føris.

12.

See til at her din Sidste Dag,
Kand bliffve effter Guds Behag,
Din første Dag i Himmerige;
Naar Øyene tilluckis her,
De maatte da opluckis der,
Hvor Døden intet har at sige.

Christianus Qvintus.

GJøre alle vitterligt, at efftersom Dorethe Engelbrets-Daatter udi vor Kiøbstæd Bergen i vort Rige Norge for os allerunder danigst hafver ladet andrage, hvorledis dend aff hende for nogle Aar siden ved Trycken udgangne Bog, *Siælens Sang-Offer* kaldet, hemmelig skal være blefven eftertryckt, oc derudi baade Versene oc *Materien* gandske forvildede oc forvirrede, da ville vi efter hendis

Created at 10/6/2010, from URL:http://www.nslnorge.no/visning/NSL_Engelbretsdatter_Siaelen.html
herom allerunderdanigste gjorde Ansøgning oc Begiering, allernaadigst hafver budet oc befalet, saa oc her med biuder oc befaler, at ingen uden hun oc hendis Arfvinger, eller hvo som deris Samtycke eller Tilladelse dertil hafver, sig maa tilfordriste udi 10. Aar fra dette vort Brefs *Dato* at regne, bemeldte Bog eller hvis andre *Materier* som hun paa egen Bekostning effter at de effter voris Elskelige kiere Hr. Faders Sal. oc Høyloflig Jhukommelse den 6. May Anno 1667. udgangne Forordning ere *reviderede*, lader udgaae, enten udi een eller anden slags *Format* med større eller mindre *Stiil* paa Dansk Sprog eftertrycke eller eftertrycke lade, ey heller andensteds fra trøgt her i voris Riger oc Lande indføre, *distrahere* eller forhandle, understaar sig nogen her imod at giøre, eller antreffes med andre *Exemplarier* aff fornefnste Bog eller *Materier*, skal dend eller de i saa Maader betrædes, være forfalden at gifve udi Straff for hver *Exemplar* de med betrædes 100. Rixdal. halffparten til nest hosliggende Hospital, oc Halffparten til Angifveren oc derforuden som vores *Mandaters* motvillige Ofvertrædere, være vores *General Fiscals* Tiltale undergifven, dog skal fornefnste Dorethe Engelbrets-Daatter tiltenckt være, bemeldte *Materier* rigtige og *correcte* at lade trycke. Forbiudendis ellers alle oc en hver her imod efftersom forskrefvet staar at hindre eller udi nogen Maader Forfang at gøre Under vor Hyldest oc Naade, gifvet

Hafniæ den 11. Julii Anno 1682.

Til Læseren.

DEn fromme Gud hos en og hver

Sit Naade-Pund nedsætter,

J Størelse som Folcked er,

Og Sagerne forretter.

Men Pundet, lidet eller stort,

Udkræver ogsaa noged,

Hvor intet Regenskab blifver giort,

Er got at være Foged,

Jt lidet Pund hand til mig stak,

Der ingen Siæle sviger,
Dog var det stort nok, Gud skee Tak,
For mig og mine Liger.
Mon jeg det uden hans Forlov
J Jorden skulde grave?
O! Nej, hvad giøres det behov
At skiule denne Gave.
Rundt ud, jeg aabenbarlig vil
Forkynde med min Tunge,
Den Mesters Lov mens jeg er til,
Som lærde mig at siunge.
En Fugl med Nebbed qviddrer smuct,
Og Skaberen tør love,
Hvi skulde da min Mund staa luct
Og ingen Lov-Sang vove?
Hand kiender Hiertet om jeg lit
Paa Ordene kand støttre,
Og Fordum tog Loff-Sange tit,
Aff andre *Eve* Døttre:
Maria, Judith, Debora,
Og den sagtmodig *Anna*.
De vandred Haabe-fuld her fra,
Og vented Himmel-*Manna*.
Der paa jeg mit Sang-Offer bær

Til min *Immanuel* i sær

Før alle Folkis Øyen:

Hand maa jo sagte nyde sit

Der self har gjort det beste,

Det ufuldkomne er kun mit,

Og er saa, hos de fleste.

Var mine Hænder bar og blot

Var hans dog icke tomme?

Hør: J, som ofte spør hvad got

Aff *Nazareth* kand komme:

Mon *Jacobs* Stierne just gaar op

J Mand-Folcks stercke Hierne;

Forbi hin svage Qvinde-Top,

Nej, Nej det feiler gierne;

GUD blev self aff en Qvinde fød

Opluset og den Skare,

Naar Hiernen leggis lit i blød,

Og Verdens Stads maa fare.

Hand spiser Bierne saa snart

Som Labbe-stercke Biørne,

Smaa Spurre tager og sin Fart,

Jblant fuld voxen Ørne,

Nu læser, tæckis da med mig,

Men siunis Vercked slet for dig,

Saa gjør det selfver bedre:

Er icke Rimene saa net

Som de vel burdte være,

Da lad dem være slet og ret

Naar GUD kun faar sin Ære,

Saa ynsker jeg at du med mig

J hannem dig maa glæde,

Til vi med Fryd i Himmerig,

Halleluja skal qvæde.

III.

Jesu Christi hellige Pinis og

Døds Salige Brug og Tilegnelse.

1.

JESUS som af Kierlighed,

Fra dit høje Himmel-Sæde,

J Fornedring vilde træde,

Da du Pine for os led:

Lad mig og for din Skyld bære,

Hvad dig tykkis jeg formaar,

Og forskyde Verdens Ære,

Til jeg hist Klenodet naar.

2.

Du som i Gethsemane,

De Blod-sprengte Taare sveder,

Og din Fader ydmyg beder,

At hans Villie motte ske,

Lad min Bøn og Græde-Hikke,

Aldrig gaa din Trøst forbi

Naar jeg Angstens Kalk maa drikke,

Du for mig har skienked i.

3.

HERRE du som ved en Kys,

Blef forraad og salt for Penge,

Da dig Skaren torde trenge,

Om mig end med Falskheds grys,

Nogen Judæ Broder møder,

Som paa Tungen Silke bær,

Og i Barmen Slangen føder,

Ræd mig da fra saadan Fær.

4.

Du som blefst uskyldig førdt,

Hen for dem i Dommer Standen,

Fra den eene til den anden,

Bunden og med Svøber kiørdt,

Skal jeg her end efter stræbis,

Uden Skiæl af bare Had,

Og for Dommer-Ret hen slæbis

5.

Du som Purpur Kaaben bar
Og Hudflet lodst dig bespøtte,
En Kind-Hest den anden møtte,
Da din Krop saa blodig var,
Lad de slag den Spot og Smerte,
Du for mine Feil udstood,
Vekke mit Steen-haarde Hierte
Til alvorlig Pligt og Bood.

6.

Du som til een Marter blef,
At i Blod dit Legom svemmed,
Og dit Hellig Hoved klemmed,
Da dig Torne Kronen ref,
Mine Synder du randsoned,
J dit blod de neder sank
Før jeg engang skal staa kroned,
Blant udvalde Engel-blank.

7.

Du som blev der Folk var flest
Dømt til Døde som en Fange
Skaren raabte mange Gange,
Bort med ham, kaarsfest kaarsfest,
Din Miskundhed kand det volde

Og den Død du togst dig paa,

At naar du din Dom vil holde,

Naaden maa for Retten gaa.

8.

Du som varst en Madik-lig,

Og self Kaarset med Vanære,

Ud til Golgatha fik bære,

Hvor de lod kaarsfæste dig,

Lad dog under denne Byrde

All min Ondskab trykkis ned,

Saa jeg Kiødsens Lyst maa myrde,

Og gaa heden vel bered.

9.

Du der varst bested i Nød,

Og til Kaarset fest med Nagler

Da dit Blod paa Jorden hagler,

Og som Strømme neder flød,

Dine blodig Vunders Huler

Blive mine Synders Graf

At de der udi sig skiuler,

Til din Vrede lader af.

10.

Du som for Uvenner bad,

Og med dennem overbreder,

Lad mig ikke bære Had,

Med din Forbøn mig forhverve

Her og hidsed ævig Fred,

Du som ingen vil forderve,

Viis mig og din Salighed.

11.

Du som til din Moder saae,

Og medlidig gav tilkiende,

At du yngtis over Hende,

Der du maatte nøgen staae,

Naar jeg her udmat af Møyen

Er i Sorg og Jammer sat

Vend da dine Miskunds Øyen

Til en Enlig og forlat.

12.

Du all Verdens Frelser Mand,

Maa bespottis af en Røver,

Mens den anden Bønnen øver,

Og Bønhøring naadde Hand,

Om dit Rige jeg nu beder,

Tænk paa mig JmmanuEl,

Efter Paradiis jeg leder,

Der hen lengis og min Siel.

13.

Du som ved den niende Stund,
Raabte høyt og sagde Eli,
Eli Lama Asabthani,
Andagt fuld af Hiertens Grund,
Naar jeg fristis og tør spørge,
Hvi du haver mig forlatt,
Da maa du for Trøsten sørge,
Naar mit Haab paa dig er satt.

14.

Du som skienkis i din Tørst
Ediken med Jsop blandet,
Og til Ledske fik ey andet,
Da din Trang var aller størst
O! skienk mig af Lifsens Kilde
J min Tørst paa Nødens Dag
Og din bedske Drik formilde,
Dødsens Angst og strenge Smag.

15.

Du paa Kaarset blodig vaad,
Der all Skaren haanlig brommed,
Sagde self det var fuldkommed,
Hvad dig Skriften hafde spaad,
Ah lad det mit Hierte røre
Til Lydagtighed mod dig,

Det fuldkomme du for mig.

16.

Du som strax gafst ud din Aand,

Og høj-røsted den befalte,

Med de siste Ord du talte,

J din Faders Guddoms Haand,

Lad det og mit Mundheld blive,

Saa jeg og min Aand fuld sødt,

Dig i Hænderne maa give,

Naar leerkaret bliver brødt.

17.

Jesu nu er Striden dempt,

Nu er Angsten overvunden,

Nu er Spaat og Hug forsvunden,

Nu er Torne-Kronen glempt,

Nu er borte blodig smerte,

Nu er lægte dine Saar,

Nu er ledsket vel dit Hierte,

Nu er Kaarsit dig ey svaar.

18.

Loved være dig Guds Søn,

Som saa Mandelig har kiemped,

Alle Fiender du ned-demped,

Og gik self for os i Bøn,

Verdens Jammer bør vi lide,
Som er timelig og læt,
Og for Paradisit stride,
Til det siste Aande-dræt.

IX.

Om den forlaarne Søn.

1.

GUD er langmodig veed vi vel,
Hans Ord saa falder, naar hand kalder,
Ad hver syndig Siel,
Kom du fra faldne Jsrael,
J Naade gladelig,
Vil jeg igien annamme dig,
Vend om,
Og kom,
End har du Rom,
Syndfangen Lem, gak derfor frem.

2.

Den u-geraaden Søn drog bort,
Paa fremmed Steder, stolt i Klæder,
Svermed immer fort,
Arf-Godset gjorde Modet stort;
Hand agted ingen snak,
Omgikis slemt, lætfærdigt Pak,
Blant Suus,

J Hore Huus,

Hvor Lyst og Larm, holt Daaren varm.

3.

Saa længe løb den Madik-Sæk,

J syndigt Væsen, stolt og kræsen,

Som en Verdens Gek,

U-tenkt paa fald og efter-smek,

At vammel Svine-Mad,

Blev got nok i hans snylte-fad,

Og see,

Kand skee,

Det usell Kree,

Fik neppe straa, at hvile paa.

4.

Der Gods og Penge var paa løb,

Last fuld forvalted, og hand palted

J Svin-Huset krøb,

Gav den forsulten stømper kiøb,

Foor derfor sagte frem,

Og takked Gud hand humped hiem,

Veg af,

J traf,

Med staader-staf,

Tom-buged blot, og hver Mands spot.

5.

Vellyst jagter, syndig fagter

Giver jeg forlov,

Min Fader har en Svend behov,

Hand tør forbarme sig,

Og til Dag-lønner tage mig,

Jeg maa,

Der paa,

J Haabet gaa,

Min Nød og Skam, bevæge ham.

6.

Saa drog den førig Lekker-Tand,

Forraad af Skøgen, Hartad nøgen

Til sit Fædern Land,

Ydmyged, spægt og haan var hand,

Fortrød og grued ved,

Begangen Overdaadighed,

Bib-Ræd,

Tynd-Klæd,

J Sorg bestæd,

Hand gik sin Gang, med Jammer sang.

7.

Der nu hans Fader Tidning fik,

At det Spektakel, som en stakel,

Kom i saadan skik,

Hand Faderlig mod Sønnen gik,

Saa snart hand saae ham langt i fra,

Paa Stand,

Salt Vand,

Af Øynen rand,

Og i hvert Fed, var Miskundhed.

8.

Hand favned hannem med een Kys,

Fryd-Røsten hørtis, Hierted rørtis.

Og nest Velkoms Grys,

Blev Klagen stilt ved Faders Tys,

Self-mindt i samme stund,

Før Sønnen end lod op sin Mund,

Da var,

Hand klar,

At give Svar,

Og ham for alt, om Halsen falt.

9.

J Troen den Forlaarne stod,

Der Hoved-bøyed, krøb Vaad-Øyed,

Faderen til Fod,

Og sagde med bedrøved Mod:

Ah Fader jeg mod dig,

Og Himmelen forsyndet mig,

Nu er,

Jeg her,

Jeg regnis skal, blant Børne Tal.

10.

Har jeg forspilt min Barne Ret,

J syndigt Gilde, leved ilde,

Med it ont Forsett,

Min skyldighed mod dig førget

Da glem dog ikke du,

Dit Faders Hierte mod mig nu,

Gif til,

Gif til,

Jeg tiene vil,

Som ingen Søn, men kun for Løn.

11.

Mishandling ved hans Klynke-skrig,

Den fromme Fader efterlader

Og Miskundelig,

Tog Sønnen lige hiem med sig,

For ham blev Dugen breed,

Og Kalven slacted som var feed,

Hos Mad,

Fuld glad

Til Bords hand sad,

Forligt igien, med Faderen.

12.

Hand paa hans Finger stak en Ring,

Skienked andre Ting,
Det Rycte vandrer vit omkring,
Hand fik i Fryd og Roo,
Paa sine Fødder nøje Skoo,
Og Nød,
Det Brød,
Hand før forskiød,
Var da for fin, at vocte Svin.

13.

O merker flittig denne Fær,
At Sønnens smerte, Faders Hierte
Dybt igiennem skiær,
Og Kierlighed til Barnet bær,
Der hand dog kunde let,
Forkasted hannem med al Ret,
Nu seer,
Det skeer,
Hand ikke meer,
Er Sønnen gram, men favner ham.

14.

Kom Synder, see dig her i spejl,
Du som saa haster, og til laster
Løber for fuld sejl,
Dit *Facit* kand og sla dig fejl,
Beskue dit Contrafej
J ham der løb paa syndsens vej,

Til Fald,

Ved Rald,

Laa hand paa Hald,
Men ved sin Bood, igien opstod.

15.

Har du skjønt lenge løbed vild,

Med den Forlaarne, og Tilfaarne,

Giort dig alt for gild,
Saa gak til JESum hand er mild,
Beed ham annamme dig,
Hans Hierte er dog Faderlig,

Du vaad,

Af Graad,

Faar søge Raad,
Og i fuld Troo, fra synden snoo.

16.

Betenk dig da mens du har Kaar,

Den Himmelsk Fader, ingen hader,

Blant forlaaren Faar,
Der anger-fuld til hannem gaar,
Vend om af Hiertens Grund,
Bi ikke til den sidste stund,

Men giør,

Det før,

See Naadsens Dør,
Staar aaben nu, Kom det i hu.

XXVII.

Om Verdens U-stadighed.

1.

Verdens Venskab er som Skyggen,

Uroo, og har liden Art,

Nu til en hun vender Ryggen,

Nu Bryst-stycked til en Part:

Favert siun og Smiile-Gummer,

Henger i den løse Hud,

Jnden for, er Bitterhed og Kummer

Naar det Laadne vendis ud.

2.

Somme løfter hun og letter,

Dog kun under Skalke-skiul,

En paa nedgangs Linien setter,

Andre Høyst paa Lyckens Juel,

En for opholds Brød maa græde,

En maa med den Rige-Mand,

Leve her i Herlighed og Glæde

Jngen Sorrig føler hand.

3.

Svalers Nyk i hende stikker,

Sommer-Dag med lystigt Mood,

De nok Soolskin hos os slikker,

Men naar det ad Vinter lakker

Jis og Snee-fog trenger frem,

Bort, en hver sig u-fortøved pakker,

Som Spurr-Høgen Jaged dem.

4.

Verden, og hvem Lycken kiender

Holder vel i medgang Trop,

Men Bag-benen til os vender

Strax Modgangen dagis op,

Venners Trofasthed er ude,

Gammel Gunst til side sat,

Had-Jld de af Næsen vilde sprude,

Og al Venskab har forlat.

5.

Got og Ont fra HERren kommer;

Christen Siel det vedst du grant

Hand er Verdens Over-Dommer,

Dog hun giøgler lit iblant,

Og sit Fange-garn udbreder

Som saa mange svier for,

Meged Gud, for syndens skyld tilsteder,

Naar de viger fra hans spor.

6.

Tyckis dig at en ophøyes,

Der var mindre Høytid værdt,

Og du spottelig nedbøyes

Som og noged Got har lærdt,

Blif kun maadelig bedrøved,

Det er dog en ringe skam,

En Ælendig reiser GUd af støved

Og hos Førster setter ham.

7.

Om hand dig i Verden plager,

Med al Jammer og Foract,

Da betenk, en Paatte-mager

Over leered har jo Mact,

Og veed self hvor det skal være,

Danner Karret som hand vil,

Jt til Ære, andet til Van-ære,

Det forandris oven til.

8.

Est du ved atskillig Vaade,

Pined ind i Armods Baand,

Lad dig nøye med hans Naade

Der har Lykken i sin Haand:

Og tag kun Fornuften fangen

Under Troens Lydighed,

Faar man ikke skiepper fuld a-gangen,

9.

Jcke for en liden Bade,
Skal du blive Verdens Træl,
Og med Dema ham forlade,
Som kand styrte Lif og Siæl,
Ned i Helvids svofled-Lue:
Nej da: Det forbyde GUD,
Vil end Verden Elske heller True,
Kom ihu det første Bud.

10.

Dyrbar skienk hand dig forærer,
Som saa lenge Verden staar,
Jcke Møl og Rust fortærer
Naar hun engang under gaar;
Lad dem lenge nok suur-mule,
Til de bliver mild igien,
Der er falske Avinds-siug og Fule,
Naar du kun har GUD til Ven.

Suck.

Klage-Suk.

SAa glad jeg førigtjd sang op for min Gienløser,
Saa sørgelig jeg nu hvert Ord i Taare drøser.

Strax Døden Morderviis Hosbonden fra mig ref,

En Mara bitter-bedsk af en Naomi blef.

Hvor kand it Lem bestaa naar Hovedet er falden?

Og Kaarsens Malurt Viin har verre Smag end Galden.

Gid Døden hafde dræbt mig usel Orme-seck

Og skaant min Æcte-Fæl, min fromme Hardenbeck.

Der kunde tiene GUD og mangen Siæl opbygge,

Her gaar jeg syndig Krop, og Kummer Brød maa tygge.

Hver Stund staar Huen til en salig heden fart

Kom HERre JESU kom? forløs mig vel og snart.

Jeg vil til Lifsens Hafn, hvor ingen Angst-Vind blæser,

Min Skare lander der. Beed for mig gunstig Læser.

Den Urt som ikke let i hver Mands Have groor,

Kand gjøre meget got men Sorgen staar i floor.

Var Halsen ikke nær af Angist sammen vired,

Da blef Sang-Ofred vel med Afskeds Psalmer zired.

Til Døden er min Siæl bedrøved som du seer,

Siung hvem der siunge kand. Jeg aarker ikke meer.

De Trøste-sprog er skiult for mine Taared Øyen,

Hvor med jeg kunde før husvale dig i Møyen.

Til sucke findis Raad, om du behager dem.

Suk er min Tids Fordrif, far vel, Jeg haster Hiem.

Søndags Morgen-Suk.

NAtten sine Timer ender,

Det er Søndag Lof skee Gud

Jeg med sammen lagde Hænder

Tenker paa det tredie Bud.

Hen til Tempeld vil jeg haste,

Merke hvad der bliver lærdt,

Og al Verdslig Omsorg kaste,

Sabaths HERren er det værdt.

Kom i Hu at Hellig gjøre

Hvile-Dagen, siger hand,

Den Befalning bør vi høre,

Stod al Verden end i Brand

Bede-handel faar jeg drive,

Og undfly vellystigt Lag,

Skal min Søndag ikke blive

Med Forset en Synde-Dag.

Bibelen og Bønne-Bogen

Skaffer Sindet bedre Roo,

Jkke kand der heller nogen

Præke mig af denne Troo.

Hierted sig i HERren fryder,

For jeg hisset blant hans Flok,

Evig Sabaths Hvile nyder;

Den Forfriskning er mig nok.

Søndags Aften-Suk.

SKibed giennem Bølgen skrider,

Tiden uformerked lider,

Stacked er vor Bliven her.

Hvile-Dagen har jeg leved

Efter Act paa gammel Viis,

Mere Ont end Got bedreved,

Mig dißverr til liden Priis:

Christi Billede jeg skidner

Ved adskillig u-reen Synd,

Min Samvittighed det Vidner,

Derfor er nu Skebnen tynd.

Over Davids Anger-tuden

Tendte GUD vel Naadsens Lius,

Men Synd-Straffen derforuden

Veg dog ikke fra hans Huus.

HERrens Vrede vil jeg bære,

For jeg Syndede mod ham,

Refselsen skee til hans Ære,

Giør hand mig end blind og lam.

Nu jeg efter Naaden leder

Bliver ingen Søvn i Nat,

Før det i mit Hierte heder:

Dine Synder er forlat.

VElsignet være HErrens Navn,

Som mig i Nat bevarte,

Fra Pø lens Gridske Natte-Ravn,

Der ingen Møye sparte,

At fange mig i sine Klør,

Som Høgen Duen fatter,

Men JESus kiørde ham paa Dør,

Og Sagde fra min Datter:

Hun skiuler sig i mine Saar,

Mod Helved Synd og Døden.

At røre hende ved it Haar

Skal være dig forbøden.

Tak min Forløser Naade-rund,

Som stillede den Klammer.

Lof-Offer af en syndig Mund,

Jeg haabis du annammer.

Lad nu min Suk gelinge vel,

Den første Dag i Ugen,

Saa sørger jeg mest for min Siæl,

Og tenker minst paa Bugen.

Salt Taare-Kaast er for din Brud

Besverlig at fordøye,

Kom Himmel-Brudgom, rif mig ud

Fra Verdens Sorg og Møye.

Maandags Aften-Suk.

SØde JESU tag til Takke,
Med den Suk dig er forært,
Jeg kand ikke meget snakke,
Mæled svækkis mellum hvert.
Mange Maader fuld af Taare
Har du HERre skienked mig,
Mangen koldslig Angest-baare:
Giennem Hierted trencte sig.
Derfor vil jeg dig herberge
J mit dybe-saaret Brøst,
Du est Enkernis Lavverge,
Du est de Førlattis Trøst.
Hielp mig dog at drage Lasset,
Til der kommer Ende paa,
Medens rinder Time-Glasset,
Saa faar sorgen lof at gaa.
Sla Vognborgen nu det Nattis,
Om mig skrøbelige Kar,
Du forstaar best hvad mig fattis,
Enkers Dommer og Forsvar.
Jeg vil mod indvortis Smerte,
Sorg og hvad der hører til,
Overgive dig mit Hierte,

Fredags Morgen-Suk.

O GUD skee tusind Tak, jeg anger given Krop,
Kand med mit Fader Vor staa sund af Sengen op.
Mens Legomed fik Roo, saae hand mit Huus til gode.
Der stolede jeg paa, mig skede som jeg trode.
Alt Ont ja Fanden self, den Helvidtz gluben Ulf,
Blef som en Jæger-Hund kiørt fra mit Stue-Gulf.
Hand agted mig it Bad, men Magten hannem skorted,
Lifs Førsten Prisen bar, hvis Haand er u-forkorted,
Jeg byder sukke frem, at Øynen staar i Vand,
Tag det paa Regenskab min kiere Frelsermand,
Og vil du jeg i Dag skal føle Dødsens Quælen,
Da lad din Ville skee, naar du kun glæder Siælen.
J Adams Synde-land er lit at kæppis om,
Drag mig til Himmelen, jo før jo bedre kom.
Hvem først faar Reise-Paß, og vel bereed kand flytte,
Maa takke GUD hand slap fra Kedars skrummel Hytte.

Fredags Aften-Suk.

SOM Trygleren gaar did, hvor noget er at faa,
Saa søger jeg til GUD, der alting kand formaa.
Min U-fuldkommenhed tør gjøre mig tvil-raadig,
Men Haabed siger Gak! Forløseren er Naadig.
Tilsted mig Hiertens GUD at sige dig it Ord,

Du har saa mangen gang opfyldt mig med dit Gode,
End og i denne Dag, saa vil jeg nu formode,
Du bliver her i Nat for din Miskundhed skyld,
Og legger Plaster paa min ømme Hierte-byld.
Trøst hver beængsted Siæl Nødhielper, som har Macten,
Min Bolig runden om besæt med Engle-Vacten.
Her giøris Hielp behov, du vedst hvor det er fatt,
Med Taare bløder jeg min Seng den gandske Nat.
Men det gaar over strax jeg kaster Vandring-staven,
Naar Siælen er hos dig og Legemed i Graven.

Løverdags Morgen-Suk.

NU Nattens Mørk som det sig bør,
For Solens Glands maa bukke,
Vil jeg i Tide Hierteds Dør
For Verdslig Tanker lukke.
De styrer eller Sinds oc Sands,
Om jeg i Dag skal leve,
Ney! Hierted er min Skabermands,
Hand har de ælste Breve.
Guds Rige oc hans Retviished
Vil jeg da først adspørge,
For Resten raade hand som ved
Ravn-Unger at forsørge.

Tak-Offred hannem ydis.

Med Troens Myrrhe giennem Røgt

U-muelig forskydis.

Har jeg ved Synden Ont forskylt,

Det kand GUDs Naade slette.

Er Kaarsens Beger for mig fylt,

Hans Haand uddeler dette.

Og om jeg end i Sorg bested

Gaar kraaged og nedbøyed.

Hvad kommer det Spot-mulen ved?

Jeg er med GUD fornøjed,

Hand redder mig fra Verdens Larm,

Fra skiende Giesters Torden,

Fra blodig Eder had og Harm,

Fra Synd og Skam paa Jorden.

Løverdags Aften-Suk.

SAbathen tilstunder og Ugen er endt,

Dag-Solen er under, Nat-Lyset er tendt.

Nu vil jeg (u-værdig) fra Huus-gierning hvile,

Gid Sindet saa færdig fra Synden maa Jle!

Jeg sander nok billig hvad Christus har sagt,

At Aanden er villig men Kiødet kun svagt.

Mit Arbeyd skal være at tiene den Hyrde,

U-nøttige Sager har ingen Credit,

Og før jeg afdrager min hver dags Habit,

Beseer jeg mit Leje, og tenker paa Graven

Hvor det bær i Veje, naar Pille-grim staven

J Verden skal slengis, og jeg føris ud!

Min ædle Siæl lengis at komme til GUD.

Her vanker mest Møye, tit vrang-viise Domme,

Hvem regner saa Nøye hvor viderlig somme,

Med Legomed færis, naar Siælen fra Nød,

Af Englene bæris i Abrahams Skiød.

De for mig skal qvæde Triumphen med glæde,

Jeg venter Brudgomen, gid Tiden var kommen!

Daglig Morgen-Bøn.

O! Langmodige JEsu, allerkiæreste Forløser, jeg er ond af Naturen, u-værdig at see Dagens Lius, for min Ulydighed skyld: Men efterdj der skyder endnu megen Synd til overs hos dine Elskeligste Børn, og du ikke meere hengte nøgen og blodig paa Kaarset, for store Helgene end for grove Syndere, mig til Trøst som er den verste, søger jeg i Troen din Barmhiertighed med it Anger-fuld Hierte, og korte Ord: GUD vær mig Synderinde naadig: Tag det i Betalning for roligheden du undte mig i Nat, for Varetekten du holt over mig og mit, mod Satan og hans Anhang. Ah eeneste Nødhielper, som døde for Synden, lad mig døe fra Synden, denne Dag og saa lenge jeg i Jammer-Dalen er en Udlending, din Kraft være sterk i min Skrøbelighed, dit Ord it Lius pa min Vej og en Løcte for mine Fødder i Anslag og Forretninger til din Ære, og min Salighed; Saa jeg icke tør blues ved at lade Solen skinne paa mine gierninger, eller staa Skam-rød om du inden Aften kræved Regenskab for min Huusholdning. HERre JEsu, mens det er din Ville, den ene skal bede for den anden, beder jeg viß paa Bønhøring, at du med din

Hellig Aand vilde regere mig og alle Christne Siæle i høj og nedrig Stand, omvendt os saa bliver vi omvendt. Forbarme dig over Anfectede, Siuge, og Nødlidende, vær de Forlatte Enkers Talsmand, de Faderløsis Forsvar, og Lycke Børnens Vej-viiser. Falder vi, saa reis os op; forøgis Bedrøvelsen, saa formeer Haabet og Taalmodighed; trycker Kaarset, da bær self den tyngste Ende, du som under dit Kaars bar al Verdens Synder. Gif os Brød at æde, Klæder at slide, Medlidenhed mod Fattige, Oprigtighed mod hver Mand, Fred med dig, Fred med Samvittigheden og med alle Mennsker paa det voris Udgang fra Verden motte være voris Jndgang i Himmelen, naar du kiæreste Jmmanuel ved een salig Død frelser voris Lif fra Fordervelse, Øyene fra Graad, Fødderne fra Skrid, og vi maa vandre for dig i de levende Lande Evindeligh, Amen, Amen.

Daglig Aften-Bøn.

BArmhiertigheds Fader og Trøstens GUD, du hafde vel Aarsag at skyde mig bort fra dine Øyen, som altid kommer frem, fuld af Synder, og tom af gode Gierninger, men fordi jeg fører med mig en knuset Aand og it Taare-sulked Ansigt, der tør bedre behage dig end sminkede Kinder, kanst du icke bære det over dit Faderlig Hierte. Villen er færdig at gjøre Got, Magten staar i dine Hænder. Paulus og Apollo arbeider forgievis, naar du ikke giver Vexten og Velsignelsen. Din Barmhiertighed har i Dag, og hver Dag været stor over mig, jeg savned hverken Helbred eller Legomets Ophold, men begræder at mit vanartig Kiød og Blod magte det saa ved daarlig Jdret, at du icke fik den Lof dig hørte til. Haf Taalmodighed med mig: Er Moses min Anklager? est du dog min søde Saliggjører, og søger icke Retten med en bodfærdig Siel, som oftere falder af svaghed end Forset. Lad da nu ved Solens Nedgang alle mine Synder undergaa, kast dem hen i din Naadis Bondløse Haf, og tag it Andagts Knæfald til Tacke. Allerkiæriste Frelser blif hos mig thi det stunder til Aften, jeg ved af ingen anden Hielper at sige i Himmelen eller paa Jorden. Forlad icke dine Hænders Gierning, see miskundig til din Christendom, Høye og Lave, Geistlig og Verdslig, trøst de Bedrøvede, forsørg Encker og Faderløse, stork de trette Hænder og bevende Knæ, hvem jeg glemmer, glem icke du. Gif mig en rolig Nat og lad icke U-lycken, onde Mennsker, Mørkhedsens Første, eller hans Udsending komme min Bolig nær, tilsted aldrig at din Tienerinde bliver en Spot for Verden, og om dette skulde

Created at 10/6/2010, from URL:http://www.nslnorge.no/visning/NSL_Engelbretsdatter_Siaelen.html
være min sidste Nat i denne Græde-Dal, efterdi Døden er vis men Stunden u-vis,
da lad mig hensove saa salig, jeg motte opvaagne gladelig, og i Paradiset træde
frimodig frem for din Domstol i dit velsignede Navn, Amen, Amen.

Extract af Hans Kongl. Majest. Allernaadigste Privilegio, af *dato* d. 12 *Martij*
1692.

Det Kongelige Allernaadigste *Privilegium* af Dato d. 11 Julii Ao. 1682.
Dorothe Engelbrets-Datter meddeelt og forundt, at ingen uden Hendes eller
Hendes Arvingers samtykke, maatte udi 10 Aar fra ovenbemelte Dato at regne,
Hendes ved Tryk ken udgange Bog Siælens Sang-Offer kaldet, eller hvis andre
Materier som Hun kunde lade udgaa, i een eller anden Format eftertrykke eller
eftertrykke lade, under 100 Rixd. Straf for Exemplar nogen i saa maade betreffes
med; haver Hans Kongl. Majest. af Høj Kongl. Naade, efter underdanigst
Ansøgning, endnu paa 10 Aars Tid fra den 11 Juli 1692 at regne, aller naadigst
forlænged.

**De rette Enckers Flugt til deris
Naadige Dommer i Himmelen.**

Under den Melodie:
Vaager op i Christne alle.

1.

Nød-Hielpere, min Forbarmer,

Ah! Trøst din klagende Brud,

Du hører vel hvor jeg larmer,

Og græder nær Øjnen ud;

Min Mand, mit Hoved, og Herre,

Min Ære-Krantz, min Forsvar,

Mit halve Hierte (dißverre!)

De bort paa Lig-Baaren bar!

2.

Hand hviler Salig i Jorden,
Og satte mig, syndige Kree,
Blant Enckernes Kummer-Orden,
Der handler med Ah! og Vee!
Bedrøvelse, Suk, og Taarer,
U-rolig Smerte-fuld Anck,
Og alt hvis Hierterne saarer;
Hver føler best sin Skavanck.

3.

Forlat er venne-løß Encker,
Al Verden dennem for trang,
Mangt deris Gemytter krencker,
Tit ligger Haabet i tvang;
Vand-vover, og Bølger bruser,
Beængstelses Vejr og Vind,
Modgangen, og Kaarsens Sluser,
Af alle Hiørner slar ind.

4.

Det treffer ikke de glade,
Vellysten læner sig paa,
Hvem sørger for Josephs Skade?
Nej! Verden mager det saa:
Hvor gierdet er laugst omstunder,

Og heller rive det under,

End rejse nedhelte ting.

5.

Saa haard falder Encke-Standen,

Hielp Frelsere! Jeg forgaar,

Angst-Bølger, een efter anden

Kuldkaster dit vaglende Faar;

Du slogst, saa jeg føler slaged,

Og svever i Sorgens mørck,

Som en eenlig Fugl paa taged,

Og Rørdrummen i en Ørck.

6.

Naar andre sidder i Glæde,

Har Raad, og Redning i Nød,

Da maa jeg Trøste-løs græde,

For min Huus-holder er død;

Naar andre ved Støde-staven

Opholdes fornøvelig,

Er hand nedseigned i Graven,

Der skulde forsørge mig.

7.

Ah! HErre, skal jeg forbindes,

Saa plastre du disse Skaar;

J Gilead ikke findes

En Salve, for mine Saar;
Bryst-Bylden, og Hiertets rever,
Behøver Mesterens Cuur,
Jeg veed min Frelsere lever,
Og redder sit Creatuur.

8.

Du kandst forlene mig størcken,
Naar jeg svag-troende spør:
Hvor tage vi Brød i Ørcken?
Tillukked er Forraads Dør!
Nødtørftig ophold i dette
Din Forsiun kommer afstæd,
Ravn-Ungerne bliver Mætte,
Og Lilier paa Marcken klæd.

9.

Er Tragtement-Tiden omme?
Mit Mæl-Kar og Olie-Kruus
Du lader ikke staa tomme,
J din Tiener-Jndes Huus;
Levninger tages tiltakke,
Fornøyelse staa det paa,
Hvem Lykken viiser sin Nakke,
Faar lade Bi-Retter staa.

10.

Lauge-verge, Taalßmand, og trøst,

Min Forsørger indtil Døden

Min Tilflugt i Sorg og Brøst;

Du paa Barmhiertighed tencker,

Det Middel kand hielpe mig,

Jeg er een af dine Encker,

Der setter haabed til Dig.

11.

O! Naadig, Naadige Dommer,

Dit Oord mig budene bær:

Min frelsning i sin Tiid kommer,

Hvor skarp nu Taarene skiær:

Jeg troor, Abba! kiære Fader,

Styrk du min skrøbelig Tro!

Naar mig al Verden forlader,

Og fattes en Træde-Bro.

12.

Taalmodighed her behøves,

Mens jeg slider Tiden hen,

Ved Lidelser Troen prøves,

Du slar, og læger igien;

Lad Miskund røre dit Hierte!

Saa frelses Legom og Siæl,

Om Trengsel, Angest og Smerte

Skønt vilde slaa mig ihjel.

13.

Ah! Aabne dig, glædsens Himmel,

Luk sørge-Trælen dog ind,

Jeg gaar her mødig i svimmel,

Som en tret udmatted Hind;

Forløsning Legomed venter,

Til du min JmmanuEl,

Med Brude-Vognen, mig henter,

O! kom baade snart, og vel.

14.

Ledsag mig fra tvang og pine,

Her opad, til Livsens Træ;

J Paradiset hos Mine,

Der er mit Liggende-Fæ,

Hvor Siælene stedse hviler,

Blant Englernes Fryde-Sang,

Forløs Brudgom. Bruden iler,

Betrykkens Tid falder lang.

**Medlidig Trøst til Jndvaanerne i
Bergen over den Jammerlige Jld-
brand som Aar 1686, d. 27 Sept.
lagde en stor deel af Byen i Aske.**

1.

Bøy Øret til alle Nødlidendes Røst,
Du hører hvor mange Hiert-klemte med mig
Her raaber af Dybet, O HERre! til dig,
Bryd ikke slet sønder det knusede Rør,

Hvad andet du gjør,

Hvad andet du gjør.

2.

Din truende Haand

Jndvikler os jevnlig i Drøvelsens Baand,
Det volder de syndige Frugter vi bær,
Hos Træ-Roden ligger alt Øxen dißvær,
Vel mueligt, staar Ruelsen lenger i Tvang,

Gaar Træed sin Gang,

Gaar Træed sin Gang.

3.

Langmodige GUD,

Du skikkede Bergen paamindelses Bud,
Vaad-Jlden, der nylig med græselig fart
Kuldkasted i Staden den skønneste Part,
Tre Hundred Søe-boer og kaastelig Huus

Blev Aske-blent Grus,

Blev Aske-blent Grus.

4.

Snart velted omkring

Formuen, Livs-Midler, u-mistelig Ting,

Det svier igiennem Bryst-beenet og Lænd
Til alle de Hiem-søgte Qvinder og Mænd,
Der Huus-vild, bekymred og sørgelig gaar

Som adsprede Faar,

Som adsprede Faar.

5.

Det falder dem tungt,

Før gammelt Saar læges, udbryder et ungt,
Tve-Eggede Sverd hugger dobbelte Skaar,
Søe-skaden i Fior, og Jldsvaaden i Aar,
Hvor over Brød-Kurven for mangen nød-trengt

J Høyden er hengt,

J Høyden er hengt.

6.

Saa klemmer det nu,

O! Bergen min Føde-By, prøved est du,
Det treffer dig ofte naar Buen er spendt,
Og Piilen udskydes, alt gloendes tendt;
J Lue med smertelig Øyen jeg saae

Dig fierde gang staa,

Dig fierde gang staa.

7.

U-lycken er sked!

Ah! kiæreste JEsu, lad blive der ved,
At ikke din Meenighed gandske for Food
Vansmægted af aaged oprykkes med Rood:

Naar Maaden er fylt,

Naar Maaden er fylt.

8.

Jblant os en hver

U-nøttige Tieneres Titel hand bær,
Oc dricker ind Synden, som Jorden sit vand,
Det følger den prægtig, og nedrige Stand,
Maa derfor tilfælles annamme fuldt Maal

Af Angestens Skaal,

Af Angestens Skaal.

9.

Dog tyckes mand vel,

For Taarned i *Silo* slog atten ihiel,
At de frem for andre var syndige Folk,
Nej! siger bodfærdige Synderes Tolk,
Al Resten var ljge saa skyldig som de,

J Jammer og Vee,

J Jammer og Vee.

10.

Det er icke sagt,

At disse, som under Tvang-byrden blev lagt,
Bar meere til Jlden synd-sanckede spaan,
Og verre mißbrugte den Høyestes Laan,
End hine, hand skaaned ved siden hos dem,

Der slap Huus og Hiem,

Der slap Huus og Hiem.

11.

Hvem u-skad gik frj,

Fik deris *Exempel* at speile sig i

O! Christelig Hierte, giv Synden forlov,

Her gøres Omvendelses Fructer behov,

For Skaden advarer GUD Resten endnu,

Kom Tiden ihu,

Kom Tiden ihu.

12.

Hver bede for sig,

Ah HERRe! gak aldrig i Rette med mig,

Opregner du Synden, og kommer saa vit,

Til tusend jeg ikke kand svare dig it,

Vand-voger og Bølger gaar over din flok,

Lad det være nok,

Lad det være nok.

13.

J saarede Kree,

Som klagelig spørger, tvil-raadig maaskee,

Hvad skulde vi nære Leerkarene med

Paa dette tjt plaged betryckede Sted?

Velfarten er borte, vi sidder beklemmt,

Af Lykken forglemt,

Af Lycken forglemt.

14.

O Nej icke saa,

Gud spiser Ravn-ungerne store og smaa,
Hand klæder de Lillier, paa Marken gror op
Og heller forsiuner sin gienløste Trop,
Der Sorgen paa hannem i Troen har kast

Hans Løfte staar fast,

Hans Løfte staar fast.

15.

Jobs Rigdom gik hen;

J Lengden gav HErren ham dobbelt igien,
Hand finder oc Rædning for eders skavank,
Om Høyene smelted, og Biergene sank,
Guds Naade mod Mißhaabs forfærdelig Sky

Hver Morgen er ny,

Hver Morgen er ny.

16.

En flydendes Park,

Tør ocsaa løsbryde fra Landsens *Monark*,
Kong *Christian* naadig, medljden og mild
Husvaler Gemytterne, Heede som Jld,
Og hielper de sveckede noged paa Food

Af Miskundheds Flood,

Af Miskundheds Flood.

17.

Ald Verden har hørdt,

Det Kongelig Hierte til Medynk er rørdt,
Den Himmelske Hersker, Almægtig oc stoor
Selv sætte sin Salvedes Riger i Floor,
Hans Konge-Huus blomstre som *Libanons* Træ

J niende Knæ,

J niende Knæ.

18.

Nu slutter jeg da,
Nød-Hielpere, nender du videre sla?
Saa qvist dog i Naade, paa faderlig Viis,
Og ikke med Vredens u-lidelige Riis,
En anger-knust Aand, og taksigelses Bøn

Skal være din Løn,

Skal være din Løn.

**En af Synd og Sorrhig beklemt Siæl
trøster sig ved GUDs Miskundhed
og den tilstundende Herlighed.**

Under den Melodie:
Som Hiorten med tørst bef.

1.

Jammer-Dalens Tragtamenter
Smager strengt og viderlig;
Got af Ondt mand sielden venter:
Himmelen forløse mig

Fra Fortræd, Synd, Sorg og Harm,

Fra den onde Verdens Larm,

Hvor vi maa med Suk og Møje

Mangen bitter Kalk fordøye.

2.

Jacobs Børn i deris Trængsel,

Drak det beeske Mara-Vand,

Til de efter Ynsk og Lengsel,

Elims liflig Kilder fand,

Da var Mara-Smagen glemt,

Og Ægypti Trældom dempt,

Canaan den Sorrig slukked,

Der blev Melk og Honning drukked.

3.

Saa skal Verdens Beeskhed rømme,

Naar det lier bedre frem,

Og Vellystens søde Strømme

Mætter os i Zions Hiem:

Suk og Sorg er udelat,

Mara har sagt gode Nat,

Ellers vil Blood-Fanen svinges,

Før Triumph til veje bringes.

4.

Jngen blant den syndig Skare

Kand paa Roser springe did;

Under-Vejs mod Frygt og Fare

Faar mand lave sig til Strid;

Kempe trolig, uforfærdt,

Paradiset er det værdt:

Rette Krigs-Mænd holder Troppen,
Og for Priisen vover Kroppen.

5.

Verdens Ud-ørk, slem og taaged,
Er saa fuld af piinlig Tvang,
At en Christen under Aaged
Nær fortviler mangel Gang;

Kaarset trykker Been og Brøst,

Hiertet fatter liden Trøst,

Vil for Angest udaf Munden
Det har Helgen og befunden.

6.

Job sin Fødsels Dag forbander,
Af Elendighed og Nøød;
David om sig selver sander,
At hand i mangt Hierte-Stød

Slutted baade Dag og Nat,

Hand af HERren var forlat,

Hvor blev da de Trøste-Psalmer,
David skrev med Sorgens qualmer?

7.

Nøød bør lære Folck at bede,
Væbnede med Troens Skiold,
Men, disvær! i Kaarsens Hede,
Bliver tit Andagten kold,

Bønner luncken, Haabed svagt,

Vi knur-vuren, og forsagt,

Ret som GUD os foruretter,
Naar hand Hielpen lit hensetter.

8.

Altid gad mand vel i Glæde,
Med ham op paa Thabor gaa,
Men u-gierne stundom træde,
Ned ad Haven, hvor hand laa

Næß-grus, paa sit Ansigt snood,

Og beængsted svedte Blood,

Til Rantzou for mig, og andre,
Den Kaas gid vi nødigt vandre.

9.

Trang er Vejen, Poorten snæver,
Megen Trængsel falder der,
Himmerige det udkræver,
J hvor smal Jndgangen er,

Tung og toorned mangede,

Lindres ved Taalmodighed;

Men den urt og Himmel-Gave
Voxer ej i hver Mands-Have.

10.

Alle Fejl og Uselheder,
Maa vi takke Synden for,
Hun paa kraaged Vej os leder,
Fra Guds Bud og Fode-Spor;

Jkke lyder vi hans Mund,

Derfor trenger Angst og Smerte
Giennem mangt Sorg-hakked Hierte.

11.

Hver mit Skriftemaal maa høre,
Synden har forderved mig;
Jngen kand ved Beged røre,
Uden hand jo smitter sig;

Hos Mishandling Straffen gaar,

En Misdæder billig faar

Det hans Gierninger forskylder,
Om hand skjønt sin Daad forgylder.

12.

Hevnens grene vide strekker,
Søde JEsu! O forlad!
Troens Kys-haand jeg dig rekker,
Tood i Bodens Taare-Bad:

Jevnlig Knek har giort mig tam,

Ah, Forløser! O Guds Lam,

Du som bar al Verdens Synder,
Hør dog, hvad jeg Dig forkynder!

13.

Skrekke-fuld for True-svøben
Er jeg, med en knuset Aand,
Under dine Fødder krøben,
Lad derfor din veldig Haand,

Jkke blive mig forsvaar;

Jeg er øm, min Kraft forgaar,

Du kandst i Betryk og Møje

Bølgen efter Skibet føje.

14.

Straf med Maade, som dig tykkes,

HErre JESu Davids Søn,

At jeg ikke skal oprykkes,

Det var Jeremiæ Bøn;

Hug har jeg fortient disvær!

Men for skarp Vred-Riset skiær:

Naadig Ave, Miskunds Fader,

Nu dit Figen-Træ end blader.

15.

Har jeg syndet, og mishaged,

Dig, O min JmmanuEl?

Saa har jeg dog ikke slaged

Din Barmhiertighed ihiel;

Rigdoms dybed er jo romt,

Naade-Haved aldrig tomt;

Trofast kaldes du med Rette

Det gjør tunge Byrder lette.

16.

Skal jeg mat af Sørge-Trælen

Trøste-løs ad Graven gaa?

Da forbarm dig over Siælen,

Der staar Saligheden paa:

Kroppens Piinsel endes dog

Under et Liig-Kiste Log,
Evig Fryd og Roo mig rester,
JESU, JESU kiære Mester.

**Keede til Verden,
og Attraa til Himmelen.**

Syngis som:

Naar min Tiid og Stund er for haand.

1.

J Siæle, som med Simeon
Til Himmelen bær Længsel,
Gaar ud fra Verdens Babylon,
Det Synde-skiden Fængsel,
Og vejgrer Eder ikke ved
At fare Salig hen i Fred,
Naar HErrens Time kommer.

2.

Det gaar os, som en Ugle-Flock
Udi forstørred Steder,
Vi vancker om mødsomlig nok,
Og efter Hvile leder;
Her findes ingen sikker Roo,
Er heller ikke got at boo.
J Mesech er vi fremmed.

3.

Faar under Kaarsed bøje,

Naar det har været kaasteligt,

Er det dog ikkun Møje;

Forandring efter Lykken gloor,

Hvor Klinte mellem Hveden groor,

Og seter Pind for Glæden.

4.

Vellystig Siæle staar sig vel,

En part paa Roser dandtzer,

J det sted somme Sørge-Træl,

Bær hvasse Torne-Krandtzer;

Vee-Klage, Tvang og ømme Saar

U-rolig giennem Skindet gaar,

Før Døden løser Knuden.

5.

Al synd og Sorrhig skal forgaa,

Graf-Bakken det bekrefter,

Naar til Beslutning nogle faa

Med Skuvlen bancker efter;

Da hviler Kroppen i sin boo;

Da kommer Siælen til sin Roo,

Og da har fejden Ende.

6.

Nu Verden, med din Jammer-Sang,

Haf, gode Nat, jeg gaar min gang!

Til Himmels Reisen gelder,

Der er mit evig Fryde-Stæd;

Der bliver Hosianna qvæd,

Blant Englernes Forsamling.

7.

Du setter Folk i Synd og Sorg,

Ja! Mangen Siæl kuldkaster,

Bort! Kalked Grav, bort Pine-Borg!

Ad Zions Slot jeg haster;

Keed af fortræden Syndig fær,

Og mange farlig Hindre-skær

Her ligger mig i Vejen.

8.

Kom ønske-Død! fæld Liveds Røør,

Du, som din HERres Portner,

Skal aabne Himmeriges Døør,

Naar Øjen-Lyset sortner;

Om HERren tykkes det er Tiid,

Jeg nu har nock i Verden liid,

Og fylt min Taare-Maade.

9.

Det staar til Dig, Almægtig Gud!

Du maa selv ramme Tiden,

Beslutter dog al Qviden;

Fra Trældoms Aaged naadig spendt,

Og Bane-Laabed vel fuldendt,

Klenodet med sig fører.

10.

Den hielpes, der til Enden troor,

Hvad Ondt Jord-Klimpen lider.

En trøstig Styr-mand med sit Roor

Mod Fare-Haved strider,

Og drukned heller i sin Nøød,

End hand, af Storme-Bølgens stød

Lod Roret fra sig rykke.

11.

O! JESu, lad mig paa din Død,

Fra Verden Afskeed tage,

Drag Siælen til Dig, i dit Skiød,

Fra Synd, og Sørge-Dage;

Und Kroppen Rom i mines Grav,

At jeg, foruden Vandrings Stav,

Hos deris Side hviler.

12.

Naar du paa Domme-Dag med magt

De Døde vil opvekke,

Da lad din Haand, i Naade stragt,

Basunen vekke mig igien,
Saa fører Du mit Legom hen
Til din Udvalde Skare.

**Valeet-Sang,
dediceret Ærens Konge,
Offred hører til.**

Melodien:

Jeg beder dig, min HERre og GUD.

1.

O! JESU kiære Mester, hør,
Din Tro Discipel-Jnde,
Og andre fleere knused rør,
Jndvortis kand befinde,
Du holte med mig Haand i Haand,
Ja! selv Mund-Harpen stemmed,
Da Trøsteren den Hellig Aand,
Sang-Ofreds Verck forfremmed.

2.

Jnd-planted Ordets Frugter i
Min klenlig Qvinde-Hierne,
Din Lærdoms Kraft, stod Hiertet bi,
Jeg overlod dig gierne,
Veemodig, ydmyg, ikke stolt;
O! Nej, jeg dig til Ære,

Og mig til Salighed beholt

Hvad got jeg kunde lære.

3.

Min ufuldkommen Stiil og Pen

Paa Himmerig er grundet,

Det veedst du, rette Siæle-Ven,

Der størcked Digte-fundet;

Annam i Naade blidelig

(Min søde Saliggjører)

Hver Sang og Suck, jeg offred dig,

Nu siette Tryck fremfører.

4.

Ah! Himmel-Brudgom, Trøstens Gud,

Vær dog med mig fornøjed,

Elsk din forlatte nedrig Brud,

Sang-Offred sammenføjed;

Saa nyder jeg den Arbejds Løn,

Min Siæl har lenge ventet,

Formedelst Haabed, Bood og Bøn

Staar i mit Hierte prented.

5.

Du lodst, af Naade, mig til Gavn,

Paa Salighedens vegne,

Din Gave, Dorothea Navn,

Hin Verdslig Glæde jeg forsmaar,

U-stadig ad mig gliset,

Min Fryd og Lengsels Suk bestaar

J Dig, og Paradiset.

6.

Ledsag mig did! Ynsk, Bøn og skrig

Jeg for i Vejen skikker,

Saa lenge Tungen rører sig,

Og leve-Pulsen pikker;

Forløs dit syndig Creatuur!

Den eenlig Turtel-Due,

Jeg haabes, Døden staar paa luur,

Og løser snart sin Bue.

7.

Skal jeg, i min Udlændings Stand,

Gaa kraaged og nedbøjed?

Da see til mig! min Frelser-Mand,

Saa bliver jeg ophøjed;

Hvor Siælen sig i evig Fryyd,

Med Legomed forener,

Op-faren, ved Basunens lyyd,

Bær Bruden Palme-Grener.

8.

Blant Engle-Røst min Jubel-sang

J Himmelen har Hiemme,
Du veedst, angst-taarer mangen gang
Fordriver her min Stemme;
Glad-Hiertet, jeg hvid-klæd skal staa,
For Lammed, og for Thronen,
Dit Løftes Oord jeg lider paa,
Og venter Brude-Kronen.

9.

Af trofast Kierlighed til dig,
Meddeeler jeg min Næste
Den Trøst, hvor ved du trøster mig,
Andagten gjør det bæste;
Lad Læseren (i hvem hand er)
Forstaa mit sandru Mæle,
Saa tør Mund-heldet her, og der
Fornøje Christne Siæle.

10.

Seer nogen tvert, for Digten ved
En Qvinde er udgangen,
Bør under Troens Lydighed
Fornuften tages fangen;
Dit Oords Formaning meer og meer
Tilholder Mand og Qvinde,
At tiene Dig, paa hvad Maneer

11.

Høj-Lærdes Bøger fyndig nok
Opbygger Siælens Sager;
Dog brydes ikke ned den Flok,
Min simpel Stiil antager;
Til templens bygning (hvor det gaar)
Har Salomon annammed
Blant Herlig vahrer, Gede-Haar,
Din Forsiun Maaden rammed.

12.

Und hissed Tiener-Jnden Rom
Blant den Udvalde Rode,
Som her fra megen Trængsel kom,
Og deris Klæder tode
J Lammeds Blood, hvis Siæle nu
Dit Ansigt maa beskue;
Til samme glæde staar min Hu,
J fyrig Lengsels Lue.

13.

Al Verdens høje Majesteet!
Og Enckers naadig Dommer,
Jeg offerer Dig, nu til Valeet,
(Før min forløsning kommer)
Den sidste Sang, mit Digte-Verk

Kand her til Veje bringe

Din Kraft i mig dog blive sterk,

Min Bøn skal for dig klinge.

14.

Jeg nøtter denne Hiertens Lyst,

Du mine Offrings Bøger

J mit og fleere Christnes Bryst,

Med Troens Myrrhe røger;

For hver en Bogstav, Oord, og Prik,

For hver liv-salig Lære,

For hver andægtig Taar jeg fik,

Haf Tak, Lov, Priis og Ære!

Hierternes Randsager!

Vær til freds med,

Det Er Din

Sang, Al Hoben Beslutter.

Dorothe Engelbretsdatters *Samlede skrifter I* er lastet ned gratis fra
bokselskap.no